

PURAVIRTHAM

(Stories from Mahabharatha)

PART ONE.

BY

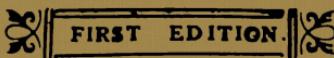
KUNNATH JANARDANA MENON,

പുരാവിർത്തം

കന്നാം ഭാഗം.

അമൃതം:

കന്നത്ത് ജനാദ്ധനമേനോൻ.

ବୁଦ୍ଧ ପାତ୍ର ମୃତ୍ୟୁ

କଣ୍ଠାବ ଭାଗୀରଥ.

PURAVIRTHAM

(Stories from Mahabharatha)

PART ONE.

BY

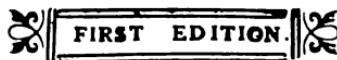
KUNNATH JANARDANA MENON,

പുരാവിർത്തം

കന്നാം ഭാഗം.

അമൃതം:

കന്നാത്ത് ജനാദ്ധനമേനോൻ.

TRICHUR:

V. SUNDRA IYER & SONS.

1102 / 1926.

Price 12 As.] Copy-Right to Publishers. [വില + 12/-]

സ്വന്തം പ്രസ്താവന.

ഭാരദത്തിഹാസസന്നാനങ്ങളാണ് “പുരാവൃത്തം” എന്ന ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിലെ ഉള്ളടക്കം. മധ്യത്തായ മനസ്സും സ്മാരകത്താലാണ്ടോ പുത്രികളാരത്തിൽ ദിവ്യചാര തന്മാരായതു്. ആ മനസ്സും സ്മാരകത്തിന്റെ വിവിധകിംഗം ഷഖാണ് ഈ ഗ്രന്ഥപരമ്പരയിലെ കമകളിലെല്ലാം പ്രകാശിച്ചുന്നതു്. അതിന്റെ പ്രകാശങ്ങളുന്ന എത്തൊരു മാർഗ്ഗം എല്ലാം, ആ ഏതെങ്കിൽ കൊള്ളാവുന്നതു തന്ത്രാളം ആര്യപാസം സിലബിക്കാതിരിക്കുന്നതിലും അതുകൊണ്ടു തന്നെയാണ് ശ്രാവം ഈ കമകൾ ഇങ്ങിനെ വിവരിക്കാം ചെയ്യിരിക്കുന്നതു്. കമാശസ്ത്രങ്ങൾ, സാഹിത്യമായി, ധർമ്മപാഠി എന്നിവ മുമ്പ് ചേറ്റ് ഈ ശ്രാവത്തിലും മാർഗ്ഗം കേരളത്തിൽ സാദരം അംഗീകരിക്കുമെന്ന തൊന്ത്രം വിശ്വസിക്കുന്നു.

തൃജിവപേത്രം, }
5—4—1102. } കന്നത്തു ജനാദ്ധനമേന്തൊന്ത്.

പിഷ്ടയവിവരം.

1. ഭൂ	1
2. ചുവന്നൾ	6
3. തൈ	14
4. ഉതകകൾ	20
5. സംവരണൾ	29
6. നാളിയാമി	38
7. സുഖാപസ്തങ്ങൾ	47
8. ശാർഖ് കോപാവ്യാനം	57
9. വാസിജ്ഞം	78
10. അവാനി	99
11. യാതാ	110
12. ഉത്തരയാധാനം	137
13. വാതാപിന്മാനം	146
14. സമുദ്രപാനം	155
15. സമുദ്രപുരണം	166

പുരാവസ്തു

1. ഭൂഗ്രഹി.

ബൃഹാവിന്റെ പുത്രന്മാൻ ഭൂഗ്രഹി. അതു മഹാക്ഷി പുണ്ഡ്രാ മഹദിന ദേഹിക്കയെ വെച്ചു. പുണ്ഡ്രാമ യമാകാലം ഗംഭീര യാദി. അനന്നാങ്ങനാൽ ഭൂഗ്രഹി കളിക്കവാൻ പോയിരുന്നപ്പോൾ പുണ്ഡ്രാമൻ എന്ന ഒരു രാക്ഷസന്ന് അതുന്നുംതതിൽ വന്ന കയറി. അവിടെ അംവൻ പുണ്ഡ്രാമഹയക്കണ്ട കാമാ ത്രംതനായിത്തിന്റെ. മദ്ദനപീഡ ഭസ്മാഹമായി വലിച്ചിച്ചു വലം തൈഴുന്നാതുടങ്ങിയ അതു പുണ്ഡ്രാമൻ ഭൂഗ്രഹത്തിൽ അപഹരിക്കുതെന്നായെന്ന തീച്ഛ്രപ്പുട്ടത്തി. ഇതിന്തു പുണ്ഡ്രാമ ഒരു ശുശ്ര രാക്ഷസന്ന് വരിക്കുവുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. വിഡിപോലെ യുദ്ധ വിവാഹഭായിതന്നില്ലോ അതു. പിന്നീട്, പുണ്ഡ്രാമാജു ടെ അച്ചൻ അതു ദേവികയെ ശരിയായ ചടങ്കക്കേണ്ടതുടി ഭൂഗ്രഹിനെക്കാണ്ടു പരിഗ്രഹിപ്പിച്ചു. തന്റെ കാമിനി കൈവിട്ടു പോയതിൽ കലഘലായ പകങ്ങാട്ടതുടിയാണു പുണ്ഡ്രാമൻ നാമപോക്കി വരുന്നതു. ഇപ്പോൾ അതു ദേവികയെ തന്നെ കൈക്കെടുത്തുവാൻ കഴിക്കും, അവിടെ മനാങ്ങമില്ലാതിരിക്കും ചെങ്ങളയാൽ രാക്ഷസന്ന സഞ്ചയിക്കായി. തരം നേർക്കിഞ്ചാണ്ടു പുണ്ഡ്രാമാഹരണത്തിനാണു തി മുതിന്നപ്പോൾ, അവൻ അതുന്നുമാലാലായിൽ അള്ളി കൈരിയുന്ന അശ്വിനെ കണ്ടു തന്റെ സംശയം തീക്കണ്ണാതി ലേജ്ജു ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“ഭവമുഖമായി ശ്രോഡിക്കുന്ന അല്ലേയോ അദ്ദേഹം! ഈ വിദ മറവിൽ നില്ക്കുന്ന ആളി ഭഗവിന്റെ പത്തിയാണെ കിൽ ആ സത്യം എന്നോട് പറഞ്ഞാലും! ഇവരെ എന്റെ ഭായ്യാക്കവാൻ ഉദ്ദേശിച്ചു, മുമ്പ് തൊൻ വരിക്കയുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. അതിൽപ്പിന്നെന്നാണ് ഇവരെ ഇവളുടെ അ ഷീൻ അന്ന്യായമായി ഭഗവിനു നൽകിയതു്. എന്റെ പുസ്ത്രപതിരെ ഭഗവ കൈക്കല്ലാക്കിയതോതു് എന്റെ മന സ്ഥിരം വിശ്വദം നീറിന്നിരിക്കാണ്ടിരിക്കുന്നുണ്ട്.”

ആ ഭേദവി ആരഹന്നാളും ചോദ്യത്തിനു മഹപടിക്കാട്ട ക്കവാൻ അണി മടിച്ചു. സത്യം തുന്നപറഞ്ഞാൽ രാക്ഷശ സൻ പുലോഡയെ അപഹരിക്കണം. എന്നാൽ, അസത്യം പറയുവാൻ അണിക്കു കഴികയില്ല. അതുകൊണ്ട് കനം മിണ്ടാതെ നില്ക്കുന്ന അണിയോട് പുലോമൻ അവർം ആ രെന്ന വീണ്ടും വീണ്ടും ചോദിച്ചുതുടങ്ങി.

“അല്ലേയോ അദ്ദേഹം, ഭവാൻ സമ്പ്രാന്തങ്ങാമിയും, പുണ്യപാപങ്ങൾക്കല്ലോം, സാക്ഷിയുംഞാജ്ഞലൂം. എന്റെ പുര്ണാംബുദ്ധ ഭഗവ അന്ന്യായമായി കൈകൈബാണ്ട സ്വന്തമാക്കി കൂട്ടുണ്ട്. അവളാണു മറവിൽ നില്ക്കുന്ന ഇവരെകിൽ അതു ഭവാൻ സത്യം മറയ്ക്കാതെ പറഞ്ഞാലും! ഭവാനിൽനിന്നു സത്യം അറിഞ്ഞാൽ, ഇവർം ഭഗവത്തിയാണെങ്കിൽ, തൊൻ ഇവരെ ഇംഗ്രേഷ്യർത്തിൽനിന്നു ഭവാൻ കൂടുക്കുവേതനു എടുത്തുകൊണ്ട് ഒപ്പാക്കം.”

അണി വലിയ വിഷമതയില്ലായി. ഭഗവക്കാപയെ തേതക്കാർ അസത്യവാദയും ഉയൻനിന്നതുകൊണ്ട് ഒട്ട വിൽ അണി സത്യപ്രസ്താവം തന്നെ ചെയ്യു:—

“എംബോ, ഭാനവ, നീ മുമ്പ് വരിച്ച പുലോമതനു

കാമിവർ. എന്നാൽ, വിധിപ്രകാരം മനുഷ്യർക്കം ഇവ
ഈ നീ പേട്ടിടില്ല. ഇവഴെട അച്ചൻ നിനക്കല്ലോ ഭൂമി
നാണ് ഇവഴെ നൽകിയിരിക്കുന്നതു്. ഭൂ എന്ന സാ
ക്ഷീകരിച്ച വേദവിധിപ്രകാരം ഇവജൈ പരിഗ്രഹിച്ചിരി
ക്കുന്ന. ആ പുലോത്തമതനെന്നയാണിവർ. ഞാൻ അസ
ത്രം പറകയില്ല. അസ്ത്രം കരിക്കലും കരിക്കുന്നും ശോഭിക്ക
യില്ല.”

അശിയിൽനിന്ന് സത്രം ഗ്രഹിച്ചുകഴിഞ്ഞ ആ നിമി
ഷത്തിൽത്തന്നെ, വരാധാകാരനായ ആ രാക്ഷസൻ പു
ലോമരയ അപഹരിച്ച വായുവേഗത്തിൽ പാതയോപായി.
അങ്ങളും, ആ ദേവിയുടെ ഉദരത്തിൽ കടികൊള്ളുന്ന ദ
ം ഈ ദിശയ്ക്കുത്രം കണ്ടതിലുണ്ടായ തോഷംകൊണ്ടു ചലി
ക്കാതെ ചുവന്ന (സ്ഥാനഭ്രംശം) ചെയ്തു. അങ്ങനെയുണ്ടാ
യ പുലോമാപുത്രനാണ് ചുവന്നൻ. മാതൃകക്ഷിയിൽനി
ന്ന വെളിപ്പെട്ട സൂച്ചസകാരപ്രകാരനായ ശ്രീത്രിവിജൻറെ
ഉഗ്രഭജങ്ങൾ ആ രാക്ഷസൻ ഉടൻതന്നെ ഫഹിച്ച
ചായലായിത്തീന്. പുലോമരയാവട്ട ആ കട്ടിയെ എടു
ത്തു. വഴിനിശ്ച കണ്ണിരോഴുകിക്കൊണ്ടു് ആനുഭവത്തിലേജ്ഞ
നടന്ന. ആ നിലയിൽ ആ ദേവിയെ പിതാമഹൻ കണ്ടു
സമാപ്പിപ്പിക്കുയും, പുലോമരയിൽനിന്ന് വാന്നാഴുകിയ
കണ്ണിൽ ഒരു ചുഴയായിത്തീന്തിന്തിന്താൽ അതിനു വയ്ക്കുന്ന
എന്ന പേരിട്ടകയും ചെയ്തു.

തന്റെ പതിഭയയിലും പുത്രനെയും കണ്ടു അപഹരണ
പുതാനും അറിഞ്ഞ ഭൂ കോപം കുലൻ, “ആരാണ്
നീ ആ രാക്ഷസനു എൻ്റെ ഭായ്യാബന്നു അറിയു
കൊടുത്തതു്” എന്ന ചോദിച്ചു. അദ്ദേഹം തുടൻ പ

രണ്ട്:— “അവൻ ആരാധാമും ഇള്ള കോപം ശൈക്ഷണ്യ ബന്ധ തൊൻ അവനെ ശപിക്കും. എന്നും ശാപത്തെ ദയവുംടാത്തവർ ആരജമില്ലാതിരിക്കേ ഈ അപക്രത്യം ചെയ്യുവാൻ ബെഡ്യൂളംകായവൻ ആരാണ് ഇംഗ്ലീഷ്”

തന്നെ ആരുരുന്ന പറഞ്ഞെക്കാട്ടത്തു് അശ്വിയാണ് എന്ന വാസ്തവം പുലോമ ഭൂമിവിനെ ഗ്രഹിപ്പിച്ചു. ആരു രാക്ഷസൻ തന്നെ എടക്കുമെക്കാണ്ട് കാടിയതും, താൻ ഒരു വാധിക്രൂത്താൽ ധാരധാരയായി കണ്ണിർവാത്തു് കരഞ്ഞതും, പുതരുന്ന തേജസ്സുകാണ്ട് രാക്ഷസ്സൻ ദഹിച്ചുതും, താൻ രക്ഷപ്പെട്ടതുമല്ലാം പുലോമ വിസ്തരിച്ചു പാകിയും ചെയ്തു. ഇതെല്ലാം കേട്ട് അളവുകടന്ന വള്ളൻ ദേശ്യം തേജാട്ടുടി, അശ്വിയെ ‘സർജ്ജേകനാക്ക’യെന്ന ഭൂമി ശപിച്ചു.

ഈ ശാപത്താൽ അശ്വിയും കുഖ്യനാക്കയാണ് ചെയ്യുതു്. “ഭോൻ എന്തുകൊണ്ടാണ് ഇതു വലിയ സാഹസം, ചെയ്തുപോയതു്” എന്ന് അശ്വി ചൊടിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു.

“ധമ്മത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കുന്നവൻം, സത്യം പറയുന്ന വന്നും സമന്വയതന്നെന്നയാണ്. ചോദിച്ചപ്പോൾ തൊൻ സത്യം പറഞ്ഞത്തിൽ എന്നുണ്ടെന്നു തെറവു്? സത്യം ഗുണിച്ചി തന്നിട്ടും, അതിനെപ്പറിവിനു് ചോദിച്ചപ്പോൾ മറച്ചുപറഞ്ഞു വന്നും കന്നും പറയാതിരിക്കുന്നവൻം തന്നോടു കലഞ്ഞിൽ മേലും കീഴുമുള്ള ഏഴേഴു പേരും നശിപ്പിക്കുന്നതായ ആശ്വാരപാപത്തിനു് ഉത്തരവാദിയായിത്തീണം. ഇതു ലോകവാനും അറിഞ്ഞതിങ്ങനിട്ടും, സത്യം പറഞ്ഞ എന്ന ശപിക്ക യാണു ചെയ്യുതു്. ഇംഗ്ലീഷിൽ എന്നു വേണ്ട

വോളമുണ്ട്. ഭവാൻ ഒരു ബ്രാഹ്മിണാത്തമനാണെല്ലോ എന്ന കരതി ഞാൻ അതു ശക്തി പ്രദായിക്കുന്നില്ലെന്നുണ്ട്. ഞാൻ ദേവമാരുടെയും വിത്രക്കളുടെയും മുഖ്യമാണ്. എന്നിൽക്കൂടിയാണ് അവക്ഷേപിയാരും കീടമാണ്. എന്നിൽ ഹോമിക്കുന്ന ഫവില്ലോണെല്ലോ അവരുടെ ആവാരം. മുങ്ങുന ദേവമുഖമായ ഞാൻ സർവ്വക്ഷേപകനാകുന്ന തെങ്ങേനാണോ?

ഭഗ്നിവിനോട് അണി മുത്രും പറഞ്ഞതിൽപ്പിനു, താൻ ആരും തന്റെ ശക്തി എന്നുനം ലോകത്തെ കാംപിപ്പിക്കവാൻ നിയമിച്ചു തന്റെ തേജസ്സു തന്നെ താൻ പിന്നവലിച്ചു. തന്നിമിത്തം അണിക്കാരാം, ഇ. ജനാ, സത്രം മുതലായ ക്രിയക്കളെല്ലാം മുടങ്ങിപ്പോയി. തീ കില്ലാതെ ജനങ്ങളെല്ലാം വിഷമിച്ചു. സർവ്വത്തൊഴിം നിഷ്ഠ ക്രിയങ്ങളായിത്തീരകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ, മഹാക്കർഷാ ആവലാതിപ്പുടക്കയാൽ വിതാമഹഗ്രാവാൻ അണിയെ വിളിച്ചു. സാന്തപ്രേക്ഷികളുാൽ കോപം ശമിപ്പിച്ചു മുങ്ങുന പറഞ്ഞു: —

“നീയാണ ലോകത്തെ സ്വഷ്ടിക്കയും രക്ഷിക്കയും സം ഹരികയും ചെയ്യുന്നതു്. ക്രിയാക്കത്തും നീതേനു. നീ മൂശം ലോകത്തെ ക്രിയാഫീനമാക്കുന്നതു്. ലോകേരൻ തന്നായായ നിന്മാജ്ഞ മുത്രു മെഡിമുണ്ടായതു് എന്തുകൊണ്ടാണോ? നീ സർവ്വത്തെയും ശ്രദ്ധിക്കരിക്കുന്നവരാം, സർവ്വത്തൊളിലും സ്ഥിതിചെയ്യുന്നവരാംമാണോ. നിന്മാജ്ഞ വിവിധഭാവങ്ങൾ വഴിക്കു നീ നിയുയമായും സർവ്വക്ഷേപകനാകുണ്ടു്. എന്നാൽ, നിന്മാജ്ഞ ശ്രവകർ സർവ്വത്തെയും ദി

ക്കിക്കെന്നവയായിവരും. ഇതിൽ നീ ‘സമാധാനിച്ചു മനി വാക്കേ സത്യമാക്കുക.’”

അംഗി അങ്ങെന്നതെന്ന സമർത്ഥിച്ചു. അങ്ഗേപ്പാർഡ് ആ ഷിക്കൽ സത്യപ്പൂർണ്ണമായി; ലോകം ക്രിയാപൂർണ്ണമായി; ദൃശ്യവിജൻ ശാപം നില്പുലമാക്കാതെയുമായി.

2. ചുവന്നൻ

ഭൂമിചുമനായ ചുവന്നൻ നമ്മാർത്തിരുത്തു ചെന്ന് അതിഝലാരമായ തപസ്സിൽ എപ്പറ്റും. എക്കാറുചിത്രനായി, യുനന്തിമഞ്ചനായി, പീഠാസനത്തിൽ സുംഭദ്രുതാലും നിശ്ചയിലും അംഗീകാരം സ്ഥിതിചെയ്തു. ഇങ്ങനെ പലനാൾ ചെന്നേപ്പാർഡ്, ചുറാ മുളച്ചുപടന് വള്ളികൾ ആ യോഗിയെ ചുററിവള്ളുന്നു വള്ളന്നയൻ. ക്രൂമനാ ആ യോഗിയുടെ ഭേദം മുഴുവൻ ചുററിന്നിടയില്ലെങ്കകയും, ചുറാ ചിത്രൽ കയരകകയും ചെയ്തു വെണ്ണം മൺകുട്ടേപു, ലെയായി.

ഈകാലങ്ങന്താങ്ങനാർഡ് ശംഖാതി മഹാരാജാവു നമ്മുട യിൽ കൂളിക്കവാന്നായി സപരിവാരം വന്നുചെന്ന്. നാലാ ധിരം ഭായ്യമാരോട്ടുട്ടിയ ആ രാജാവിനു സുകർമ്മ ഏന്ന പേരായി കുറെ മക്കൽ മാത്രമേയുള്ളൂ. ആ റംജകമാരി ദി വ്യാഘരണവിശ്വിതയായി തോഴിമാരോട്ടുട്ടി രമണിയമായ പ്രക്തിവിലാസം കണ്ണ റസിച്ചുകൊണ്ടു ചുററിന്നു. ദേശവന്നത്തിക്കും, സൗന്ദര്യത്തിലുപ്പം, കാമത്തള്ളലും തിക്കണ്ണ ആ മാനിനി വുക്കുങ്ങളിൽ പുഞ്ഞം നിരവഞ്ഞനി ക്ഷേന ചെരുച്ചില്ലകൾ ഒടിച്ചു ആ നബിതീരത്തിൽ ക്രിഡി

ശ്രൂ: അനന്തരം തോഴിമാരിൽനിന്ന് അകന്ന് കരേ പുത്രകിൽ മാത്രം അണിഞ്ഞ ചന്തം ചിത്രമായ ചമ്പത്ത്, അഞ്ഞനെ എകയാൾ വിജയപ്രദഗഞ്ച മിന്നൽക്കാടിപ്പോലെ വിളഞ്ഞുനാ അവരെ തപസ്വിയു തേജസ്വിയുമായ ചുവന്ന കണ്ണു ആരുഹനറിയുവാൻ വിളിച്ചു ചോദിച്ചു. എന്നാൽ, അങ്ങുഹണ്ടിന്റെ ശബ്ദം തീരെ മനിച്ചിരുന്നതിനാൽ അവർ അതു കേട്ടില്ല. അവർ അവിഭാഗം പ്ലാം ചുറിനടക്കമന്ത്രിനിടയ്ക്ക്, ആ പുരിനിടയിൽക്കൂടി ചുവന്നമഹാഷിയുടെ നേരുങ്ങൾ ഉജ്ജപലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതുകണ്ണു, ഏഴുതുകും വളർന്ന് മുതെന്നതാൽ സാധനം എന്ന് അതുതായികൃത്യാർഹ ശബ്ദിച്ചു് ആ രണ്ടു കണ്ണുകളേയും ഒരു മുള്ളിട്ടതു കത്തിത്തുളച്ചുനോക്കി. എന്നിട്ടും എന്നതാണെന്ന് അവർക്ക്. അറിയുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഒരു വിൽ സുകര്യ ആ സ്ഥലം വിട്ട് അളീജനമല്ലെന്തിലേജ്ഞുപോകുകയും ചെയ്തു.

തന്റെ കണ്ണിൽ മുള്ളുകെംണ്ട കുത്തുകാര്യങ്ങൾ ദേശ്യം തുടിയ ചുവന്ന ശഞ്ചാതിയുടെ സെസന്റ്രത്തിനു മലമുത്തിൽപ്പാരു അടങ്കുകപ്പെട്ടു എന്ന ശവിച്ചു. മുഴുവാവും ശാപത്താൽ കുത്തിത്തുളച്ചുനോക്കി. മുക്കിൽ കുത്തുപ്പുള്ളിട്ടാണി. മുത്തു പ്രക്തികോപത്താലുണ്ടായ തോഗമല്ലോ, മഹാഷികോപത്താലുണ്ടായ രംപമാണെന്ന നാനിന്നായിച്ചു ചുവന്നമനിയെ ആരാണ് ഉച്ചറവിച്ചുതെന്ന ശഞ്ചാതി അനേപാഷിച്ചു. ഫെമാരിൽ ആരം അപരാധിയഭ്യസ്ഥന് അറിഞ്ഞതിൽപ്പിന്നേ അങ്ങുഹം ബന്ധുജനമല്ലെന്തിൽ കടന്ന് ആ കരാക്കാരനെ തേടിത്തുടങ്ങി. സെസന്റ്രത്തിനാണണായിരിക്കുന്ന സകടം കണ്ണു വിഷ്ണുന്നയാ

കിൽത്തിന് സുകന്ധ അച്ചുനേരു മുമ്പിൽചെന്ന് അപരാധി താനാബന്നാൻ എറാക്കപരഞ്ഞോ:—

“ഞാൻ നദിത്തിരത്തിൽ ചുറ്റിനടക്കങ്ങോം കൈ ഘററിനംള്ളിൽ എംതു രണ്ടാണും മിന്നിത്തില്ലാണിക്കൊ സ്കിരിക്കുന്നതു കണ്ടു. അതു മിന്നാമിനുംഞ്ഞായിരിക്കുമോ എന്ന സംശയിച്ചു ഞാൻ കൈ മുള്ളുകൊണ്ടു കുത്തിങ്ങാക്കുയുണ്ടായി.”

മകൾ പറഞ്ഞതു കേടു ശ്രദ്ധാതി ഉടൻതന്നെ ആ പുറിന്നരികിലേഴ്ജ്ജു പോയി. അവിടെ തപോവുലുനും വഞ്ചാവുലുനും ചുവന്നു കണ്ടു, തന്റെ മകൾ ചെരു പുതാക്കാർ അരിവില്ലായുംകൊണ്ടു ചെയ്യുപോയ കുറം സദയം ക്ഷമിക്കേണമെന്നു പ്രാത്മിച്ചു.

“ഭവാനേരു പുതി അഴകിനേരീയും അന്ത്യസ്ഥിനേരീയും തള്ളിച്ചയാൽ മതിരുന്നു താങ്കാനിത്തം വളരുന്ന് എന്നു കണ്ണിൽ മുള്ളുകൊണ്ടു കുത്തി എന്നു അവമാനിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രദ്ധ ഞാൻ ക്ഷമിക്കേണമെങ്കിൽ ഇവലെ എന്തി കൈ തരണും” —എന്നാണു ചുവന്നു മറപടികൊടുത്തതു്.

ശ്രദ്ധാതി കുടും ശക്തിച്ചന്തില്ലാതെ, ആ മഹാഷ്ഠിയുടെ ഹിത്രപോലേതന്നു പ്രവർത്തിച്ചു. സുകന്ധയെ വരിച്ചു ചുവന്നു സംതൃപ്തനായി. ഔഷ്ഠിയാൽ അനഘ്രഹിതരായ ശ്രദ്ധാതിയും സെസന്ധ്യവും സ്പന്ത പുരത്തിൽപ്പെട്ടുപോയി. തപസ്പിയായ ഭന്താവിനെ മുതമിയമനേരാടക്കുടി മുള്ളും ചും പാമ്പമാരെ സർക്കരിച്ചുംകൊണ്ടു സുകന്ധ സത്തും യായി ആ കാട്ടിത്തന്നെ പാക്കുയും ചെയ്തു.

അങ്ങനെ കരേക്കാലം കഴിഞ്ഞപ്പോം കൈനാം സുകന്ധ കളികഴിഞ്ഞെ വെള്ളിയിൽ നില്ലുന്നതു് അശ്വിനി

ദേവന്മാർ കണ്ട്. “ദേവാംഗരയേക്കുംപോലെ സൗഖ്യമുണ്ടും ബിഃചന്മാർ ആ ജീഷ്ഠപതിയുടെ മുന്നിൽ ചേന്ന്, അവർ അതുവരെന്ന് അവർ ചോദിച്ചു. തന്റെ ആ നിലയിൽ അശൈ നികളെ കാണ്ടേപ്പോളായ ലജ്ജക്കുടക്കുടി, സുകര്യ ത എന്ന് വാസ്തവഘട്ടി അവക്കാട്ട പറഞ്ഞെ. അതുകേട്ട ശപ്പുടും അശൈപിനികൾ ചിരിക്കുന്നാണ്; ചെയ്യുത്. അവർ പറഞ്ഞെ:—

“ഭേദം, നിന്നെ നിന്നെ അപ്പേൻ ഇങ്ങനെനയാൽ കിഴവന്നാണോ പിടിച്ചുകൊടുത്തതു്? നീയാവട്ട്, വില്ലു ഫൂതപോലെ ഈ വന്ത്തിൽ രോഭിക്കുന്നു. നിന്നെപ്പോലെ ഇതും ദർശിയയായി ദേവാംഗരയേക്കുടിയും അതുകുണ്ട്. അതുഭേദങ്ങൾഡി ഒന്നംതന്നെ അണിയാതെയും, നബ്ദാര വന്നുംപോലും ഉടക്കാതെയും തീരെ അലകാരധി നഹായിക്കുന്നിട്ടും നീ ഇം കാട്ടമുഴുവൻ കാന്തി ചിത്രകാം. നീ ദിവ്യാഭരണങ്ങൾ ചാത്തി വിചിത്രവന്നുങ്കും ധരിച്ചാൽ നിന്നെപ്പോലെ അതുണ്ട്” അതു രോഭിക്കവാൻഡും അതു ഏനിന്നാണു് ഇം മാലിന്യത്തിൽ കിടക്കുന്നതു്? ഇം നരചു പടക്കിശവക്കാണോ ശോഭനാശിയായ നീ സേ വിക്കുന്നതു്! പോരവാനം പുലത്തുവാനം കഴിവില്ലാത്ത ആ മുന്നിരെ നീ ഒക്കവിട്ടു തുണ്ടിൽ കരാഞ്ഞെ തേനാവായി വരിക്കുക. ദിവ്യമായി വിലസുന്ന ഇം കമന്തിയ കൈവ നത്തെ നീ പഴതേ കളയുന്നതു്.”

അശൈപിനികളുടെ ഈ വാക്കുകളുണ്ടാണു് സുകര്യ വക വെച്ചില്ല. തനിക്കു ചുവന്നമഹാഷിഖിലുള്ള പ്രമം സന്ധു സ്ഥാവും സുദുഡുമാണോ ആ പതിയുത്. തീണ്ടു പറഞ്ഞെ. അപ്പോൾ അശൈപിനികൾ മരറാര മാർത്തമിൽക്കുടി കായ്ക്കില്ലായി ശുമിച്ചു.

“തെങ്ങൽ ദേവദൈപ്യമാരാണ്”: നിന്റെ ഭർത്താവിനാ പുണ്ണ്യരയശ്വന്മാർവ്വം ദിവ്യസൗര്യവും തെങ്ങൽ കൊടുക്കാം. അതിൽപ്പിരുന്ന്, അദ്ദേഹവും തെങ്ങളിൽവരും നിന്റെ മുഖിൽ വന്നാനില്ലെന്നു അതിലെല്ലാം നീ ഒരു ത്രാവങ്ങി വരിക്കുന്നും. ഈ ഏപ്രൽ നിന്റെ സമയമാണെങ്കിൽ ആ മഹാഷ്ടിയേ തുടക്കാണ്ഡവരിക.”

ഈംഗ്ലീഷ് അവർ പാണ്ടത്തുകേടു സുകര്യ ഭാര്യാസന്നിധിയിൽച്ചുനാ പുത്രാന്തരമെല്ലാം അറിയിച്ചു. അപ്പു സേൻപ്രയാൽ ചുവന്ന് തന്റെ പത്രിയുടെ തുടട അശ്വിനികളുടെ മുഖിൽ ചെന്നു. അവർ പാണ്ടപ്രകാാരം ആ മഹാഷ്ടി അടക്കത്തുകൂടി സരസ്വിൽ ഇംഗ്ലീഷ് മുണ്ടി. അതിൽ തെന്നു അശ്വിനികളും ആ മുനിഡിഷാടകാപ്പും മുണ്ടി. ഒരു മുഹൂർത്തം കഴിഞ്ഞപ്പോൾ, ദിവ്യക്ക്ഷേമവരമാായ യുവാക്കന്മാരായി മുവക്കം പൊണ്ടി ആ പൊള്ളുകയിൽനിന്നു കരക്കയറിനിനു. പരസ്യം തിരിച്ചറിയാൻ വയ്ക്കാതവെന്നും ഒക്ക ഗ്രവത്തിലുണ്ട് അവരെ കണ്ടതു്. തന്നെലിൽ കാലെ വരിക്കുകയെന്ന് ആ മനോജനത്തുപരമാർ സുകര്യക്കയോടു പറഞ്ഞ “നീ തെങ്ങളിൽ ആരെ കാമിക്കുന്നവോ ആയാളെ ഇഷ്ടംപോലെ വരിച്ചുകൊള്ളുക്” എന്ന് അവർ സമ്മതിച്ചപ്പോൾ, ആ പതിയുത ഉംക്കണ്ണുകൊണ്ടു സ്വന്നം. ഭർത്താവിനെ അറിഞ്ഞു ചുവന്നെന്നതെന്നു വരണ്ണം ചെയ്തു. അപ്പുണ്ണവും യെണ്ണവുന്നപ്രശ്നയിയും നേടിയതിനാഴുമെ സ്വപ്നി കൈവിട്ടുപോകാതിരിക്കുകയും ചെയ്യപ്പോൾ, അതിൽ സത്തുഷ്ടനായിത്തീന്ന് ചുവന്ന്, തന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് കാമാക്കലാജാ അശ്വിനികളെ ദേവദൈപ്യൻ കാണുന്നതെന്നു സോമപായികളാക്കാ

മെന്ന നദിചൂള്ളം ശ്വേതം ചെയ്യു. അശ്വീനികർക്കു അതുവരേയും സോമപാതനത്തിനും അർഹതയില്ലെന്നാണ് വിധി. ചുവനൻ്റെ ഈ പ്രതിജ്ഞയാൽ അശ്വീനിദേവ നൂർ കൃതാത്മരായിത്തീന്ന് സുരഖ്യാക്കണ്ടതയ്ക്കു പോയി. ചുവനന്നും സുകര്ണ്യം ദേവദൈത്യികളെപ്പാലെ ആരു വന്നതിൽ വിഹരിച്ചു വാണ്.

ചുവനൻ യുഭാവായിച്ചുമണ്ണിഭിക്ഷനാവനാ കേട്ട ശഞ്ചാതി സെസ്റ്റുസമ്പത്തം ആഗ്രഹത്തിൽ വന്നു. അം വിദ സുകര്ണ്യം ചുവനന്നും ദേവതനയരപ്പാലെ വിളങ്ങുന്നതുണ്ടപ്പോൾ, ലോകം മൃദുവന്നു തന്നോത്തായതു പോലെയുള്ള സങ്കുച്ചം ആരു രാജാവിന്നണാം. അതും അരുദും തന്നു രാജ്ഞിയും അനുഭവിച്ചു. ആരു രാജുദൈവതിക്രാൾ ചുവനൻ അംഗാചിത്തം സർക്കരിച്ചു പ്രിയോക്തികളായി. സമാഖ്യസ്ഥിപ്പിച്ചു. അതിൽപ്പിനെന്ന്, ആരു മഹിഷി, അശ്വീനികർക്കു താൻ കൊടുത്ത വാക്കു സഹാരമാക്കവാനായി, ആരു രാജാവിന്നുകൊണ്ടു യജിപ്പിക്കുവാൻ തീർമാനിച്ചു. മനിഹിതംപോലെ ശഞ്ചാതിരാജാവു യജ്ഞം സാമഗ്രികക്കെല്ലാം ക്രക്കകയ്ക്കും, നിയോത്തത്തുനിന്നുന്നതിൽ തന്നെന്ന ധാരാം ആരംഭിക്കയും ചെയ്യു. അതിൽ വെച്ചു സോമരസം ഭാഗിച്ചപ്പോൾ ചുവനൻ അതിൽ കു പക്ക അശ്വീനികർക്കായി കൈക്കൈ ചുള്ളവാൻ മുതിരകയായും, ദേവദൈവൻ അതു അഞ്ചതെന്നു നിശ്ചാരിച്ചു. അശ്വീനികൾ ദേവമാരുടെ വൈദ്യുതം മാത്രമാണെന്നും, ദേവമാക്കു ചെയ്യാറുതെന്നും അവക്കില്ലെന്നും, അതുകൊണ്ട് അവർ സോമപാതനത്തിനും അർഹരല്ലെന്നും ഇതുന്ന സ്ഥിച്ചതു ചുവനൻ ശരിവെച്ചില്ല. “മഹാശയമാരു മദ്ദോത്സാഹികളിൽ സു

ദേരക്കളേംവരമാത്തമാണ്' അശ്വിനികൾ. അവർ എന്ന ദേവനാരഭപ്പുലെ നിംജനനാകിയിരിക്കുന്നു. ഭവാനം മഹ ദേവനാക്കം ഇല്ലാത്തതായ എന്നെന്നാൽ അനാർത്ഥയാണ്' അശ്വിനികൾക്കുള്ളതു്? അവരും ദേവനാർത്ഥനായാണ്" —എന്ന ചുംബന്ന് വാദിച്ചു. കുറിച്ചതുപോകൾ തന്നെയാണ്' അശ്വിനിക്കുള്ളിലും, അവർ ടീകിസുകമാരായ വെരു തൊഴിലാളികളുംബന്നും, അവർ മനഷ്യങ്ങളാക്കത്തിൽ സംഭവിച്ച കഴിയുന്നവരാബന്നും, അതുകൊണ്ട് സോമരസത്തിനു അപ്പറല്ലെന്നും ദേവന്റും വിണ്ണം വിണ്ണം തട്ടു പറയുക്കൽക്കുണ്ടും ചെയ്യാൽ, വാദം കൊണ്ട് നേരു കളയുവാൻ നില്ലുതെ ഇന്ത്യവിരോധത്തെ അവഗണിച്ചു ആ ദുശ്യലുതനായ മഹാഷ്ഠി അശ്വിനികൾക്കായി സോമമെടുക്കവാൻ ക്രാന്തി. അതു ചെയ്യുത്തെന്നും, തന്റെ വിരോധത്തെ വകർവക്കാതെ സോമത്തിൽ കൈ വെക്കുന്നതായാൽ, തന്റെ അതിശ്വേലാരമായ വഴിം കൊണ്ട് താൻ നിയുതമായും പ്രധാനിക്കുമെന്നും ഇന്ത്യൻ പേടിപ്പിക്കുവാൻ ഗ്രാമിച്ചതിൽ ചുംബന്ന് പുണ്ണിരിക്കാളുള്ളക്കാണും ചെയ്യുത്. ഇന്ത്യം കണ്ണപ്പോഡി കോപം വളുന്ന് ഇന്ത്യൻ തന്റെ അതുംഗമായ വഴിയുധമെടുത്തു ചുംബന്നു നേക്ക് ആഞ്ചേ വീശി. എന്നാൽ, ആ ആയുധം ഹസ്തമുകംമുദ്ദേശ്യ ഇന്ത്യകരണാലെ ആ മഹാഷ്ഠി മന്ത്രശക്തിയാൽ സൃഷ്ടിപ്പിച്ചു കളഞ്ഞു. അതുകൊണ്ടുണ്ടാതി. ആ തേപാനിധി പിന്നീട് ചെയ്യുതു ദേവധാനസന്ധത്തിനായി ക്രാന്തായ ജനിപ്പിക്കുന്നതിനും അശ്വിനിക്കു മോഹിക്കുകയാണ്. അതിൽനിന്ന് ആ ക്ഷേണംതന്നെ മഹാവിഞ്ഞം മഹാകുഞ്ഞമായ മദ്ദനന്ന രാ

കൂടാൻ ആവിഭവിച്ചു. അവൻറെ ആ ഭിഷണാകാരാ സുരനാക്ഷം അസുരമാക്ഷം ക്രപോലെ ഭയം നില്ലി. ക്രകാൽ മണിലും മരഹാത കാൽ വിശ്വിലും വൈദ്യുക്കാണ്ട്, ശ്രദ്ധാഗ്രഹപോലെ തീന്ത്രമുന്ത്ര ഗോപുരപോലെ തടിച്ചുയ സം ബഹുഭ്രാജങ്ങൾ നീണ്ട ദംശൂക്കളൊടുക്കുടി, മഹാഐശലെ മൊത്ത കൈകരി നിടി, കല്പാതകാലാഗിപോലെ ജപലിഷ്ടന വഴിം തുനു, സുഞ്ചപ്രേരാപമണ്ണളായ നേരു ഞദി അതുഗ്രം തുറിച്ചു്, ഇടമിന്നന്തപോലെ തിളങ്കുന ജിഹപയാൽ മുഖം നക്കിക്കൊണ്ട് വിശ്വദത്ത് മൃദവൻ വിഴുങ്ങവാൻ പുരപ്പട്ടവനങ്ങളും ലീകരനായി, ദേവാന്തര പിയായി, ദോകമാകേ മൃദങ്ങളും ഭാരണമായി ഗജിച്ചു് അവൻ കോപോൽക്കടനായി ശ്രദ്ധനീന്തനു നേരെ പാതയെ. തന്നെ വിഴുങ്ങവാൻ അന്തക്കന്തപ്പോലെ ഭയകരനായി വരുന്ന മദനെ കണ്ടു, മുദ്യതന്നെ ഭേദിപ്പുംനെന്തൊൽ വിവശനായ ദേവന്റും നിലവിട്ടു പേടിച്ചുകൂടി, വരണ്ട ചുണ്ടു നക്കിനന്തചുകാണ്ട് ചുവരവെന്തതെന്നു ശരണം പുണിച്ചു.

“ശ്രദ്ധനീതൽ അദ്ദോഹിനിപ്പേരും സോമാഹർത്ഥതനു ധാരാട്ടേ.. എന്നു അതു സമ്മതിച്ചിരിക്കുന്നു. ശ്രദ്ധ ദ്വോന്നു പ്രാണിൽ പ്രസാദിച്ചാലും ഭവാന്തിരപ്രാണത്താക്രമ്പജ്വാം നിജുലമായിപ്പോകയില്ലെന്നു് പ്രാണിക്കരിയാം. ദ്വോന്നു തുടങ്ങിയ കമ്മം മിച്ചുകയില്ലെന്നു് അറിയാതെയെല്ലു എന്നു് പ്രതിതിന്ത്തതു്. അദ്ദോഹിനിക്കുളു സോമാഹരാക്കി ആ വഴിക്കു ദ്വോന്നു പ്രാഭവം കീർത്തനവിഷയമാഖാണ്ടുമെന്നു് ക്രക്കി എന്നു ദ്വോന്നു ദ്വോന്നു വീഞ്ഞണ്ടു കൂടു ജപലിപ്പിച്ചു് പിട്ടു വെന്നേയുള്ളൂ”.

ഇങ്ങനെ കേണ്ടതാണ് പറഞ്ഞ നില്ലുന്ന ഇന്റെ
ദേഹമകന്ന ചുവന്നൾ കൂത്രയുടെ ബാധയിൽനിന്ന് മു
ക്കനാക്കി വിട്ട്. അതിൽപ്പിനേ, അങ്ങേലോ സ്വന്തം സു
ഷ്ടിയായ ആ മരൈ സുരാപാനത്തിലും സ്രീയിലും നായാ
ട്ടിലും, ചുതിലും മദ്ദായി ഭാഗിച്ചടക്കിവെച്ച്. എന്നിട്ട്
ശ്രദ്ധാനിയെക്കാണ്ട് യജിപ്പിക്കേണ്ട വേവമാക്കണമേപാ
ലെ അപോനിക്കിക്കാം സോമം നല്ലുകയുംചെയ്യു. അതിൽ
ശ്രദ്ധാതിയും കീർത്തനീയചരിതനായിത്തീൻ.

3. ഒ ഒ.

ചുവന്മഹാഷ്ടിയുടെ പൊതുനാണ് ഒ. ഒ നാർബ
ഇം മന്ദിരമാർക്ക് സൃജനക്കേശമുന്നിയുടെ ആനുമംഗളംഗത്തു
വെച്ച്, അപലാവസ്തുതാൽ പ്രമദാരതമായി വിളങ്ങുന്ന
പ്രമദപരയെ കണ്ട് കാമാത്രരനായിത്തീൻ. ഈ പ്രമദപര
യാവഴു, വിവ്യാതഗ്രാഡ്യംപ്രാതമനായ വിശ്രാവസ്ഥവിനു
മേരൈക്കയില്ലണായ പുത്രിയാണ്. ഗംഗിഖണ്ഡായിത്തീൻ
മേരൈ തന്നോ ഗംഗത്തെ സൃജനക്കേശമുന്നതിനാവിക്കു
ജ്ഞ നദിത്തിരംഗത്തു കൂപയോ അപയോ കൂടാതെ ഏകഘട്ടിക്ക് ത
നേരി പാട്ടിനാങ്ങുവോയി. ആ കൂട്ടിയെ പുണ്യാലിപനായ
സൃജനക്കേശവിഷ്ണി കണ്ട് ഉള്ളലിവാൻം ആനുമതത്തിലേ
ജ്ഞ് എടുത്തു കൊണ്ടുവന്ന സ്ത്രീമഹിഷ്ഠും പോറിപ്പുലത്തി.
ആ ആനുമതത്തിൽനിന്നുത്തനെന്ന ആ പെൺകുപെതൽ വളർന്ന
വന്ന. ജാതകമംാദിക്കല്ലേല്ലും സൃജനക്കേശവിധിപോലെ
നിന്ത്യംവിച്ച് അവർക്കു പ്രമദപരയെന്ന ഫേർ കൊടുത്തു.
ഈ ക്രമക്കയെ കണ്ട് രാഗവിവശനായിത്തീൻ ആ ത

നേരം അന്തർത്ഥത്തെ മിറങ്ങുമോ വഴിക്കു പിതാവിനെന്ന് ഗ്രഹപ്പിക്കും, അദ്ദേഹം സ്വപ്നത്രം യേണ്ടി പ്രഖ്യാപിക്കുന്നു അതിനുവീഴിപ്പുട്ടുകയുംചെയ്യു നല്ലൊരു ശ്രദ്ധിതനത്തിൽ വിവാഹങ്കരിക്കുമോ അനുജ്ഞിക്കുവാൻ തീർമ്മാനിച്ചു. പാണിഗ്രഹണമുന്നേത്തം സമീപിച്ചു തുട്ടുണ്ടിയ ക്രതാഭാ ആ സാധ്യപിർത്തമായ പ്രഖ്യാപിത നേരം തോഴിക്കുളോട്ടുട്ടി അന്തിഞ്ചു കളിച്ചു രസിച്ചു നടക്കുവാൻ, ആ വഴിക്കു വില്ലഞ്ഞെന ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്നു കൂടും സപ്തത്തെ പെട്ടെന്ന ചെന്ന ചവിട്ടിപ്പോയി. ഭജ്ഞാലംഞ്ചാതിയാൽ മുത്രുവിനു ലാക്കായിത്തീർന്ന് ആ കന്തുക്കയ്യു പാപിന്നേരം ആ കിടപ്പ് കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ചവിട്ടുകൊണ്ട് ഉടനെ ആ സപ്തം വിഷം കിനിഞ്ഞുന്ന തന്നേരു പല്ലുകൾ അനുബന്ധം നില്ക്കുന്ന ആ കന്തുക്കയുടെ ശരീരത്തിൽ കാത്തിയിരിക്കി. ആ നിമിഷത്തിൽത്തന്നെ ആ കമനീയാംഗി ബോധം വിട്ട് വിണ്ണപോയി. മെയ്യാളി കൈക്കു കരിവാളിച്ചു, ഭൂഷണങ്ങളെല്ലാം ചിന്നിച്ചിതറി, പുക്കാരിക്കുക്കും അഴിഞ്ഞുലഞ്ഞു, ബന്ധുജനത്തെ ഭേദവന്നിമഗ്നരാക്കി നിജ്ഞിവയ്ക്കിടക്കുന്ന ആ കന്തുക്കയുടെ ആ നില കാണുന്നവർരഹില്ലോ കരയിപ്പിക്കുമെക്കിലും, ഉറങ്ങിക്കിടക്കുന്ന വജ്രങ്ങളുംപാലും ആ നിലയിലും ആക്കാരമുഖ്യമായും അവർ ആക്ഷം തംന്ത്രിയതനെന്നയായി. വെരും നിലങ്ങളും വീണാക്കാടുകൂടുന്ന ആ മുതകന്തുക്കയെ കണ്ടു സ്വീകരകും നാം മാരു മഹിഷിക്കളും അല്ലെന്തെള്ളുള്ളായും ക്രൂരവാത്തും. ഒരു മാറ്റം ആ സംഘത്തിൽനിന്ന് കന്നം മിണ്ടാതെ അക്കലെയേണ്ടു പോകയാണു ചെയ്യുത്തും.

പ്രഖ്യാപാവിയോഗത്താൽ ആ മുനിക്കമാരൻ കരകാ

ബാത്ത ശ്രോകത്തിൽ ആണ്ടുപോയി.. . വിജനപ്രദലഭ്യത ചെന്നിരുന്ന വാവിട്ടു കരയുവാനാണു ഒരു പോയതു്. ആ ദ്വിവാത്തൻ കാട്ടിനാളുള്ളിൽ കടന്ന തന്റെ കാമിനിയെ കാഞ്ഞാത്ത് പബ്ലും കേണ്ണ പറത്തു കാണുത്തുടങ്ങി:—

“എന്നായം ബന്ധുജനങ്ങളും ദ്വിവത്തിലാണ്ടി, അ യോ, എൻ്റെ ജീവന്മാർക്കു വെരും മണിൽ വീണു കിടക്കുന്നു. ഇതിലധികം എന്നതാൽ ഐഡാരഭിവഹാണ് ഉണ്ടാക്കുവാനാളുള്ളതു്! ഞാൻ തപസ്സം ദാനവും ശ്രദ്ധാജീവിയും ചെയ്യിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതിന്റെ മലമായി എൻ്റെ പ്രണയിനി ജീവിക്കേണ്ടു. ജനിച്ച നാഡി മുതൽ മനിക്കുംഘ്യമായി തൊട്ടാട്ടി എൻ്റെ ദൃശ്യമുത്താവരണം ചെയ്യു വന്നിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തന്മലംഘായി എൻ്റെ വല്ലും എഴുന്നോടു വരങ്ങു.”

ഇങ്ങനെ തന്റെ കാമിനിയെ കാത്ത് ഒരു വിലപി കണ്ണാതു കേട്ട് അനുതാപം പൂണ്ട ഭേദഭുതൻ ആ കാട്ടിൽ വന്നു് ആ ശ്രോകാത്തന സമാപ്പേസിപ്പിച്ചു.

ഭേദഭുതൻ—“എംബാ, മുനികമാരാ, നിന്റെ ഈ വിലാപം മുഴവൻ നിശ്ചലമാണു്. ഗന്ധൻ്റും അപ്പരിസ്ഥിതി സ്ഥായവളായ ഈ കന്ധുകയുടെ ആരഞ്ഞാലും ഇപ്പോൾും അവസാനിച്ചിരിക്കുന്നു. മരിച്ചു കഴിത്താൽ ആരം പിനീട് ജീവിക്കുക പതിവില്ല. പിന്നു എന്തിനുണ്ടും നി ഇങ്ങനെ ഏതൊരു കരയുന്നതു്. എന്നാൽ, പ്രഥമായ പ്രായ തിരിച്ചെ കിട്ടുന്നതിനു്. ഉപായമൊന്നും ഇല്ലോ തെങ്ങില്ല. പണ്ടു ഭേദമാർക്കും കണ്ടുവെച്ചിട്ടുള്ള ഒരുപായം എന്നിക്കുന്നാം. അതു നി ചെയ്യാൽ നിന്റെ ഇ ദ്വിവം ശമിക്കം.”

അതു—“ഭേദഭുതമായ ആ ഇപായം എത്താണു്? അതു

ഞാൻ അനുഷ്ടിച്ചുകൊള്ളാം. വോൻ എന്നെന്ന ഇംഗ്ലീഷ് ഒപ്പ് രചിവത്തിൽനിന്നും കരകയററിയാലും!”

ദേവദ്രുതൻ—“നിന്റെ അതുയുള്ളിൽ പക്കതി ആ കന്നുക്ക്ഷായി കൊടുക്കാം; അപ്പോൾ നിന്റെ കാമിനി ജീവിക്കണം.”

രാത്രി—“ഞാൻ അങ്ങെന്നതെന്ന ചെയ്യുകൊള്ളാം. എന്നെന്നു അതുയുള്ളിൽ പക്കതി ഞാൻ ഇതാ അവർക്കായി കൊടുക്കാം. ആ സൗന്ദര്യവൽ എഴുന്നേണ്ടിട്ടേ.”

രാത്രി ഉണ്ടെന്ന സമർത്ഥപ്പോൾ, ആ ദേവദ്രുതനം പ്രധപരാജനകനായ വിശ്വാവസ്ഥയുംതുടി ധന്മാജാവി എന ചെന്നുകണ്ടു, രാത്രിവിന്റെ അഭ്യാസങ്ങളുടെ പ്രധപര ജീവിക്കവാൻ സമർത്ഥക്കേണമെന്ന പ്രാത്മിച്ച. രാത്രി നിന്റെ പതിയാണ് പ്രധപരയെക്കിൽ ആ മുനികമാരൻിന്റെ അതുയുള്ളിൽ പക്കതിയാൽ ആ കന്നുക്ക് ജീവിക്കുമെന്ന ധന്മാജാവു സമർത്ഥകയും ചെയ്യു..

ഉടനേതെന്ന പ്രധപര ജീവിച്ച് ഉറങ്കിയുണ്ടും പോലെ എഴുന്നേറു. രാത്രിവിന്റെ ജീതക്കത്തിൽ, തീംൾ, യുള്ളിൽ പക്കതി മറന്തുപോയതായി. അങ്ങപ്പോൾത്തേനു കണ്ടു. അനന്തരം, ഒരു ശ്രൂഢമുഹൂർത്തത്തിൽ രാത്രിവും പ്രധപര യും തമിലുള്ള വിവാഹം അവരുടെ പിതൃജനം വിധിപ്പാലെ നടത്തി. സുദിപ്പിച്ചിം, മുട്ടളമോഹനക്കളേബുരുംമായ പ്രധപരയും രാത്രിവും പരസ്പരം ദിതാനവത്തികളുായി ഒരിച്ചു സുവികയും ചെയ്യു.

വിവാഹം കഴിഞ്ഞ ഉടഃന്തതെന്ന, രാത്രി സ്വപ്നസംശാരപ്രതം ഏകക്കൊണ്ടു, വലിരെയാൽ ശദ്ദേശത്തി, എന്നുംപെട്ടു പാന്തുകളെയല്ലാം അഴുന്നായി തല്ലിക്കാലുവാൻ തുട

അം. അക്കാലത്താരികൾ ആ മനിക്കനാരൻ കൈ ശ്രദ്ധാരാർജ്ഞത്തിൽ സമ്പരിക്കണമ്പോൾ, അങ്ങോരിടത്തു കിടക്കുന്ന കൈ മുത്തുകൾ ചേരരയെ കണ്ട് പക്ഷപ്പെട്ട് അതിന്റെ ഒരു കാലാദണ്ഡാട്ടാൽ തന്റെ ദണ്ഡായുധം കാണ്ടി. ആ അടി തടങ്കുകൊണ്ട്. ആ ചേര അവിഃന്നാട്ട് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു: —

“ഭവാനം യാതൊരു തെറം ചെയ്തിട്ടില്ലാത്ത എന്നു മുന്തിനാണ് ഭവാൻ ഇതു ഭേദ്യംപ്പെട്ട് കൊല്ലുവാൻ തുടക്കുന്നതു്? ”

അങ്ക്: — “എന്നും പ്രാഥലീഡയെ മഹോരികൾ പാമ്പു കടക്കയുണ്ടായി. അന്നമുതൽ സപ്പുകളത്തോട് എന്തി കൈ ശ്രദ്ധാരംപ്പോഷ്ടുണ്ട്. എന്തുവെച്ചനു പാമ്പിനെ തെല്പാം തല്ലിക്കൊല്ലുമെന്നാണ് എന്നും ദുഃഖതം. അതുകൊണ്ട് നിന്നു എന്തിക്കു കൊല്ലുതെ കഴികയില്ല. നിന്നും കമ്മ ഇതാ അവസാനിച്ചു.”

ചേര: — “മേ വിഃപ്രാത്മ, മനംപ്പുരെ കടക്കുന്ന സപ്പ് ഒപ്പം വേറു വർത്തിപ്പെട്ടവയാണ്. നൊന്നോ കൈ ചേരു. ആകുതി പാമ്പിന്റെതുപോലേയിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് ഇതു ചേരരയെ ഭവാൻ കൊല്ലുന്നതു ശരിയല്ല. ലാഡ നാഡുങ്ങളിലും സുവർച്ചിവങ്ങളിലും ഒരു കണക്കിൽ ഗണിക്കുന്നവയാണ് ചേരകൾ. അങ്ങനെയുള്ള എന്ന ധർമ്മങ്ങന്നായ ഭവാൻ കൊല്ലുക്കു്.”

ഈ ചേര എന്തോ കൈ ഭിരുന്നിയായിരിക്കാമെന്നു സംശയിച്ചു അങ്ങനെ കൊല്ലുതെ വിട്ടു. കോപം വെച്ചിന്തു പ്രശ്നന്നന്നായിത്തീർന്ന അങ്കു ആ ചേരയുടെ ജന

തെതകരിച്ച ജിജന്താസയോട് ചോദിക്കയാൽ; അതു ജീവി തന്റെ ചരിത്രത്തെ ഇങ്ങനെ കേൾമാപ്പിച്ചു:—

“ഞാൻ മുമ്പു സഹഗ്രഹപാത്രം” എന്ന പേരായ ഒരു മുനിയായിരുന്നു. ബ്രാഹ്മണശാഖത്താലുണ്ട് ഞാൻ ഇങ്ങ സമിതിയിലായതു്. എനിക്കു വഗ്രമന്ദനനാൽ തോഴുന്ന സഭായിരുന്നു. അദ്ദേഹം തീക്കുംണവർഗ്ഗപരമാം, തീരുതപോ ഫുതനമായിരുന്നു. കൂട്ടിക്കാലത്തു് ഞാൻ ഘുണ്ടുകാണ്ടണം സ്ഥിര ഒരു പാദുകാണ്ടു് അശ്വിനേഹാത്രാവസ്ഥരത്തിൽ അ ഭേദഹത്തെ കളിയായി പേടിപ്പിക്കുകയുണ്ടായി. ഭയാധി ക്രൂത്യാൽ അദ്ദേഹം കൂറേന്നരത്നത്തും മുർച്ചിതനായതിൽ നിന്ന് പാഠപാഠി. ഭോധം തെളിഞ്ഞത്തിൽപ്പിനും അതു തപാ സ്വി കോപാവേശത്താൽ സർപ്പത്തെയും അഹിപ്പിക്കുമാറ്റ് അതും ക്രൂരദ്ധൃഷ്ടിയായി എന്ന ശാപിച്ചു. “വിഞ്ചമില്ലാ തത പാദുണ്ഡാക്കി നീ. എന്ന പേടിപ്പിച്ചതുകൊണ്ടു നീ വിഷദിനനായ ഉരഗമായിരത്തിങ്കും” എന്നാണ് അതു ശാ പം. ശാപം കേട്ട സംഭ്രാന്തനായിരത്തിന് ഞാൻ ഉദ്ദേശ തന്ത്രാട അദ്ദേഹത്തിന്റെ മുഖിൽപ്പെന്ന് കൈകൂളിപ്പിനി നും, ചണ്ണാതിരെന്ന നിലയ്ക്കും നേരംപോക്കായി ഇങ്ങനെ ചെയ്യുപോയതാണെന്നം ഇതിൽ ക്കുമിച്ചു ശാപത്തെ പിന്നവലിക്കേണമെന്നും പ്രാത്മിച്ചു. എന്നെന്ന് കലാലും സംഭ്രാന്ത കണ്ടു വിഷണുനായിരത്തിന് വഗ്രമാണ് ചുട്ടം നെട്ടവിപ്പിട്ട് എങ്ങനെടു പറഞ്ഞതു് ഇങ്ങനെന്നാണ്:— “ഭവാൻ തീരെ നിരപരാധിയാണെന്ന വാനൂധം ഞാൻ ഇപ്പോഴിന്തു. എന്നാൽ എന്നെന്ന് വാക്കു് കരിക്കലും പ ശുഭത പോകയില്ല. ഈ ശാപത്തിൽനിന്നും മോചിക്കുവാൻ ഞാൻ ഒരു വഴി പറഞ്ഞുതരാം. പ്രമതിരഹംിക്കു ഒരു

എന്നൊങ്കിൾ പുതുന്ന ജനിക്കണം. അതു പുണ്യഗ്രാലിലെനെ കാണണ്ട് മോബിൽ ഡോൾ ഇള്ള ശാപത്തിൽനിന്നു മുക്കതനാകണം.”

തന്റെ കമ്പയ്യുറി ഇതുവും പറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞെതു ഉണ്ടെനു അതു ബ്രഹ്മണാൻ. ഡ്യൂഡ്യൂട്ടി കൈവിട്ടു സ്വന്നം തുപയും കൈകൈക്കാണ്ട്. എന്നിട്ട് അതു വിശ്രൂതമാക്കുന്ന തുടർന്നു പറഞ്ഞു:— “അവിംസയാണു ധന്തത്തിൽവെച്ചു ഭേദം ഷുമായിട്ടുള്ളതു്. പ്രഭ്രഹിച്ചു ബ്രഹ്മണാൻ യാതൊരു ജീവിയെങ്ങും ഹിംസിക്കുന്നതു്. വേദവേദാംഗങ്ങളും സർവ്വത്തെ സ്ത്രീക്കണം അഭ്യന്തരാധാര ബ്രഹ്മണാൻ ലോകത്തിൽ കേവലം ഒസ്ത്രീകാണന്നാണു ശ്രൂതി. സത്യം, ക്ഷമ, അഹിംസ, വേദങ്ങളുടെ ഇതുവുമാണു ബ്രഹ്മണാധന്യമാണു. ഉഗ്രത, ദാന്യധാരണം, പ്രജാപാലനം എന്നിവ ക്ഷത്രിയധന്മാണു; അതു ഭവാനാ ചേരുകയില്ല.”

ഈഞ്ഞെന അവിംഗാട് ഉപദേശിച്ചതിൽപ്പുണ്ടെനു അതു ബ്രഹ്മണാൻ മറഞ്ഞപോയി. അതു അനുതന്നേ സർവ്വഹിംസയിൽനിന്നു വിരുദ്ധിക്കുവും ചെയ്യു.

4. ഉത്തക്കൾ.

വേദൻ എന്ന വിപ്രവർജ്ജന്നർ ശിഷ്യഗണത്തിൽ ഉഥാപ്പുട ഒരു ക്ഷത്രിയനാണു ഉത്തക്കൾ. വേദൻ ഒരിക്കൽ, ധന്താപദ്ധതിമാർപ്പണപ്പോലെ തന്റെ വോർപാട്ടു കാലത്തു കട്ടംവെത്തിൽ വല്ല നൃനാ്യാം നേരിട്ടാൽ അതു പരിഹരിക്കുന്നു ഭാരം ഉത്തക്ക്കേന്നയാണു എല്ലിച്ചു തു്. നൃത്താദാര ഉത്തക്കൾ സ്വന്നം ചുമതലയിൽ സാമ്പൂഢനായിത്തന്നെ ന്രുക്കിലും പാത്രവന്നു. അതുകിട

ഈ മുഖപതികളിൽ ഒരവർം ആത്മകാലത്തെ പ്രാവിക്കാജി ണായി. മറരളു മുഖപതികളെല്ലാം ആണി, ഉത്തകനെ വി ഹിച്ച്. “മുകൾ ശ്രദ്ധാർഥ മുവിടെ അല്ലാത്തതുകാണ്ട് മുവ തിടു ആത്മ മലവത്താക്കേണ്ടു നിന്റെ ഭാരമാണ്; ത സ്തനു ആത്മ വിശ്വലമായേക്കും എങ്ങനാൽ നിന്റെ മുഖ മുഖപതി ദിവിക്കരാ” എന്ന് അറിയിച്ചു. “മുകളു ദെ അവസ്രൂപകാഡം നിശ്ചയമായും ഞാൻ മുഖ കീര്ത്യം ചെയ്യുകയില്ല. മുഖാനുകൂത്തതിൽ എപ്പും ഫോമാമന മ എങ്ങനാടു കല്പിച്ചിട്ടില്ല” എന്ന് ഉത്തകൻ നിങ്ങയി കണ്ണാം ചെയ്യുത്. കരുനാടം കഴിത്തേപ്പാർഡ്, വേ അൻ സ്പഗ്രഹത്തിൽ തിരിച്ചെത്തി. മുഖപതികൾ നേര കിട്ടുവനു തന്നോടാവശ്രൂപപ്പട്ടിക്കും, അതു എത്തയാശേധമായും തന്താട നിങ്ങയിച്ചതിൽ ഉത്തകൻ പ്രകടിപ്പിച്ച കീര്ത്യാ കീര്ത്യഃബാധം വേദനെ അത്യാധികം സ്ത്രീജനാക്കി. അ ക്ഷേമം ആ ശിഷ്യനെ വിളിച്ചു പറഞ്ഞു:—“വസ, നിന ക്കു ഞാൻ എന്നൊരു അഭിശ്വാസം സാധിപ്പിച്ച ത രഹസ്യത്തിനു പറയുക. നി എന്ന അമാധമ്മം മുന്നും ചീരിക്കുന്നു. ആ വഴിക്കു നാം പഠ്യുരും സംഘിതരായി തത്തിനിട്ടിണ്ട്. നിന്കു സർവ്വാഖിഷ്ടസില്പിയുണ്ടാക്കം എന്ന ഞാൻ അനാഗ്രഹിക്കുന്നു. മുനി, നിന്കു നിന്റെ വീട്ടി ലേജ്ജു പോകാം.” മുനിന്, “അവിടെത്തെ പ്രീതിക്കായി ഞാൻ എന്നാണ് ആചാരിക്കേണ്ടതു്? അമാശക്തി മുഖദ ക്കുണ്ട ചെയ്യുന്നതിനു് അവിടെത്തെ അനാമതി വേണും”എ നു ചോദിക്കയാണ് ഉത്തകൻ ചെങ്ങുതു്. അപ്പാർഡ വേ അൻ ആ ശിഷ്യഃനടു, വീണ്ടും കരുനാടം മുഖക്കലത്തിൽ തത്താനു പശ്ചിമവാൻ ആവശ്രൂപപ്പട്ട. ചില നാൾ കഴി

നെൽപ്പോൾ, "ഞാൻ എന്തു മരക്കുന്നയാണ് ചെയ്യേണ്ട തുടർന്നു അവിട്ടുമെന്തെങ്കിലും ആശുമേതാണോ?" എന്ന മരവിനെ, ടു ഉത്തകൻ ചോദിച്ചു. ഈ അന്വേഷണം മുകളിന്തുട ഞുകയാൽ ആവശ്യമെന്നെന്നും അക്കണ്ണ ചെന്ന തന്റെ പതിഭ്രാന്ത ചോദിക്കുവാൻ മരിക്കുന്ന ഉത്തകനോടു പറഞ്ഞു. അപ്രകാരംതന്നെ ആ ശിശ്യനും മരിപ്പതിനെ കണ്ടു തു സ്വന്നെന ഉണ്ടാക്കിച്ചു:— "ഡേവി, എൻ്റെ വീട്ടിലെജ്ഞു പോ കുന്നതിനും മരി എനിക്ക് അനുമതി തന്നിരിക്കുന്നു. അവി ടുത്ത അലിമതംപാലു മരിക്കുന്ന ചെയ്യു് എൻ്റെ കുട്ടുടു് ഒഴിച്ചിട്ടുമുണ്ടും വീട്ടിലെജ്ഞു പോകുവാൻ എന്നു് എനിക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്!" "നീ പോയി പെണ്ണപ്പുരാജാവി നെ കണ്ടു്. അദ്ദേഹത്തിനെന്നും ഭായ്യു് അണിന്തിരിക്കുന്ന കു സ്ഥലങ്ങൾക്കായി യാചിക്കുക. അതു നീ ചെന്ന കൊണ്ടു വരണ്നും. നാലുന്നാം തുവിടു കൈ പുണ്ണകമ്മുണ്ടു്. അ തിരു ആ കുസ്ഥലങ്ങൾ അണിന്തുകൊണ്ടുവേണും മു മണ്ണരെ ഉള്ളവാൻ എന്നു് എനിക്കു് ആഗ്രഹമുണ്ടു്. അതു നീ സാധിപ്പിച്ചാൽ നിന്നു ശ്രദ്ധിക്കുകയുള്ളു്" എന്നു സു മരിപ്പതിയുടെ രൂപടി. ഉത്തകൻ ആ കുസ്ഥലങ്ങൾ യാചിച്ചു മേടിച്ചുകൊണ്ടു വരവാനായി ഉടൻതന്നേ പൂ പ്ലേറ്റുപോയി. മാർമ്മലേജു കൈ വലിയ കാളയേയും, അ തിരുന്നൽ കയറിയിരിക്കുന്ന മഹാകായനായ കൈ പുഞ്ച നേയും അദ്ദേഹം കണ്ടു. 'എണ്ടാ, ഉത്തക, നീ തു കാള യുടെ ചാണകം തിനേനക്കു' എന്നു് ആ പുഞ്ചൻ വിളി ചു പറഞ്ഞതു് ഉത്തകൻ വക്കവെച്ചില്ല. വിണ്ടും ആ പുഞ്ച ഞു ഉത്തകനെ വിളിച്ചു്, തു ചാണകം ഭജിക്കുവാൻ സംശയിക്കുന്നും മരിതുന്നും തിനന്നിട്ടുന്നും പാ

റകയാൽ, അദ്ദേഹം ചെന്ന് ആ കാലിയുടെ മുത്രവും ചുണകവും ഭജിക്കുമും, സംഭ്രം നിമിത്തം നിന്നനുകാണ്ട് ആ ചമിക്കുമും ചെയ്യിട്ടു വിണ്ടോ അതുവിലേപ്പും. പിന്നീട് എന്നും താബസിക്കാതെ, ഉത്തകൻ ചെഞ്ചുരാജസന്നിധിയിൽ ചെയ്ത ചെന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ഏർപ്പിപ്പിക്കുമും സൃതിക്കുമും ചെയ്ത ഗുപ്തനാക്കിയതിൽപ്പുണ്ടോ, താൻ ഒരു ധന യാചകന്റെ നിലയ്ക്കാണ് മുവിടെ വനിബിക്കുന്നതെന്ന് അറിയിച്ചു പ്ലോറി, രാജാവും ഉത്തക്കന്ന യദോചിതം സർക്കാരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ, “ഭവാൻ എന്നാണിഷ്ടം?” എന്ന ചോദിച്ചു.

ഉത്തകൻ— മുങ്കുഷിണ ചെയ്യാനായി രാജതിയുടെ കുണ്ണം ലഭ്യമാക്കിയാണ് താൻ വനിബിക്കുന്നത്. ഭവാന്നു പതിയായ ക്ഷുഗ്രിയന്ത്രീ അണിഞ്ഞിരിക്കുന്ന ആ കണ്ണം എന്നു പറഞ്ഞു ചുമ്പിക്കു തന്റെ മുഖം എന്നു അത്മന്?

രാജാവും— “ഭവാൻ അന്തിമപുരത്തിൽ ചെന്ന് ആ കണ്ണം ലഭ്യമാക്കിയാണ് ചോദിക്കുന്നവേണ്ടതു്.”

ഉത്തകൻഅന്തിമപുരത്തിൽ പോയി നോക്കിയപ്പോൾ അവിടെ ആരോധം കണ്ടില്ല. വിഷ്ണുനായ ഉത്തകൻ വിണ്ടോ രാജാവിന്റെ മുമ്പിൽ ചെന്ന, “ഭവാൻ, എന്നോട് അസ്ത്രം പറഞ്ഞതു യോഹ്നുമായില്ല. അന്തിമപുരത്തിൽ രാജതിരൈ താൻ കണ്ടില്ല; രാജതി അവിടെയില്ല” എന്ന പറഞ്ഞു. പെഞ്ചും കട്ടാൻ ആ ലോചിച്ചിരിക്കുന്നതിൽപ്പുണ്ടോ, “ഉള്ളിഷ്ടംകാണ്ട ഭവാൻ അതുഭലപ്പട്ടിരിക്കുന്നവെന്ന നിങ്ങയമാണ്. അങ്ങനെയല്ലോ എന്ന് കാര്ത്തികൈക. ഉള്ളിഷ്ടതാൽ ശ്രമിക്കില്ലാതായവനു പതിപ്രത്യായ അവർം അദ്ദേഹം

യാണ്? എന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടു. മാർമ്മലേഡ്, നിന്മ കൊണ്ട് ആചാരിക്കുന്നതു താൻ അന്തിബപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് നീ ഉത്തകൻ ഹാത്ത് കാണുകയും, അതു രാജാവിനെ ഗ്രഹിപ്പിക്കയും ചെയ്യിട്ടുണ്ട്, നിന്മകൊണ്ടുള്ള ആചാരം. തതാൽ അശ്രൂചി നീങ്ങനില്ലാത്തതുകൊണ്ട്, അദ്ദേഹം അവിടെവെച്ചുതന്നേ ധമാവിധി ആചാരം ചെയ്തു. അതിൽപ്പുണ്ടോ അന്തിപ്പുരത്തിൽ ചെന്ന നോക്കിയ ഒപ്പാർഡ ക്ഷതിയല്ലെങ്കിൽ അവിടെ കണ്ടു. ആ രാജഞ്ചി ഉത്തകനെ അഭിവാദ്യംചെയ്തു്, അദ്ദേഹത്തിന്റെ ആഗ്രഹമെന്നു അംഗീകാരംചെയ്തു്. മുക്കുണ്ണായി തന്റെ കണ്ണാലങ്ങൾ അതിമികച്ചവാനാണ് വന്നിരിക്കുന്നതുപോലും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വഭാവഗുണം കണ്ടു സ്വത്തുപ്പിച്ചായ രാജഞ്ചി ആ സർപ്പാത്മക കൈവിടങ്ങന്നു നിശ്ചയിച്ചു തന്റെ കണ്ണാലങ്ങൾം അഴിച്ചുകൊടുത്തു.

ഈ കണ്ണാലങ്ങളെ ഒരുരുന്നായ തക്ഷകൻ ആരിച്ചു കൊണ്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നും, കൈവിട്ടുകൂടിയാതെ സൃഷ്ടിക്കണ്ണുമെന്നും, ആ രാജഞ്ചിയിൽനിന്ന് അപ്പോൾ ഒരു മുന്നിയില്ല. പുരപ്പെട്ടുകയുണ്ടായി. ഇതിൽ അസ്പാസ്യം അങ്ങനെന്നും, തന്നെ ധാർമ്മംചെയ്യുവാൻ തക്ഷകൻ ശ്രദ്ധനും മഹാശ്രദ്ധനും അതിന്റെ ഉത്തകൻറെ മഹാശ്രദ്ധി. കണ്ണാലങ്ങളുടുടക്കി ഉത്തകൻ രാജസന്നാധിയിൽ ചെന്ന തന്നെ കണ്ണാലയും സ്വത്തുപിശയപുറി അറിയിച്ചുപ്പോൾ, അദ്ദേഹം സർപ്പഗുണാലയമായ ഒരു അതിമിക്കുകൊണ്ടും, പല കാലത്തിലേബാരിക്കുക മാത്രമേ സർപ്പാത്മം സിലിക്കുകയുള്ള വെന്നതുകൊണ്ടും പെണ്ണുന്ന് അദ്ദേഹത്തെ ശ്രാവണത്തിനാ

ക്കുണ്ടിച്ചു. അതു ക്കുണ്ടതെന്ന് ഉത്തകൻ സ്വീകരിച്ചു. ഉണ്ണി നിരുന്നുപോരി, ചോര തണ്ടതിരിക്കുന്നതും അതിൽ ഒരു തലനാൽ കിടക്കുന്നതും കണ്ടു. ഈ അത്രലുംഭാന്താന്താൽ കൂലനായി, 'അന്യനാമിത്തിരക്ക്' എന്ന് രാജു വിനെ ശവിച്ചു. പെട്ടുനണ്ടായ ഈ ശാപത്താൽ രാജു വിനം കൊപ്പുണ്ടായി. ദോഷം തെള്ളമില്ലാത്ത ആരഹാം തനിറിക്കേ അതിനെ മുഴിക്കും അനൈപത്രനായി വീക്കരിച്ച എന്ന പെണ്ണും പ്രതിശാപം കൊടുത്തു.

ഉത്തകൻ:—അത്രലുംഭാന്താവായ ഭവാൻതന്നെ എന്ന ഒരു പ്രതിശാപം തന്നെന്നതു ധന്മല്ല. ഭവാൻ ഈ അനം എടുത്തു നോക്കുക.

പെണ്ണും ചോര പരിശോധിച്ചപ്പോരി, ഉത്തകൻ പാതയ്ക്കു ശരിതെന്നെന്നുണ്ടാവിത്തു. ഭവാൻ ഈ അത്രലുംഭാവാം തന്നു തൊൻ അറിയാങ്കേതയാണ്. ഈതിൽ ഭവാൻ ക്ഷമിക്കണം. എന്നു അന്യനാക്കാതിരിക്കുവാൻ ഒരുണ്ടാകയും വേണം.

ഉത്തകൻ:—“എൻ്റെ വാക്ക് കരിക്കലും സത്യമല്ലാതായി വരികയില്ല. ശാപപ്രകാരം ഭവാൻ അന്യനാമിത്തിന്നാലും, ഉടൻതന്നെ കാഴ്ചയുണ്ടാകും. തൊൻ ഈ ചെയ്തുക്കാലെ ഭവാൻ എനിക്കേ തന്ന ശാപത്തെയും പിൻവലിക്കണം”.

അതിനു പെണ്ണും മഹവടി ഇങ്ങനെന്നയാണ്:— “ശാപം പിൻവലിക്കവാൻ എനിക്കേ കഴിവില്ല. എനിക്കേ ണ്ടായ കൊപം ഈപ്പോഴിം അടങ്കാതെയാണിരിക്കുന്നത്. ശ്രൂംമണ്ണം എത്തു വെണ്ണുപോലെയും വാക്കു മുച്ചുക്കുയി കത്തിപ്പോലേയുമാണെന്നും, ആഗ്രിയന്നു നേരേമരിച്ചു,

വാക്കേ വെണ്ണപോലേയും, മനസ്സു കിഴിതാജുധാംപോലേയും മാണന്നം ഭവാന്നതനെന്ന അറിയാമാണില്ലോ. എന്നിക്കളും പ്രദയകാർത്ത്യർക്കാണ്ട് ശാപാ പിൻവലിക്കുവാൻ എന്ന് ശക്തമില്ല.”

ഉത്തകൻ:— “അനന്നം അത്രുഖംതന്നെയന്നവിന്തിട്ടും വാൻ എന്ന സമാധാനിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെവാശം ശാപം. ആ ശാപംതന്നെ അട്ടേഷ്ടാന്നതെത ഭഷിച്ചുവെന്നതിനാണ്. അനന്നം ഭഷംതന്നെയന്നവാം തിച്ചുറപ്പുടക്ക കൊണ്ട് ആ ശാപം ചുറ്റിൽ മലിക്കുവില്ല.”

ഈത്രയും പറഞ്ഞു ഉത്തകൻ ആ കണ്ണലങ്ങളുംകൂടു ടി ഗ്രാക്കുലത്തിലേജ്ജു നടന്നു. വഴിയിൽ എഃതാ കൈ ഭിക്ഷു ഇട്ടിട്ടു വെളിപ്പെട്ടും ഇട്ടിട്ടു മറഞ്ഞുപോയും, തന്നെ പിന്തുടരുന്നബന്ധന അദ്ദേഹം കണ്ടു. കരേറ്റും ചെന്നതിൽ പുരിനെ, ഉത്തകൻ ആ കണ്ണലങ്ങൾ അവിടെയാരിട്ടു വെച്ചു ജലസ്തുർന്നത്തിനാരംഭിച്ചു. അതു കഴിഞ്ഞു തിരി ഞ്ഞുംനാക്കിയപ്പോഴേങ്ങും, ആ ഭിക്ഷു ആ കണ്ണലങ്ങൾ എടുത്തു കാടി മാറ്റുകയുണ്ടും. ജലസ്തുർവ്വും ഗ്രാദേവാദി നമസ്കാരവും കഴിച്ചു ഉത്തകൻ ഭിക്ഷുവിനെ അതിവേഗം പിന്തുടന്ന് പാതെ. ഒട്ടവിൽ പിടിക്കുട്ടുകതനെ ചെയ്തു. അപ്പോൾ തക്കുക്കന്നായ ആ ഭിക്ഷു സ്വന്നം തുപം ധരിച്ചു ഉത്തകൻറെ പിടിയിൽനിന്നു മോചിച്ചു, കൈ വലിയ ഗ്രഹയിൽ കടന്ന മാറ്റും, ആ വഴിക്കു, നാശലോകത്തും സ്വന്നം തുപം ധരിക്കു കൊണ്ടു കഴിച്ചുനോക്കിയതിൽ മലം കുന്നം ഉണ്ടായില്ലോ. ആ ഗ്രാദേവതന്റെ മുഖ കണ്ണുകളുംകൊണ്ട് അദ്ദേഹത്തെ സമാക്കിവാൻ ദേവേന്നുംതന്റെ വജ്രായയത്തെ പ്രഞ്ചാ

ഗിച്ചു. അതു വിറകിൽ പ്രശ്നവിച്ഛേദ്യാർഥം പഴതു തുറക്കാവാൻ പ്രധാനമുണ്ടായില്ല. അദ്ദേഹം അതു പൊരഞ്ഞി കൂട്ടടി ഇറപിച്ചെഴുന്ന് അററമില്ലാതെ പരഞ്ഞകിടക്കുന്ന നാശലോകത്താൽ. അവിടെവെച്ച് അങ്കുഹരം സ്മൃതികൊണ്ടു നാശങ്ങളെല്ല പ്രസംഗിപ്പിക്കുവാൻ ശ്രമിച്ചുണ്ടാകി. അതു യത്രം വിഹലമാകയാൽ വിഷാദിച്ചുനില്ക്കുമ്പോൾ, നബ്ലൂസ് ഒരു യത്രത്തിൽ റണ്ട് സ്ക്രീകൾ വന്നും നെയ്യുന്നതുകണ്ട്. അതു യത്രത്തിൽ കുറച്ചും ചെളിച്ചുമുള്ള ഗുഡകളാണ് ചേത്തിരിക്കുന്നത്. അതു കുമാരമാർക്കുടി ചുഴിറിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന പത്രങ്ങൾ അംഗങ്ങളോടുകൂടിയ ഒരു ചക്രവർത്തും അതിലുണ്ട്. അംഗിടെത്തന്നെ ഒരു കതിരഭയാടക്കുടി ഒരു പുരഷൻ നില്ക്കുന്നതും അദ്ദേഹം കണ്ട്. അവരെയെല്ലാം ഉത്തകൾ സ്മൃതിച്ച ഫലാർഥം സമൂഹ്യത്വായിത്തീർന്ന് അതു പുരഷൻ “നിന്നോ അംഗിഷ്ഠമന്നാണോ?” എന്ന് അങ്കുപാഷ്ടിച്ചു. അതിനും “നാശങ്ങൾ എനിക്കേ വശപ്പെടുന്നു” എന്ന് ഉത്തകൾ മരംപടി കൊടുത്തു. “എന്നാൽ നീ ഈ കതിരഭയാട മുദ്രപാരതത്തിൽ ഉണ്ടുകു്” എന്നായി അതു പുരഷൻ. അതിനുണ്ടാണ് തന്നെ ഉത്തകൾ ചെയ്യുന്നപ്പാർഥം, അതു കതിരഭയാട എല്ലാഭാരങ്ങളിൽനിന്നും അശിഖ്യപ്പാല ആവിഭിംഗിക്കയാൽ നാശലോകം തവിച്ചുതുടങ്കി. മുത്തുകണ്ടു ദേവവും ദുരിവാസും വച്ചുന്ന് തക്കകൾ; ഉടൻതന്നേ, അതു കണ്ണബദ്ധങ്ങൾ എടുത്തു കൊണ്ടുവന്നു ഉത്തകനാ കൊടുത്തു.

അന്നാണ് മുരുപ്പത്തി പറഞ്ഞതു അതു പുണ്ണുകമ്മം. ഇതുവേണ്ടെങ്കിലും എങ്ങനെന്നാണോ? അന്നതന്നേ മുരുപ്പുകളത്തിൽ എത്തുകയെന്നാവിയാതെ ദുരിവംപൂണ്ടു നന്നാണ് ഉത്തകനേ അതു പുരഷൻ തന്നോടു കതിരപ്പാലും കയ്യ

ററി ഗ്രന്ഥങ്ങൾക്കും ആയപതി സ്ഥാനം കഴിഞ്ഞു, തലമട്ടി വേർപെട്ടതിക്കൊണ്ട്, കാലമായിട്ടും വന്നേവ രാതിരിക്കുന്ന ഉത്തകനേ ശ്രീക്ഷോവാൻ ഭാവിച്ചു നിൽക്കു കുബാദിം ശ്രീഷ്ടന് കണ്ണലങ്ങളോടുകൂടി തന്റെ മ നീതി എത്തിയിരിക്കുന്നതു കണ്ടതു്: ആ ഗ്രന്ഥപതി സം ത്രഷ്ടയായി ഉത്തകനേ അഭിനന്ദിക്കുയും അനാഗ്രഹിക്കുയും ചെയ്യു. അതിൽപ്പും ആ ശ്രീഷ്ടാത്മകൻ ഗ്രന്ഥവര നേ ചെന്നകണ്ട് നമ്മുഖായു്. ഇതും കാലഘിളിംബുമ ശാക്കവാൻ കാരണമെന്നെന്നു ഗ്രന്ഥചെയ്യു ചോദ്യത്തിനു മഹപടിയായി നടന്നേടതോളം സംഖ്യങ്ങൾ മുഴുവൻ സവിശുരം പറഞ്ഞു. ഉത്തകനംഡായ അത്രയുമായി ഒരു ലഭ്യത്വാർഹം ഇന്നയിന്നവെയെന്നു് ആ ഗ്രന്ഥ ഇങ്ങു നേ വെളിപ്പെട്ടുതിക്കൊടുത്തു.

“ഡാതാവും വിധാതാവുമാണു് ആ സ്ത്രീകൾ. കു തത തുല്യകൾ രാവും വെള്ളത്തെ തുല്യകൾ പക്കലുമാണു്. ആ ചക്രം പറ്റണ്ട മാസങ്ങളോടുകൂടിയ സംവസ്തരവും, അതു തിരിക്കുന്ന കമാരമാർ ആരു് ആത്മക്ക്ലൈമാഡിനും നീ അറിഞ്ഞകൊള്ളുക. ആ പുത്രഷൻ മേഖവും, ആ കുതിര അഗ്നിയും, മാർഗ്ഗമഭേദം നീ കണ്ണ കാഴ്ച ഏറ്റവും ആ പുത്രഷൻ എന്നീ സവാവായ, ഇന്ത്രനമാണു്. നീ ഭജി ചു ചാണ്കം അമൃതായത്രകൊണ്ടാണു്, നാംബേക്കത്തിൽ പ്രദേശശിച്ചിട്ടും നീ മരിക്കാതിരുന്നതു്.”

ഇങ്ങനേ സങ്കരിപ്പിച്ചി ഉണ്ടായതിൽപ്പുണ്ടെന്നു, ഗ്രന്ഥവിശേഷം സമ്മതത്തോടും അനാഗ്രഹിതത്താട്ടുകൂടി ഉണ്ടു കു ഗ്രന്ഥക്കലം വിട്ടപോക്കുയും ചെയ്യു.

5. സംവരണം.

‘ഭരതൻറ പ്രപഞ്ചതനായി ഹസ്തിക്കേണാൽ റാ ജാവുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹമാണ് ഹസ്തിനപുരം നിന്മി ആളു്. ഹസ്തിയുടെ പെണ്ണതനായ അംജലിയും കൈകേ യി, ഗാന്ധാരി, വിശ്വാല, ഔഷധ എന്നീ നാലു പത്രിക മുഖ്യത്തുടക്കി രണ്ടായിരത്തിനാൽ മകളുണ്ടായി. അവ വിൽ സംവരണനാണ് വംശധരനായി ശോഭിച്ചുതു്.

അക്കാലത്തു് സുഞ്ജന തപതിക്കേന്ന പേരായി തേ ജോമയിയായ കൃഷ്ണമാരി ഉണ്ടായി. സുഞ്ജാമജയായ സാ വിത്രിയുടെ ഇളയ സഹോദരിയും തപസ്വിയിച്ചുമായ ത പതി മുപ്പാരങ്ങും വിത്രുതയായി. ദേവാസുന്നമാരിലാവ ദേഖി, യക്ഷരാക്ഷസന്മാരിലാവജേ, ഗന്ധർവ്വസ്ത്രസ്ത്രകളിലാ വജേ, തപതിക്കേപ്പോലെ അന്തരും തുപ്പന്നം തിക്കണ്ണ മററാവവിം ഇല്ലപ്പനാവനു. കോട്ടമാ കുടവാ തെപ്പു മില്ലാതേ, ചേന്നിബാങ്ങിയ നെയ്യുഴക്കാഗൻ് ആ സുവേഷയും നീലായതിലോചനയുമായ ഭാവിനി സാധ്യിയും സുവുതക ഫുമായി ശോഭിച്ചു. തുപ്പരിലപ്പന്നങ്ങളാൽ അവർബാങ്ക സദ്ഗണ്യായ വരങ്ങെ ലോകമെമാനിലും കണ്ണില്ല. ദൈശ വനം തിക്കണ്ണ മകളേ നോക്കി, അവർബാങ്ക ചേന്ന വരൾ ആരുരുന്നു ഏവിടെക്കൈനുമുള്ള വിചാരണയിൽ സുഞ്ജൻ നി മനനായി. ഒരുവിൽ, ആ ദേവൻ തീക്കാനിച്ചുതു തന്നൊ മകളെ സംവരണാണ് കൊടുക്കാവാനാണ്.

സാവരണം കിരിട്യാരണാ കഴിഞ്ഞ ഉടനേ സുഞ്ജായനയിൽ എപ്പോൾ. അദ്ദേഹം നിയത്രുതനാം നിരഹക്കാനാം തേപാനിശ്ചന്മായി അപ്പുമാല്പാദിക

കൈക്കാണ്ട് ഉദയലാസ്യംനെ കേതിരുച്ചും പുജിച്ചുവന്ന് അകാരത്തിൽ തീപ്പാംഗ്രൂഹവന്നതുപോലെ ഭൂമിയിൽ സംവരിപ്പാൻ സ്വന്തേജസ്സാൽ ശോഭിച്ചു. ഉദിച്ചയതന്ന സുഞ്ജനേ മുമാദികളെന്നപോലെ സംവരണങ്ങനും മണംബന്നാടി പുജകൾ അതായിക്കുവാൻ തുടങ്ങി. അതു രാജാവു കാതികൊണ്ട് ചാറുന്നേയും, തേജസ്സുകൊണ്ട് സുഞ്ജനേയും അതിക്രമിച്ചു വിളങ്ങുന്നതായി ശിഷ്ടമാരെന്നപോലെ ദിഷ്ടമായം കണ്ട് കൈനാടം, അതു അമിതവിക്രമമായ സംവരണാം പദ്ധതിപു ദേശത്തു വേട്ടയാട്ടവാൻ പ്രോത്സാഹി. നായാട്ടിൽ, ക്ഷീണം പെ തത്തു ഭാഗിച്ചു തളിപ്പ് കതിരം അതു മലയിൽത്തന്നേ ചത്തു വീഴുകയാൽ രാജാവിന്റെ അവിടെ ഏകനായി, കാൽനടക്കായി ചുറേറണ്ടിവന്നു. അങ്ങുമാർ, അവിടെ, നിസ്തുലസൗഖ്യവതിയായ ഒരു ക്രൂക്ക ഏകനായി നില്ക്കുന്നതു കൊണ്ട്, അവശേഷം അദ്ദേഹം അത്രയഥരം കൊണ്ടു നിന്നിരുന്നു നോക്കിനിന്നു. അതായിരിക്കാം അവർ ഏനു സംവരണാം സംശയിച്ചുതുടങ്ങി. തുപയും കൊണ്ട് അവർ ശ്രീക്കവിരയപ്പോലെ വിളങ്ങുന്നു. സുഞ്ജനിൽനിന്നു പതിച്ച പ്രദയാണോ ഇക്കാണന്നതു്? അതു കാരവും തേജസ്സം നോക്കിയാൽ അണിശ്വേഖ്യാണോ ഇം നില്ക്കുന്നതെന്നു് തോന്തിപ്പോകും. കാതിയും പ്രസന്നതപ്രധാനകാണ്ട് ചാറുപ്പെലവയായിരിക്കുമോ തന്റെ മുമ്പിൽ കാണന്നതു് ഏനും അതു രാജാവു ശക്തിയുണ്ടായി. അതു നീലവിലോചന വിരഞ്ഞയമായ പ്രതിമപോലെ അതു പദ്ധതാ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു് ശോഭിച്ചു. അവളുടെ തുപയേഷങ്ങളാൽ പുജ്ജ ലതാസംപൂണ്ടായ അതു റിരിക്കുടിയും വിരഞ്ഞയമായി തിരുന്നാണിതുടങ്ങി. അതു ക്രൂക്കയെ കണ്ടേറോഅം, ലോകത്തി

ലെ മരിറ്റാ വരിതകളിൽ രാജാവിന്ന ഗംഗ്യർറ്റാതായി. തന്റെ ദൃശ്യികൾ ഇപ്പോഴേ സാഹല്യമുണ്ടായിട്ടുണ്ടെന്ന് അ ഭ്രഹ്മ കരതി. ജനിച്ച സാമാജികത അംഗത്വത്വരെ ആ രാജാവു കണ്ടിട്ടുള്ള എത്രതായവസ്ഥയും അംഗത്വപരമകാണ്ട് അ വദ്ധോട് സദ്ഗാമല്ലെന്ന നിശ്ചയിച്ചു. ദേവാസ്യം മനസ്സുമാ രക്ഷയി ലോകത്വത്വ മുഴുവൻ കടത്തുകടത്തു സത്തത്തു തു വിധിയാൽ നിമ്മിത്തമായതാണ് ഇവളുടെ ത്രാവമെന്നും അങ്കേഷാന്തരിനും തോന്തി. ത്രാവമെന്നും കാണ്ട് ലോകത്വത്വിൽ അസദ്ഗാമയെ ആ കുറ്റകരെ, ഇങ്ങനെ യോരോന്ന ചിന്തിച്ചുകൊണ്ട് സംവരണം തന്നുകാണേണ്ടിനിന്ന്. ആ കല്പാംബാംഗിയാൽ കാമബാംഗപീഡിത നായ രാജാവു കരേണ്ടു ചിന്തയിൽ മുദ്രിക്കിടന്നതിൽ പ്രിനേ, മനമം ശ്രി തീരുമ്പരാ കത്തികാളിയുടുക്കയാൽ താൻ ബലാധ്യനായിരുന്നിട്ടും ആ അബൈലാഘവ മുമ്പിൽ ചെന്ന് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു: “നി ആരാണോ? എന്തിനാണോ ഇവിടെ വന്ന നില്ലുന്നതോ? ഇംഗ്ലീഷുടുക്കുന്നതോ നി അല്ല, നിന്നാൽ ഇംഗ്ലീഷുടുക്കുന്ന ശോഭിക്കുന്നതോ? സുരാസ്യാവരിതകളിലും, യക്ഷരാക്ഷസാവധ്യകളിലോ നാം ഗാംഗകളിലും, ഗണ്യത്രമാണശ്രൂക്കളിലോ നിന്നേ ഒപ്പുവെച്ചു ത്രാവതിയായി ആരുമുണ്ടും. തന്നു കാണുകയും കേൾക്കുകയും ചെയ്തിട്ടുള്ള വരാംഗനകളിൽ ആരുംതന്നേ നിംഗാംകാക്കായിരുന്നു തന്നു വിചാരിക്കുന്നു. പുജ്ഞി ദുപ്പോലെ കാന്തിപൊഴിയുന്ന നിംഗരും മുവവും കമലദളം പോലെ ചന്തംചിത്രുന്ന മിഴികളിലും കണ്ണതുമതൽ മനമൻ എന്ന മമിച്ചതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു.”

ആ നിജങ്ങനാരണ്യത്വത്വിൽ കാമാത്തനായി നിന്നുകൊ

ണ്ട രാജാവു് ഇത്രയും പാഞ്ചത്തിനു ഒപ്പറിയാൻ അവർഖം കമാംതനേനു നിണിച്ചില്ല. കാമപ്രലാപംചൈയ്യുന്ന സാവാ സൗ നോക്കിനില്ലവേതനെനു, അവർഖം, മേലത്തിൽ മിന്ന ലെന്നപോലെ പെട്ടുന്നണ്ടു മാത്രങ്ങളുംപായി. ഉമ്മത്തെന നാപോലെ സംഗ്രഹിച്ചുകൊണ്ടു് അങ്കേഹം ആ സൗഡരിയേ തിരഞ്ഞെടുത്തു് ആ കാട്ടിലെങ്ങും ചുറിത്തിലിരഞ്ഞു. തന്റെ വള്ളേ അവിടേ കിട്ടാതും കാണാല്ലെങ്കിൽ ആ പാതമിവാൻ വിലപിക്കയും, കൈ മുളുക്കുത്തം നിങ്ങയുഷ്ടനായി നിന്നുപോകയും ചെയ്യു.

ശരൂവിന്നുവെരുവി തുനു ആ റൂപതി, തന്റെ കാമിനിയേ കാണാല്ലെങ്കിൽ കാമനോഹിതനായിത്തിന്റെ അംഗം നിലന്ത്രിച്ചിണം. രാജുവിന്നും ആ സ്ഥിതിക്കണ്ട പിന്നായതുംനാണിയായ ആ ചതുരാസിനി അങ്കേഹത്തിനുംനു സമീപത്തുചേനു, തേനോഴി പൊഴിച്ചു വിളിച്ചുനാത്തി. എന്നും, ആ കാമപിഡിതനെ നോക്കി, അവർഖം പുതുപ്പുനുവിരി തുകി, കൊണ്ടുപിശ്ചുന്നു ചില മലുക്കരാംതി കരി പുരപ്പുട്ടവിച്ചു:—

“എഴുന്നററാലും; എഴുന്നററാലും! അവിടേത്തെങ്കു എ നേരു മംഗളമണ്ഡക്കുട്ടു്! റൂപതിവ്യാസുന്ദരംഅരിന്നുനാണു അവിടേത്തെങ്കു മോഹത്താലുള്ളതു ഇംഗ്കിടപ്പു ചേരുകയില്ല.”

ഈ കണ്ണപീഡിയുഷമായ വാക്കുകൾ കേട്ട രാജാവു കണ്ണു തുറന്നപ്പോൾ, തന്റെ മുഖിൽ നില്ലുന്ന ആ സൗഡരി യൈക്കുന്നു. മനമാശിയിൽ ദഹിക്കുന്ന അങ്കേഹം തള്ളി ടറിയ സ്പാതിക്കു അവശ്രദ്ധാനി ഇങ്ങനേ പറഞ്ഞു:—

“എംബാ, വിശ്വാസക്കി, കാശാത്തനായ നോൻ വര

നീയന്നാഞ്ചനാവിന്തോ എന്ന നീ വരിക്കുക. തൊൻ
ശ്രദ്ധാ പ്രാണൻ വിടാബായി. നീ നിമിത്തം മനമൻ എണ്ണിൽ
നിരീതങ്ങളായ ശരണമാ പ്രദയാഗിക്കുന്നു. അതു
ശമിപ്പിക്കുവാൻതക്കെ പ്രതിവിധി വേണ്ടെല്ലെല്ലു. കാമഘേഡാര
സപ്പംതിഞ്ചു കടിങ്ങേറു നിലവിട്ടുവന്ന എന്നു, എണ്ണു,
ഒന്നു, ഭേദു, നീ പ്രാവിച്ചു് അതുപെസിപ്പിച്ചാലും. കിന്നാ
ഗീതംപോലെ മൊഴിതുകി, തിക്കലോളിപ്പുണ്ട് പത്രാനന്ന
യായി വിളങ്ങുന്ന സ്വന്തമിരത്തുമും, എണ്ണു ജീവിതു നിന്ന
കയിന്നുണ്ട്. നിങ്ങന തൃട്ടാതെ എന്നിക്കു ജീവിക്കുവാൻ
ശ്രദ്ധിയെല്ലു. കാമഘേഡങ്ങളേറു ഉള്ളം തുലന്തു വലഞ്ഞ
എന്നിൽ അംഗത്വമണിയായ നിന്നും തെല്ലാനു കനി
ത്തുകൂട്ടുകയോ? നിഞ്ചു ഭാതനാണ തൊൻ. എന്നു നീ
കൈവിടക്കതു്. പ്രതിശയ്ക്കുട്ടി എന്നു രക്ഷിക്കുയാണ
ബഹഃഖംജതു്. നിന്നു കണ്ണിട്ടുണ്ടായ രാഗത്താൽ എണ്ണു
നന്നു് തുലകി അലഞ്ഞുണ്ട്. നിന്നു കണ്ണതോടുകൂട്ടി, തുനി
മഹരാവുവെളു നോക്കുവാൻ തുനിക്കിഷ്ടമില്ലെന്നായി. നീ
നക്കു് അധിനന്ദം നിഞ്ചുറി ഭേദനമായ എന്നു പ്രസാദി
ചൂഡരിച്ചാലും. നിന്നു തൊൻ കണ്ണതു മുതൽ മനമൻ
ശ്രദ്ധാരശരണങ്ങളുക്കൊണ്ടു് എണ്ണുറി നന്നു് തുലിജ്ജുനു. മന
മാശിത്താൽ എന്നിക്കുണ്ടായിരിക്കുന്ന തുണ്ടുകുട്ടു് അന്ന
രാഗപ്രീതികളുക്കൊണ്ടു് നീ അനാറികളുത്തോ എന്നു കു
ളിപ്പിക്കുക. മഹാശ്രദ്ധാനന്ദം പ്രചണ്യാരാനമായ പുഞ്ചരാജു
യൻ എന്നു ഭസ്തുമായി മുണ്ണപ്പെട്ടതുനു. കല്പാണാം
ഗിയാം നീ ആത്മദാനംകൊണ്ടു് ആ മന്മഹന അടക്കി
യാലും! പിരുജനം സമ്മതിച്ചിട്ടുവേണ്ടം എന്നു അംഗീക
രിക്കുവാനുന്ന വിചാരിച്ചു് നീ മടിച്ചു നിണ്ണുണ്ട്. ശാന്തി

പ്രവിവാഹം യഴിക്കു് എന്നെന്ന കിനക്ക പ്രാപിക്കാം. വി വാഹങ്ങളിൽവെച്ചു അനേഷ്ടമായതാണ് ഗാസ്യത്വം.”

തപതി—അച്ചുന്നർ രക്ഷയിൽ നില്ലുന്ന കൂട്ടുകയായ താൻ കുറംതെന്ന സ്വപതന്ത്രയല്ല. എന്നിൽ അവിട്ടതെങ്കിൽ മുമ്പും ശൈലീക്കിൽ എന്ന എന്നർ അച്ചുനോട് ചെ നാ ചോദിക്കുന്നാണ് വേണ്ടതു്. അവിട്ടതെത പ്രാണന്ന് എനിക്കു് അധിനമായിരിക്കുന്നവുംബും പാഞ്ചത തു്. ദർന്മാതുന്നതിൽ തന്നു; എന്നർ ജീവൻ അവിട്ട തേരുള്ളു് അധിനമായിട്ടുമണ്ട്. എന്നർ ശരീരത്തിനേക്കു് എനിക്കു് അധികാരമില്ലാത്തതുകൊണ്ടാണ് താൻ അ വിട്ടതെത അരികെ വരാതെ അകന്ന-നില്ലുന്നതു്. അ സ്വപതന്ത്രകളാണില്ലു സ്കൂംകൾ. കല്ലിനനം ഭക്തവസ്തു ലംഘം സർജ്ജലാകവിശ്രൂതനന്നയ രാജാവിനെ തേരാവാ യാ കിട്ടവാൻ എത്താൽ കൂട്ടുകയാണ് ആഗ്രഹിക്കാതി രിക്കകളു് പിതൃസമ്മതം മാത്രമേ ഇതിൽ വേണ്ടതുള്ളൂ്. അവിട്ടന്ന് എന്നർ പിതാവായ സൗംഖ്യ തേപാലു സാമ്രാജ്യങ്ങളുകു് പ്രസാദിപ്പിച്ചു് എന്ന തൈവാനാ യി പ്രാത്മികക്ക. എന്ന അവിട്ടതേരുള്ളു് നില്വാൻ അദ്ദേഹം ഇഷ്ടപ്പെട്ടുകുൽ താൻ എഴുപ്പാഴം അവിട്ടതെത വംവത്തിനിന്നായിത്തീന്നാകൂളിാം. ലോകപ്രദിപനം എ സൗംഖ്യന്നർ മകളം സാവിത്രിയുടെ അനാജത്തിയുമുണ്ടാണ് താൻ.”

ഈഗ്രാഡു പഠിതു ഉടനേ, ആ ശ്രൂടാംഗി ആകാശ തേരുള്ളുയൻ ഭരണകയ്യാ, രാജാവു വിഞ്ഞം ആ വെരും മ മുന്നിൽത്തെന്ന മുന്തിച്ചു വിഴുകയും ചെയ്തു. രാജാവിനെ കാണാതെ ബൈബ്രുതോടൊന്നിച്ചു് അനേപാഷിച്ചു നടന്ന

മന്ത്രി, ആ മഹാരജ്യത്തിൽ തന്റെ സ്വന്തി നിങ്ങളുണ്ടുന്ന ഒരി വിശകലനത്തു കണ്ടു തീ പിടിപ്പെട്ടപോലെ എൻ്റെ പൊരിക്കൊണ്ടു പോയി. ഉടനേതനെ, കാമഫോറിതനായ രാജാവിനെ, ബുദ്ധികൊണ്ടു വയ്ക്കുകൊണ്ടു കീതിനയ അഭിക്കാണ്ടം മാന്യവുലുന്നായ മന്ത്രി, അച്ചൻ മകനെ ദൈനന്ദിനപോലെ എടുത്തെഴുപ്പാണെന്നിച്ചു. ശരൂക്കെളെ ഏതിന്ത്യം വിശ്രീ ആ ഗ്രഹക്കേൾ സ്വന്നിൽ വിശ്രീ സാമോയയതു വിശ്രീപും ഭാഗവും വല്ലിക്കൊണ്ടായിരിക്കാം എന്ന വിചാരിച്ചു് അദ്ദേഹത്തിന്റെ ശ്രീരം്പിൽ മന്ത്രി ശ്രീ തളജലം കോരിക്കൊരി കഴിച്ചു്. ഭൂം വേണ്ടെന്നും ശ്രദ്ധേ ശാക്രോദ്ധേരയന്നം ആ മന്ത്രി രാജാവിജന്മാട സുമധുരസ്വരത്തിൽ മംഗളവാക്ഷകൾ പറക്കും ചെയ്യു്. ഭോം തെളിഞ്ഞു് എഴുന്നേറു രാജാവു തന്റെ ദാസന്ന്യാത്ര മുഴുവൻ വൻ ഗഡരത്തിലേഡ്യു തിരിച്ചയക്കയാണ് ആദ്യമായി ചെയ്യുതു്. മന്ത്രി മാത്രം രാജാവിനെ വിട്ടുകനിബ്ബു. അനന്തര നെ സംവർണ്ണൻ ആ പർത്താഗ്രത്തിൽ ഉഖ്സ്പദവനായി കൈ കൂപ്പി നിന്നുകൊണ്ടു സുംഭുനെ ആരാധിച്ചു തുടങ്ങി. അദ്ദേഹം ശരൂനാശകനും പുരോഹിതനും മുനിസത്തമനു മായ വസിപ്പുനെ യൃഗിച്ചു്. രാവും പകലും ക്ഷേപാലെ ആ ക്ഷേത്രിലില്ലിരുത്തനെ കഴിയുന്ന രാജാവിന്റെ മുന്നിൽ പത്രങ്ങാം ദിവസം വസിപ്പുന്ന് വന്നാചേപൻ.

സംവർണ്ണൻ തപതിയാൽ വശീകൃതനായിരിക്കുന്ന വെന്ന ദിവ്യജനാനത്താൽ ആ മഹാത്മാവായ മഹാഷി അറിഞ്ഞു, നിയത്യുതനായ ആ രാജാവിനു മംഗളാശംസ ചെയ്യു്, അദ്ദേഹം കണ്ണനില്ലേവെതനെ, സുംഭുനെ കാണു വാനായി സുംഭുപ്രകാശത്താടക്കി മേഘാട്ടക്കു യൻ.

അങ്ങനെ, അതിനുശ്രാബിക്കുന്ന വദിച്ച താൻ വസിപ്പുന്നാണെന്ന് അദ്ദേഹം അറിയിച്ചു.

സൃഷ്ടികൾമാറ്റി, ഭവാനം സ്ഥാഗതം! ഭവാന്മാർ അതു ഹരിതന്മാപംത്താലും. ഏതുതന്നു ഭജ്ഞരുമായിരുന്നാലും ഭവാന്മാർ അഭിലാഖം എന്ന് സാധിപ്പിക്കാറുണ്ടോ? വസി—ഭവാന്മാർ പുത്രിയും, സാധിത്രിയുടെ അനാജത്തി ആശയ തപതിരെ സംവരണംവേണ്ടി എന്ന് വരിക്കുന്നു. ആ രാജാവും മഹാ കീത്തിമാനം, ധമ്മാത്മജനം; ഉള്ളാരഘുഖിയുമാണ്. അദ്ദേഹം ഭവാന്മാർ പുതിയും ഒരു ക്രതനായ ഭന്താവാനാണ്?

വസിപ്പുന്മാർ ഈ അഭിമതപ്രകാരം തപതിരെ സംവരണം കൊടുക്കാവാൻതന്നെ സൃഷ്ടി നിശ്ചയിച്ചു. ‘സംവരണാം രാജാക്കന്മാരിൽവെച്ച ശ്രേഷ്ഠനാണ്’. ഭവാന്മാർ മഹാപ്രാജ്ഞികളിൽ പ്രഖ്യാതനാണ്. തപതിയാവഴ്ക്ക, വധുജനരത്നചുംഖാണ്. ഈ സ്ഥിതിക്കും ഈ വിന്യത്തിൽ എന്നൊക്കെ കാവാണുള്ളതു്—? എന്നിങ്ങനെന്നാണ് സൃഷ്ടികൾ വസിപ്പുന്ന കൊടുത്ത മഹപടി.

സംവരണംവേണ്ടി സൃഷ്ടിനാൽ ദത്തയായ തപതി യോച്ചക്കൂടി വസിപ്പുന്മാർ ഭൂമിയിലേക്കിരുന്നു. തപതിയിൽത്തന്നെന്ന ദന്തസ്ഫുര ചേന്ന് മഹമാധിപ്പുന്നായി നിഛ്റന് ആ വിശ്രൂതനായ രാജാവും, ആ സർവ്വാംഗസുന്ദരിയായ കന്ത്രക്കയോച്ചക്കൂടി വസിപ്പുന്മാർ വരുന്നതു കണ്ടു, ആ ചാരക്കാഡി നിയായ ദേവകമാരിഭെയു നോക്കി അത്രയിക്കും പ്രഥമിച്ചു. ആ സൃഷ്ടിപുത്രി ആകാശത്തിൽ നിന്നിറങ്ങുന്നവും ഭാക്ഷണ്യം പ്രശ്നാഭിക്ഷണം സൗംഖ്യാഭിക്ഷണം സൈദ്ധാന്തിക്കരാവോലെ, ഏറ്റവും വിള്ളണ്ണി. വളരെ വളരെ ക്ഷേരിച്ചു പറ്റുന്നു രാത്രീക്കർ

കഴിക്കവേ രാജാവിന്നു് ഇങ്ങനെ അലിഷ്ടസിഡിയുണ്ടായി. തദപാനിഷ്യാൽ സൗമ്യതന്നെ പ്രസാദിപ്പിക്കുകകാണ്ടും വസിഷ്ഠൻറു മാഹാത്മ്യംകൊണ്ടും സംവരണനു തപതിരെ കിട്ടി. ദേവഗന്യവുാദികൾ വസിക്കുന്ന ആ പർത്തത്തിനു വെച്ചുതന്നെ, വസിഷ്ടാനമതിങ്ങാടക്കുടി രാജാവു് ആ കണ്ണകയെ പാണിഗ്രഹണം ചെയ്യു. പിന്നീട്, രാജ്യം, നഗരം, ഉദ്ധാനം, കാട് എന്നിവയെല്ലാം ശരിക്കു ഭരിക്കുവാൻ മന്ത്രിയെ നിയോഗിച്ചു സംവാദണയും ആ മലയിൽത്തന്നെ ഭാസ്യയോടൊന്നിച്ചു രഹിച്ചതുടന്നി. ഒരു പന്തിരാണ്ടുകാലം അവർ കാടകളിലും നദികളിലും കുഡിച്ചു സിച്ചു. അതു യുംകാലം മൃദുവൻ സംവരണഞ്ചും രാജ്യത്തു മഴ പെയ്യുകയുണ്ടായില്ല. മഴയില്ലാതെ ചരങ്ങളിലും അചരങ്ങളിലും ഉംബല്ലു എ സർവ്വ ജീവികളിലും ക്ഷയിച്ചപോയി. മത്രപോലും പൊഴിയാത്ത ആ അത്യുഗ്രഭജ്ഞാലം മുത്തു സസ്യരൂപങ്ങാംതന്നെ ഭൂമിയിൽ ഇല്ലാതായി. വിശദ്ദൂ വളർത്തു ഉണ്ടാക്കിയ ജനങ്ങൾ വീടും നാടും വിട്ടു അദ്ദേംജോഥായി ചുറവി നടന്നു. കൂത്തുവുറ്റാദികളെ കൈവിട്ടു, വിശദ്ദൂട്ടക്കവാൻ തമിൽത്തമിൽത്തന്നെ നാടുകാർ കോണ തിന്നവാൻ തുടങ്ങി. നിരാഹാരായി ശവപ്രായമനാരാധ മനസ്സുരക്ഷകാണ്ടു് ആ നാട് ഒരു പ്രേതരാജ്യംപോലെയായി. ശ്രദ്ധയുമെല്ലാം ആപത്തു നേരിട്ടിരക്കുന്നതു കണ്ണട്ടേപ്പാർഡി മഹാസിന്ധത്തമന്നായ വസിഷ്ടഗവാൻ സ്പരശത്തിനോടു മഴ പെയ്യിപ്പിച്ചു. വളർക്കാലമായി നാടവിട്ടു് അക്കലെ പാക്കുന്ന രാജാവിനെ തപതിയോടക്കുടി രാജധാനിയിലെല്ലാം വിളിച്ചവരുത്തുകയും ചെയ്യു. അപ്പോൾ മുതൽ കുമ്പകൂരം മഴ പെയ്യു തുടങ്ങി. അപ്പോൾ സസ്യങ്ങളെല്ലാം സമുദ്രമായി വളർത്തു.

അതിൽപ്പിണ്ണ നാട്ടം നാരവുമെല്ലാം തെളിഞ്ഞവിള്ളി. ശൈഖാടക്കുടി ഇന്റെനന്നതുപോലെ തപതിരയാനിച്ചു സംവരണം പലകാലം സസ്യവം വാണം. അവരിൽ ഉണ്ടായ സന്താനങ്ങാണ് ഏഴാറവവംശത്തെ ഉടൻവിപ്പിച്ച കിൽ.

6. നാളായണി.

വിവ്യാതചാരിത്രവിയാധ ദമയന്തിക്ക നാളായണി എന്ന പേരായ ഒരു പുത്രിയുണ്ടായി. ആ മുണ്ണവതി, തന്റെ ഭർത്താവായ ബൗദ്ധഗല്പം വുലഹം കാശ്യംരാഗിയും യിരുന്നിട്ടും, അദ്ദേഹത്തെ പ്രേമത്തോടുകൂടിത്തന്നെ മുളു ഷിച്ചവനും. ജരയും നരയും പിടിപെട്ടു, എല്ലം തൊലിയും മാത്രം ഒരുഷിച്ചു, ആ തൊലിതന്നെ ചീണ്ടെല്ലിന്നു ഭർത്താവും പുണ്ണിയും വികുതവുമായ ശരീരം, കോപശരീരം, മുരവാ കരി—ഇന്റുവുമാണു മെംഡിഗല്പുന്ന് ആക്കപ്പുംകെങ്കുള്ള ഏക യിരുപ്പ്. ഇങ്ങനെങ്കുള്ള ആ കിഴവനെ ആ മഹായുദ്ധ അഭ്യേഘത്തിന്റെ ഉച്ഛിഷ്ടം ഭജിച്ചുകൊണ്ടു ഭക്തിപൂർണ്ണം ഉപാസിച്ചു. കരികൾ ആ രോഗിയുടെ ഒരു വിരൽ ആഹാര തതിക്ക് അനുംദിച്ചുകൂട്ടുകയായി. ആ വിരൽ അതിൽനിന്നു നീക്കിക്കുള്ളെന്നു നാളായണി ആ ഉച്ഛിഷ്ടംതന്നെ തുച്ഛിയോടുകൂടി അനുബോധിച്ചു. ഇതു കണ്ണപ്പേരുമാണ്, ആ അഭീഷ്ട പ്രദാനായ മനിക്ഷ് അതിർക്കടന്ന സദനാശം വളരുന്നു. ആ സുലുതെയെ വരദ്‌നത്താൽ അന്തരുഹിക്കുവാൻ അംഗീകാരം നിയുതിച്ചു.

മെംഡിഗല്പും— “എജാ കല്പംണി, ഞാൻ വുലു

നോ, ഫോറിഡയോ, ഇംഗ്ലീഷ്കിയവനോ, അല്ലോ; ശ്രദ്ധ മോ, ചീണത്തോ, നാറിയതോ, അല്ല എൻറെ ശരീരം. നിന്നു പരീക്ഷിക്കവാൻവേണ്ടിയാണ് ഞാൻ ഈ വേഷമെടുത്തതു്. നിന്നു ഞാൻ എങ്ങനെയെല്ലാമാണ് പാപ്പിക്കയും സില്ലിക്കയും ചെയ്യേണ്ടതെന്ന പറയുക. നിന്നു മംഗളമുണ്ടായിവാം. നിന്റെ അഭീഷ്ടമല്ലാം എന്നു അറിയിക്കേക്ക.”

നാളായൺ _ “ലോകവിശ്വതനായ ഭവാൻ വേരേ വേരേ അഞ്ചുതരം ശരീരങ്ങൾ ധരിച്ചു് എന്നോടൊന്നിച്ചു ക്രിയിക്കണം. പുനഃജന്മത്തിലും ഭവാൻ അങ്ങനെത ദേഹ ചെയ്യണം.”

അങ്ങനെ സമർത്ഥിച്ച ആ തപോധനൻ പഞ്ചാഖിയായി തന്റെ ഭായ്യരെ മഹിസുരിച്ചു. അദ്ദേഹം കമനിയ അപനായി സുഖകൾക്കും സുസ്ഥിതിയുമായ നാളായണിയോടുകൂടി യട്ടാകാമം ആത്മാമങ്ങൾ തോടും സഖവരിച്ചു വിഹരിച്ചു. ആ മഹാപ്രവാഹം ദേവലോകത്തും ചീംദാവിജുദ സിംഹരമോരകൊണ്ടു് ഇന്റുപത്തന്ത്രത്തിലും, സൗംഘ്രംഗരും രഥത്തിലും, മേരപ്പുംതത്തിലും ആകാശഗംഗ ഗയിലും, ചന്ദ്രഗംഗകളിലും മാനിലാറി പ്രവേശിച്ചു നാളായണിയോടുകൂടി കേളിയാടി. മെംഡലബ്രൂൺ പര്യതമായി നിന്നും, അദ്ദേഹത്തിന്റെ തപദാനക്കിടക്കാണു് നാളായണി നാഭിയായിത്തിന്റെ് ആ പര്യതമല്ലെത്തിന്റുകൂടി ഒഴുകം. ആ മഹാപി പുഞ്ചിതവുക്കുമാക്കായാണെന്നാകിൽ, നാളായണി ലതയായി ആ വുക്കുത്തെ ആദ്ദേഹിക്കം. ഇങ്ങനെ ആ മഹിന്റെ ഏഴുത്തുറന്തപം കൈക്കുണ്ടാണെവാ, അതിന്റെ അനന്തരപമായ അപക്ഷതാടക്കൂടി നാളായണി അ

അതുകൊടുത്തുടർന്ന് ഒരിച്ചുവന്നു. അവക്ക് തമ്മിലുള്ള ആദ്യം അന്തു അതിരറ്റായിരുന്നു. ആ താപങ്ങൾക്കുത്തമന്നും അന്നറുഹത്താൽ അദ്ദേഹത്തെ എത്രഭാവത്തിലും സേവിക്കുന്നതിനും അവർക്കു ശ്രദ്ധക്കിയണ്ടായി. തപസ്സതിക്കോണ്ട് അവരിൽവരും ദേവിയും ദേവന്മായി ശോഭിച്ചു. പാതിരുത്രത്താൽ അക്കണ്ണതിരേയും സിതയേയും പോലെ നാളായണി യശസ്വിനിയായി. അതിൽ തന്നെ അമ്മയായ ദമ്പിന്തിരു തീടിയും അവർക്കു കവിഞ്ഞുന്നിനും ഇന്നും സന്ദേശനബന്ധനയും അവർക്കു പേരുണ്ട്.

ശ്രൂംഗിനിയായ നാളായണി മെഴ്ത്തല്ലുണ്ടാടുന്നിച്ചു ത്രിഖിച്ചു പലകാലം സസ്യവും സഖവിച്ചു. വഷങ്ങൾം ക്കന്നാനായി കഴിഞ്ഞപോകുന്നതും അവർ അറിഞ്ഞതേയില്ല. ഇങ്ങനേ വളരുകാലം ചെന്നപ്പോൾ മെഴ്ത്തല്ലും കാമന്ത്രപ്പണം വിരക്കുന്നമായിരുന്നിനും. ആ ദമ്പാത്മാവു പിന്നീട് ശ്രമിച്ചതു സമ്പ്രസ്ത്വാസംകാണ്ട ആ മൃതത്തെ പ്രാപിക്ഷിച്ചാനാണ്. അദ്ദേഹം അത്തരം തപസ്സിൽ എപ്പോടു ഉടങ്ങു, ആ മുനിശാൽ പരിത്രക്കതയായ നാളായണി നിരാധാരയായി ഭൂമിയിൽ വിണ്ഞപോയി.

നാളായണി— “ശ്രോതു, എന്നിൽ പ്രസാദിച്ച് എന്ന വിട്ടുകളിയാതിരിക്കേണ്ടും. കാമത്തിൽ ഞാൻ ഈ പ്രസാദം അന്തപ്പായായിട്ടാണിരിക്കുന്നതെന്നു കാമപ്രദനായ ഭോം അറിയണമേ.”

മെഴ്ത്തല്ലും— “എങ്ങാട് ഈ സ്ഥിരിയിൽ പറയുന്നതു വാക്കാണ് ഈപ്പോൾ കിന്നിൽക്കിനു നിറ്റുകും പുറപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതും. തപോവിജ്ഞാനത്തിനു കാരണമാക്കതക്കു വാക്കു നീ പറയുകക്കാണ്ടു നിന്നു ഞാൻ ഒ

. പിക്കൻ. നീ കരിക്കൽത്തട്ടി മാനഷിയായി ജനിക്കും. അടുത്ത ജനത്തിൽ നീ പാമ്പാലരാജാവായ ദ്രോപദ നീറ മകളായിത്തിരുത്തം. അനു നിനക്കു സൃഷ്ടരമാരും യശസ്വികളുമായ അഞ്ചുഭർത്താക്കരമാരുണ്ടാകും. അവരോ ടൊനിച്ചു നീ പലകാലം റമിച്ചു വാഴുകയും ചെയ്യും.”

ഈ ശാപത്താൽ ദ്രോപിതയായ ദേവി ആഗ്രഹത്തിലേയ്ക്കു തനിയേ തിരിച്ചുപോയതിൽപ്പിനെ കാമസംത്രപ്പി ചെ വരും നേടുവാനായി മധ്യസ്ഥരനേ ഭേദിച്ചതുടങ്ങി. നീ രാഹാരയായി, വായുമാറും ക്ഷേമിച്ചുകൊണ്ട് പദ്മാശിമ ബ്ലൂത്തിൽ സൃഷ്ടെന്നോക്കിനീന് അവർം തപസ്സു ചെയ്തു. ആ തിരുതപ്പള്ളിൽ സംപ്രീതനായ മഹാദേവൻ അവിടെ പ്രത്യുഷിച്ചായി.

സദേശപോൻ— “ഭേദ, മഹാവാക്യം മിച്ച്രാക്കയില്ല. എകിലും, നിനക്കു ഭേദയല്ലെന്നാക്കുമെന്ന് അനാഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളുന്നു. കാമത്തിൽ അത്രപ്പയാണെല്ലാ നീ. അടുത്തജനത്തിൽ നീ കാമസംത്രപ്പയായിത്തിരുത്തം. നീ സംശ്ലൂണികളിൽ വെച്ചു ഭേദശ്ശയായിട്ടാണ് ജനിക്കുക. അപ്പോൾ നിനക്കു സുമുതമാരും, ഇത്രാത്മവമാരും, ഇത്രതല്ല പരാക്രമമാരുമായ അഞ്ചുഭർത്താക്കരമാരുണ്ടാകും. അങ്ങനെ നീ ദേവകായ്യം നിംബ്യകയും ചെയ്യും.”

നാളായൻ— “ഞാൻ ഒരേ ഭർത്താവിനായിട്ടാണ് പ്രാത്മിച്ചിരിക്കുന്നത്. ആ പ്രാത്മനയിൽനീന് അഞ്ചുഭർത്താക്കരമാരുണ്ടെന്നോ?”

മദേശപോൻ— “നീ ഭർത്താവിന്നവേണ്ടിയുള്ള പ്രാത്മന ശാപശക്തിയാൽ അഞ്ചുവട്ടും ആവത്തിച്ചിരിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടാണ് അഞ്ചുഭർത്താക്കരമാരുണ്ടാക്കുന്ന ഞാൻ

നിനക്കു വരു തന്നത്. എന്നാൽ, ആ ഭർത്താക്കന്മാ രിൽനിന്നു നിനക്കു പരമ്മായ സുഖം സിലിക്കും.”

നാളായൻി— “സ്രീക്കു കേരളത്താവു മാത്രമേ ഉണ്ടാക്കാവു എന്നാണ്ടോ ധമ്മനിയും. പുതിയന്മാർക്ക് മാത്രമേ ബഹുപരിക്കത സാധുവാക്കും. എക്കാലത്താവിനെ എന്നും അനുവദത്തിക്കുകയെന്നാണു പണ്ടുതന്നെ മഹ ക്ഷീകരിക്കിയിട്ടും സ്രീയമ്മം. ധമ്മം മറ്റാന്നായി രിങ്കു ബഹുഭ്രത്തുപും എനിക്കു വേണ്ട. പൂർണ്ണികാ ചാരങ്ങതാട്ട യോജിക്കാത്ത എൻ്റെ അനുവദത്താൽ എനിക്കു സുവര്ണാക്കന്നതെങ്ങെന്തും”

മഹേശപ്രസർഖൻ— “പണ്ട് സ്രീക്കരി സേപ്റ്റംബർ വര്ഷത്തിനികളും യിരുന്നു. അത്തവദേതാട്ടുട്ടി അവർ വിഗ്രഹകളും. അതുകൊണ്ട്, ബഹു ഭര്ത്തുപും പണ്ടില്ലാത്തതു എന്നു നീ കരുതേണ്ടു. നിന്നു ഇതിൽ അധികം ബാധിക്കുന്നില്ലോ.”

നാളായൻി— “എനിക്കു അഭ്യു ഭർത്താക്കന്മാരുടുക്കാക്കരു നാളിൽ നിന്മയമാണെങ്കിൽ, അതിൽ കാരാരാത്തുരോ യും പ്രാവിക്കുന്നോരും ഞാൻ നവായാവന്നുതാട്ടുട്ടി ഇരിക്കുമാറാക്കണം. പതിനും്രൂപ്പുകൊണ്ടു ഞാൻ ഇതിനു മുമ്പുതന്നെ സിലി തേടിട്ടുണ്ട്. കാമാത്രരത്യാൽ ആ സിലി നശിക്കാതിരിക്കും എന്നാൽ എൻ്റെ കാമം സന്തും്ഗമാക്കും ചെയ്യണം.”

മഹേശപ്രസർഖൻ— “ഒറ്റു; കാമവും സിലിയും കരിക്കല്ലും ഈ സാമ്പി നില്ക്കുന്നില്ലോ. സിലി ആകാമും കൊണ്ടും, മഹ തപും യോഗംകൊണ്ടുമാണു നേടേണ്ടതും. എന്നാൽ, അ ദിനതു ജന്മത്തിൽ നീ ഭാഗ്യംസൗഗ്രംസവിത്താട്ടം നീ

തുച്ചയശ്വരന്തോടും കൂടി അംഗങ്ങൾക്കും വിഹിച്ചു. നീ ഇപ്പോൾ ഗംഗാതീരത്തു ചെല്ലുക. അവിടെ കരാപ്പൈ നീ കാണം. ദേവത്രാണങ്ങളും. നീ അദ്ദേഹത്തെ എന്നു മുമ്പിൽ കൂടിക്കൊണ്ടുവരിക.”

അദ്ദേഹവാസർ ഇംഗ്രേജിൽ അറുജിൽ ഇന്ത്യൻ നീ മഹാദേവനെ പ്രക്ഷിണം ചെയ്തിരുന്നുണ്ടെന്ന് ഒരു സ്ഥാനത്തിൽ നോക്കി നടന്നു.

അനുഭവമില്ലാത്തതിൽ ദേവനൂർ ഒരു മഹാരജനും നടത്തിവരികയായിരുന്നു. അതിൽ ശോവദക്കാവായി പ്രവർത്തിച്ചുതു യമനാണ്. യമൻ ലീക്ഷിതനാക്കക്കാണ്ടു പ്രജകളിൽ ആരോധ്യതരന്ന കൊല്ലുകയുണ്ടായി. ഫു. കാലം നിംഫനിംഗ് ചെന്നിട്ടും മരണമില്ലായ്യാൽ ജനസംഖ്യ അധികം വല്ലാണ്. ഇതുകണ്ട് സോഹൻ്, റെക്കൻ്, വരണ്ണൻ്, കുമേരൻ്, സാല്പുന്നാർ, അദ്ദൂർ, വസുക്കരം, അശ്വനികർമ്മ മുതലായവർ പ്രജാപതിയും വിഹോക്കന്ത്വമായ ഹ്രസ്വമാവിസ്തീരം സന്നിധിയിൽ ചെന്ന മരംപുറ പെരുക്കന്നതുകൊണ്ടു തന്നെക്കുഴൽ തീരുമാനയുണ്ടായിരിക്കുന്നതെന്നും, ആ ദേശംകൊണ്ടു ഉന്നല്ല കലാങ്ങിമരിയുകയാൽ സ്വന്തമായി നേരുവാനാണ് ഇങ്ങോടു വളന്നിരിക്കുന്നതെന്നും ഉണ്ടാണ്ടിച്ചു.

പിതാമഹന്ന്— “അമരമഹാരാധ നിങ്ങൾ മരംപുരേ എന്തിനും പേടിക്കുന്നും കരികലും നിങ്ങൾക്കു മരംപുരിൽ നിന്നു ഭയമുണ്ടാക്കയില്ല.”

ദേവനൂർ— “മന്ത്രമാക്കിം അമന്ത്രമാക്കിം തമിൽ ഈ പ്ലോറു യാതൊരു വിശ്വേഷ്യവില്ലാതായിരിക്കുന്നു. ഇംഗ്രേജിയുമായി കണ്ടുനേരപ്പെട്ട മരംപുരക്കാർ ദേവനൂർക്കു

വിശ്വേഷമുണ്ടാക്കണമെന്ന് അതുറുഹിച്ചിട്ടാണെന്നെങ്ങൽ
അവിട്ടതേ ശരണം പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്നതു്.”

പിതാമഹൻ— “യമൻ ഇപ്പോൾ ധാരകമ്മതിൽ എക്കാ
ഗ്രഹായി എല്ലപ്പട്ടകിരിക്കയാലാണെന്നും മരിക്കാതി
രിക്കുന്നതു്. ധാരാ കഴിഞ്ഞു് അതു ഏകുാഗ്ര ഭാവത്തിൽ
നിന്നു മാറിയാൽ, അപ്പോൾ ഒരുപ്പുക്കു് അന്തുകാലമു
ണ്ടാക്കം. യമൻ ചിത്തവും ധാരകമ്മവും ഇപ്പോൾ
അഭിനന്ധായിട്ടാണിരിക്കുന്നതു്. അതിൽനിന്നു മനസ്സു
വേർപെട്ട യമൻ ഉണ്ടുന്നോപ്പാർ മത്തുക്കുള്ള ദേവതാ
സാമും നശിക്കും.”

പിതാമഹൻ പറഞ്ഞതുകേട്ട സമാധാനിച്ചു ദേവ
ക്കാർ ധാരസ്ഥലങ്ങളുടെതന്നേ പോയി. അവരെല്ലാവരും
കൂടി അവിടെ കനിച്ചിരിക്കുന്നോപ്പാർ, പെട്ടുനും, ഗംഗാന
ദിക്കിൽ ഒരു താമരപ്പു വിരിഞ്ഞു നില്ക്കുന്നതു കണ്ടു. എല്ലാ
വരും വിസ്മിതരായിരിക്കവേ ശ്രൂരനായ ദേവേന്റും അതി
കുറി ആഗമനമറിവാനായി പുറപ്പെട്ടു. ഗംഗാജീവിടു
ഉൽപ്പത്തിസ്ഥാനത്തു് അദ്ദേഹം എത്തിയപ്പോൾ അവിടെ
കണ്ടു് അണ്ണിയെപ്പോലെ ഉജ്ജപ്പിക്കുന്ന ഒരു ശ്രീയേഖാ
ണ്ണ്. വെള്ളത്തിനവേണ്ടി കരഞ്ഞെക്കാണ്ടു് അതു ശ്രീ ഗംഗ
യിൽ ഇരുങ്കിയപ്പോൾ അവളുടെ കണ്ണിൽത്തുള്ള നദിയിൽ
വിണ്ണ് അതു് ഒരു പൊന്തതാമരപ്പുവായിത്തീറ്റു്. ഈ ആ
ത്തുപണംവും അറിഞ്ഞു്, അതു ശ്രീ ആരെന്നും ഇങ്ങനെ
അവർ കരയുവാൻ കാരണമെന്നെന്നും കേൾബാക്കായാൻ ഈ
ശ്രുന്ന് ഉൽക്കുണ്ടായി.

ശ്രീ— “ഞാൻ ആരെന്നും മന്ത്രാല്യയായ ഞാൻ എന്തു
ക്കാണ്ടാൻ കരയുന്നതെന്നും ഭവാന്തരനും അറിയാം.

ഇപ്പോൾ വോൺ എൻറീസ്റ്റെ വന്നാലും! മുമ്പിൽ ഞാൻ നടക്കാം. അങ്ങ് ചെല്ലേബോൾ, ഞാൻ എത്തു കൊണ്ടാണ് കരയുന്നതെന്ന ഭവാൺ അറിയും”

ശ്രദ്ധാർഥം പറഞ്ഞ മുമ്പിൽ നടന്ന തുടങ്ങിയ അത് സ്ക്രിപ്റ്റ് എ ദേവഗ്രന്ഥ പിത്രിന്റെ ചെന്ന. കരേയണ്ണ ചെന്ന ഫ്ലൂം പര്യതാഗ്രത്തിൽ സിദ്ധാസനസ്ഥനായി ചുത്രക ത്രിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന തുറന്ത ശ്രദ്ധനും കണ്ട്. ചുത്രക തതിൽ തീരേ ലഹിച്ചുപായിരിക്കുന്ന മഹാദൈവനെ നിന്തി ചുകൊണ്ട്, ഭവനം മഴുവൻ. തന്നിലുണ്ട് സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന തെന്നം, താനാണ് ശ്രദ്ധാരുന്നും ദേവഗ്രന്ഥ രോഷ്ടേതാ ടുട്ടി ഗജിച്ചു. അപ്പോൾ, അതു കുലഹായ ശക്തിയെ മഹാദൈവൻ ചുമ്പിരിയോടുടക്കി കും പത്രക്കു ദോക്കി. അതു കരേ നോട്ടത്താൽത്തന്നേ ദേവരാജൻ തുണ്ണുന്നുപാലെ സൂഡിതനായിത്തിന്റെ. ഉടനെ മഹാദൈവൻ, അവി എ കരഞ്ഞകൊണ്ട് നില്ലുന്ന അതു ദേവിയെ വിളിച്ചു്, അതു ശ്രദ്ധനെ തന്നോട് സന്നിധിയിൽ കൊണ്ടുവന്ന നിത്യത്തെ മെന്നും, അതു ദേവൻറീറ്റ് ശ്രദ്ധം ശ്രദ്ധാത്മകാടക്കി അവസ്ഥ നില്പിക്കാമെന്നും കല്പിച്ചു്. അതു സ്ക്രിപ്റ്റ് ചെന്ന തൊട്ടുടെച്ച തുടക്കി ശ്രദ്ധനും ദേഹം തള്ളുന്ന താഴ്ച വീണാപോയി.

തുറന്ത് — “എടു, ശക്തി, ശ്രദ്ധിമേൽ നി ശ്രദ്ധനെ ശ്രദ്ധി ക്കാതരു്. നിന്നുകഴുള്ള അളവില്ലാത്ത ബലവും വിച്ചുവും പ്രശ്നാഗിച്ചു് ശ്രദ്ധ പര്യതത്തെ ഏടുത്തു് അകററിവെള്ളുക. എന്നിട്ടു്, നി ശ്രദ്ധിച്ചും കുടംബകൊള്ളുക. അവി എ സുജ്ഞപ്രശ്നയോടുടക്കി, നിഃനാശപ്പൂശലഘുജുള്ള ചിലർ പാക്കിണണ്ടു്.”

ശ്രദ്ധാരുന്നുപാലെയായ തുറന്തതുപോലെ, ശ്രദ്ധ

ഗ്രന്ഥ ഉലയെടുത്തു മാറ്റി ഇഹാപാരം തുറന്നു. അതിന്റെ ജീവിൽ തങ്ങന്നെപ്പാലെ നാലുപേര് ഇരിക്കുന്നതു കണ്ടു. ഈ നി തന്റെ സ്ഥിതിയും ഇവരുടെത്തോല്പാലെയാക്കമണ്ഡിയും എൻ്റെ അവരും ചിഡിവിച്ചുനിന്നു.

“എന്ന നീ മുഖ്യതയാൽ അവമാനിച്ചിരിക്കുന്നതു കൊണ്ട്, എഡോ, ശങ്ക, ഈ നിമിഷംതന്നേ ഇരയിൽ കുടക്കണം” എന്ന ആദ്ദേഹവാൻ കുപിതനായി കണ്ണുക്കു കൊണ്ടു കല്പിച്ചുപ്പോൾ, തളച്ചുതേരിയ ഇന്ത്രൻ ഭ്യാവേശം താഴെ അരുളിലപോലെ വിറ്റ ചുപ്പോയി. ആ നിലയിൽ എറാറുമും പണിപ്പെട്ടുകൊണ്ടു ശങ്കൻ മഹാദേവനെന്ന നോക്കി, “അവിടുന്നതെന്നയാണ പ്രബന്ധത്തിന്നല്ലോ ഈ ശൻ” എന്ന പുക്കള്ളി. അപ്പോൾ ആ ഉറുതേജാമയൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ടു പാതയും—

“നിങ്ങനെപ്പാലെയുള്ളവരിൽ പ്രസാദിച്ചുക്കൂടാ. ഈ തിന്മുമ്പ് ഈ നാലുപേരം ചെയ്തിനെത്തന്നെന്നയാണോ ഇപ്പോൾ നീയും അനുകരിച്ചിരിക്കുന്നതും. ഇവരേപ്പോലെ നീയും ഈ ഇരയിൽ പാർശ്വം, ഇനി ഈ നിങ്ങൾ അഞ്ചുപേരം മനസ്സുരായി ജനിക്കും. ഭൂലോകത്തിൽ ഭൂസ്ഥാധനങ്ങളായ പല കമ്മൺസൈസം ചെയ്യു, മനസ്സുരിൽ പല രേഖയും കൊന്നു, നിങ്ങൾ മുമ്പു സ്വന്തം കമ്മൺസൈസാൽ നേടിയ ആ ഇന്ത്രങ്ങലോകത്തിൽതന്നെ മടങ്ങിയെത്തും,” ഉപേന്ദ്രമാർ— “അപവലോകത്തിൽനിന്നുണ്ടെന്ന മനസ്സുലോക തേത്യേ തങ്ങൾ പേംഗിക്കുംലും. ഭൂസ്ഥാപമായുള്ള മുക്കി തങ്ങൾ അവിടെനിന്നാണെപ്പോ നേരേണ്ടതും. എന്നാൽ, തങ്ങളെല്ലാം ഗംഗാധാരം ചെയ്യുന്നതു ദേവമാരായ ധർമ്മൻ, വാഴ, ഇന്ത്രൻ, അശ്വിനികൾ എന്നിവരും

യിരിക്കണം. ദിവ്യാസ്ത്രങ്ങളെക്കാണ്ട് മനസ്സിൽ എതി
ത്ത് മടിച്ച ഞങ്ങൾ വിണ്ടം ഭവലോകത്തിലേഴ്ത്ത്
വരാം.”

അപ്പോൾ വഞ്ചിപാണിയായ ഇന്ത്രൻ മഹാദേവനോ
ട പ്രഭുകമാനന്നാൽത്തിച്ചു്:— “ഭരണകർത്തപംകൊണ്ട്
എനിക്ക് ഇവിടെത്തന്നെ സ്ഥിതിചെയ്യേണ്ടിയിരിക്കയാൽ
വിശ്വംവഴിക്ക് എന്നറി അംഗം, എന്ന തന്നകൊള്ളാം.”

ഈ എപ്പും എല്ലാവരം സമ്മതിച്ചു. ആ പുഞ്ച
ഗ്രന്ഥാർ വിശ്വദക്ഷി, ഛത്യാതാ, ശിഖി, ശാന്തി, ഇന്ത്രാംഗം
മാരു തേജസ്സി എന്നിവരാണ്. അവരുടെ ഇഷ്ടംപോലെ
തന്നെ സംഖ്യിക്കമാറു ആദ്യൻ അനന്തരമിച്ചു. അവർ മന
ഷ്യരായി ജനിച്ചതിൽപ്പിനേ അവരുടെ പത്രിയായി കൈ
കൊള്ളുവാൻ ലോകരമണിയും ശ്രീമതിയുമായ ആ ഭേദവി
യെ എല്ലിച്ചു കൊടുക്കയും ചെയ്തു. ഈ ഉപേന്ദ്രന്മാരാ
ണ മഹാഭാരതത്തിലെ കമാപ്പിഷ്യന്മാരായ പാണ്ഡ്യവ
ന്മാർ. പാണ്ഡ്യവപതിയായ പാണ്ഡ്യാലിയായി നാളായ
സിംഘം ഭൂജാതയായി.

7. സുഖോപസ്ഥിതി

പണ്ട്, മഹാദേവത്തുന്നായ ഹിരന്യകരിപുവിന്റെ
വംശത്തിൽ തേജസ്സിയും ബലവാനമായി നികുംഭൻ എ
ന്നും ഒപ്പേത്യുന്നുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ആ നികുംഭൻറെ ചുത
ന്മാരാണ മഹാവിശ്വന്മാരം, ഭീമപരാക്രമന്മാരം ഭാരത
ന്മാരം, ക്രൂരമാനസന്മാരായ സുഖോപസ്ഥിതി

ഈപ്പോഴിനും ക്ഷേരന്നിയുധാന്താട്ടത്തുടിയും, ക്ഷേരകമ്മന്ത്രത്താട്ട

കൂടിയും, ഇത്വങ്ങൾ ക്രൈമാറിരി സുവന്നങ്ങളാട്ടക്കൂട്ടുകിയും അവർ വത്തിച്ചുവന്നു. കനിച്ചല്ലാതെ ഉണ്ണുകയോ കനിച്ചല്ലാതെ സല്പവിക്കുകയോ അവർ ചെയ്യുകയും. പാല്ലും പ്രിയകരമാരും, പരപ്പും. പ്രിയംവദമാരുംബന്നവർ. കുറേ ശീലതേതാടും കുറേ ആചാരതേതാടും തുടിയും അവർ ക്രൈമാരും രണ്ട് ഗ്രൂപ്പത്തില്ലായപോലെയാണ് ജീവിച്ചുവന്നത്. കാഞ്ഞങ്ങളിലെല്ലാം കുറേ നിശ്ചയതേതാടക്കൂട്ടുകി വളന്ന് ആ സഹോദരമാർ മുലോകങ്ങളും കീഴുക്കുവാൻ കുറമിച്ചും ആ. അതിലേക്കാണി ദിക്ഷിച്ചു, വിന്യുപര്യത്തിൽ ചെന്ന അതുഗ്രായ തപസ്സിൽ എപ്പോറ്റും. ജടയും വല്ലുവരും ധരിച്ചു സപ്പംഗങ്ങളിലും ചുളിയും പൊടിയും കലൻ, വിശ്വസ്തം ഭാവവുംകൊണ്ട് തളന്ന്, വായുമാറും ഭക്തിചുകൊണ്ട് അവർ ദിംഖുകാലം തപസ്സംചയ്യു. സ്വന്തം മാംസത്തെത്ത നന്ന മുറിച്ചുടരും ഡോമിക്കയും, കാലിലെ തള്ളവിരൽ മുത്തു ഉണ്ണനിനിൽക്കയും, ബാളുകാലം ക്രൈമിനിലയിൽ ഒക്കുയയത്തിനിരത്തുകയും, പലനാടു മിചിത്രനിടക്കയും ചെയ്യുകൊണ്ട് അവർ തീക്കൂദുരത്രായി തപിച്ചു. ദിംഖുകാലമാജുള്ള ഈ തപഃപ്രഭാവത്താൽ ചുട്ടുരിഞ്ഞുവിന്യുപര്യത്തും മന വമിക്കയും, അതു കരള്ളത്തമായിത്തീരകയും ചെയ്യു. ആ ദൈഡേന്തുഗ്രാമാക്കട ഈ ഉറുതപസ്സുകൾ ഭയാളുമാരായ ദേവന്മാർ തപോവിജ്ഞത്തിനായി കുറങ്കി. രതാങ്ങ ഭേദക്കാണ്ടം സ്രീക്ക്രഷ്ണക്കാണ്ടം ആ തപോവിജ്ഞമാരും പ്രഭാദിക്കുവാൻ ചെയ്യു യത്താങ്ങഭേദം നിജുലമായതെങ്കിലും. അപ്പോൾ ദേവന്മാർ ആ ദൈഡേന്തുഗ്രാമാക്കട മായാപ്രയോഗം തുടങ്ങി. അവക്കട പ്രിത്രജനങ്ക്കെന്നും ദുർജ്ജയും മക്കളും സദഹാദരിക്കുള്ളയും രാക്ഷസന്മാർ ശ്രേ

ലത്താൽ ക്രതിപ്പിള്ളിന് വീം കയ്യും, അപ്പോൾ വന്നുവും തലമടക്കിയും ആഭരണങ്ങളും അഴിഞ്ചു നിലച്ചിൽ ആ മാഹാ ബുദ്ധക്ഷേത്ര തങ്ങളെ രക്ഷിക്കുന്നുമെന്നു ദായിച്ചകയ്യും ചെയ്യുകാണിച്ചിട്ടും സുഖാപസ്വിന്മാർ ഇളക്കിയില്ല. ആ മഹാലുതന്മാരിൽ ഒരാളുടെയെങ്കിലും തപസ്സുമുക്കാവാൻ കഴിയാതെ ആ ശ്രീകൃഷ്ണ മായകാണിച്ചു ഭിത്തയും മറഞ്ഞ പോയി. ഒട്ടവിൽ സർപ്പലോകഹിതനായ സാക്ഷാൽ പി താമഹൻ അവരുടെ മുഖിൽ വന്ന് എന്നും വരമാണ് വേണ്ടതെന്ന ചോദിച്ചു. ദുഃഖിക്രമമാരായ സുഖാപസ്വിന്മാർ പിതാമഹദൈവനെ കൈകൂപ്പിക്കിന്ന് കൈചിച്ചു ചെയ്യും വാപ്പാത്മന ഇങ്ങനെയാണ്:—

“ഈ ഓളം തപസ്സകാണ്ട് അവിടുത്തേയ്ക്കു പ്രിത യുണ്ഡായിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ തെങ്ങൾ മായാചതുരമാണെന്നും അന്നു ജനമാരി, ഉഹാവുലമാണും കാമന്ത്രവീകരിച്ചുമായി തന്നുത്തു മാരാക്കാവാൻ അവിടുന്ന പ്രസാദിക്കണം.”

പിതാമഹൻ— “അമരത്തുതപമാഴികെ, മരജ്ഞതെല്ലും പ്രാത്മിച്ചതുംപാലെ ഭവിക്കും. അങ്ങനെ നിങ്ങൾ അമരത്തുള്ളരായി വാഴുകയും ചെയ്യും. ഏന്നാൽ നിങ്ങൾ കഴ മാണമുണ്ഡാകാതിരിക്കുന്നില്ല. ഏപ്പോൾ നേരവാനാണെല്ലോ നിങ്ങൾ ഉഹാതപസ്സും ചെയ്യുതു്. അതു നിങ്ങൾക്ക് തൊൻ തന്നു. അമരതപത്തിനായി നിങ്ങൾക്ക് പിച്ചിടിപ്പാണ്ടും അതു തൊൻ നിങ്ങൾക്കു തരികയില്ല. ഗ്രിഃലാക്കങ്ങളേയും കീഴടക്കാവാൻ വേണ്ടി തപസ്സിൽ എ എപ്പുട്ടു നിങ്ങൾക്ക് ആ പ്രഭാവമല്ലാതെ മരറാനുകൂടി എ നിന്തന്നിന്ന കിട്ടുമെന്ന് ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ട്, മരണമായ്ക്കുന്ന നിങ്ങൾ വരിക്കുതന്നു വേണം.”

സുഖാപസുന്ദരമാർ “തനങ്ങൾക്ക്, തമിൽത്തമിലല്ലെങ്കിൽ, മുന്നാക്കങ്ങളിലും ചരവും അച്ചരവുംബാധിക്കും എന്നും വസ്തുവിൽനിന്നും മരണമുണ്ടാക്കാം” .

പിതാമഹൻ—“നിങ്ങൾ പ്രാത്മിച്ചത്തുപോലെതന്നെ ഭീഷണം. നിങ്ങൾക്ക് തമിൽത്തമിൽ മാറ്റുമെ മരണമുണ്ടാക്കുമെന്നും.”

ഈദൈന വരംകൊട്ടത്തു, വിധാതാവു സ്വീകാര്യം മുഹമ്മദലാക്ക തേരും പോയി. സുഖാപസുന്ദരമാർ തപസ്സു നിരത്തി, വശിഖിയോട്ടുടി സമ്പ്രജനത്തിനും അവലുംമാരായി സ്വന്തം ഗ്രഹത്തിൽ വന്നേചേരുകയും ചെയ്തു. അഥീ ഷുഠിപോലെ വരം നേടിവന്ന ആ അസുരരൂപമാരെ കണ്ണു സുഹ്രജനങ്ങൾ പ്രഹ്രിഷ്ടരായിരുന്നീൻ. അവരിൽവരം ജടകളിൽ കിരീടംയാണെന്നും, ദിവ്യാഭരണങ്ങൾ ചാത്തി, ശോഭനവും സഭാസത്രം സുഹ്രജരായി സുഹ്രജരാജത്താട്ടക്കുടി നിന്തും തമിച്ചു തുടങ്ങി. ഉണ്ണക, തിന്നക, കടിക്കുക, പാടക, കൈകൈകാടിയാക്കുക പ്രീനാ വക ദേഹാധിക്കുമാരും അവരുടെ വക ഗ്രഹങ്ങളിൽ സമ്പ്രതു ഉയൻ കൊണ്ടിരുന്നു. എപ്പോഴും ഏല്ലാപ്രകാരത്തിലും പ്രഹ്രിഷ്ടരായി പല പല കേൾമിലാസങ്ങളിൽ വിഹരിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു ആ കാരണവികാരങ്ങൾ, പിൻതുള്ളിപ്പുായ പല പല വംഡങ്ങൾ കേരാ ദിനമെന്നുപാലെ തോന്നി. ഇദൈന മിഥാതസവദാട്ടക്കുടി അവർ കുറേക്കാലം വാണതിൽപ്പിരുന്നു, തുലേപാകങ്ങളേയും കീഴടക്കവാൻ അവർ കയമിച്ചു നിന്മയിച്ചു; മനുമാരുടും സുഹ്രത്തുകളുടേയും ദൈനുപാലനമാരുടേയും അവരുടെയും സെസന്റ്രത്തെ സജ്ജിക്കിച്ചു. എന്നിട്ടും യാഞ്ചമന്മാരുള്ളാം നിന്മമിച്ചു മകം നാഡി രാത്രി, വിവിധ

അനുഭവം യരിച്ചു ചടക്കിട്ട ഭക്താരോഫ്റ്റുട്ട് ആ ദൈഡിത്രയ്യ നാൾ, ചാരണനാലിൽ നിന്മയങ്ങന മംഗളസ്ഥികളും വിജയാദാംസകളും കേടുകൊണ്ട് സാമേരം പുറപ്പെട്ടു. ഇപ്പോൾ പോലെ എവിടെയും സഖ്യവിക്രബാൻ കഴിവുള്ള ആ യുദ്ധ ദിനമാർ, അപ്പും തന്നെ ആകാശത്തിലേക്കയൻ്ന് ദേവലോകത്തിൽ പ്രവർശിച്ചു. വരബുദ്ധത്താട്ടുട്ടിയ സുഖം പബ്ലിക്കേഷൻ രാധാകൃഷ്ണന്റെ അവിഭാഗം എതിന്താൽ ജയമുണ്ടാകയില്ലെന്ന നിശ്ചയിച്ചു ലേവന്മാരല്ലോം സ്പർശംവിട്ടു സത്യലോകത്തെങ്കിൽ ക്ഷാമാശാനത്തെയും ആകാശചോരിക്കേണ്ടിയും ആവിടെ കണ്ണിയപ്പോൾ, അവിടെ കണ്ണ യക്ഷങ്ക്രഷ്ണാശാനത്തെയും ആകാശചോരിക്കേണ്ടിയും കൂത്തുപേജും ആ തീരുവികുളനാർക്കാനാക്കി. അതിൽപ്പുണ്ണന അവർ ഭൂമിക്കുളിൽചെന്ന നാഗങ്ങളെ വെന്ന് പാതാളത്തെ പിടിച്ചുടക്കുകയും സമുദ്രവാസികളായ ജൈഷ്ഠജാതികളുംയെല്ലാം നശിപ്പിക്കുകയും ചെയ്തു. ഒരുപിൽ ഭൂമി മുഴുവൻ വെല്ലുവാൻ ആ ഉറുശാസനനാർനാശയിച്ചു സെസന്നുസന്നാഹംചെയ്തു. രാജഞ്ചികൾ യാഗം കൊണ്ടു, വിപ്രമാർ ഹോമങ്കൊണ്ടു സുരന്മാലിൽ തെങ്ങാവുലവും ഏലപ്പെട്ടവും വല്ലിപ്പിക്കുന്നതിനാൽ ഇപ്പോൾ അസുരപേശം ചെയ്യുന്ന ആ തുടക്കര നിശ്ചയമായും നിഃസ്ത്വം നശിപ്പിക്കുന്നതെന്ന ക്രൂരനിശ്ചയത്താട്ടുട അവർ കൂപ്പക്കേ കടക്കിരത്തിലേപ്പെട്ടു പോൻി. അവിടെയാഗംചെയ്യുന്നവരേയും അതു ചെയ്യിക്കുന്നവരേയും കൊന്നകാണ്ട് അവർ ചുററിന്നുണ്ട്. ദൈഡിത്രയ്യ നാർ ശ്രൂജപ്പെട്ടിട്ടുള്ള കടന്ന മഹാക്കളുടെ അഗ്നിഹോത്രപ്രവൃത്താശൈലി പൂം എടുത്തു വെള്ളത്തിൽ താഴ്ത്തി. മുനികൾ കുലവരാജി ചെയ്യുന്ന ശാപങ്ങളുണ്ടാണെന്ന് വരസിഖിഡ്യാട്ടുട്ടിയ സുഖംവ

സുന്ദരമാരിൽ എറാറില്ല. ശിലയിൽ പ്രദയാഗിച്ച അസുക ഒളന്നപോലെയായി ആ ശോപങ്ങൾം. അഫ്പാമി, യു തനിയമങ്ങളെല്ലാം വെടിത്തു മ്പാമണം കാടിത്തുടങ്ങി. തപസ്സിലെന്നാൽ ഭാത്തമാരം ശൈലപരമാരമായ വിപ്പനാർ അസുരഭയുംകാണ്ട്, ഗത്യംനീര മുന്നിൽ സൃഷ്ടി അഞ്ചെളന്നപോലെയായി. ആ ഒദ്ദേശ്യമാരാവട്ട ആത്മാ അഞ്ചെള്ളും തല്ലിത്തക്കൽ ഫോമകലശങ്ങളെല്ലാം ഉടച്ചുകൂടിത്തു. ഇങ്ങനെ നിരതരം ആകുമിച്ച കാലതന്നേപ്പോലെ ഭൂമി മുഴുവൻ ശ്രദ്ധമാക്കി. എന്നിട്ടും തുപ്പിപ്പേട്ടാൽ, വേഷംമാറി മാനത്തിരിക്കുന്ന മഹാഷികളേക്കുടിയും അവരുടെ വേഷത്തിനും അനന്ത്രപമായി ആനന്ദായി, സിംഹമായി, വ്യാസമായി, സഖവരിച്ച വധിച്ച. ആ മണം ക്ഷമിയങ്ങം നബിക്കയും യജനങ്ങളിൽ മറ്റ ദേവകായും മുടങ്കുയും, നഗരങ്ങളിൽ ആത്മാമഞ്ചലിലെ തകരകകയും, കൂഷിയും കച്ചവടവും കടക്കുകയും ചെയ്ത ഭൂമി മുഴുവൻ അയ്യും, വിളിയോട്ടം, നിറയേ ചിതറിയ അസമിക്കാട്ടം ഭിഷണവും, ഭർത്താനവും അതിജോരവുമായിരിക്കുന്നു. ഗ്രഹനക്ഷതരാക്കങ്ങളിലെപ്പോടെ സുഞ്ജനാർത്തടിയും സുംദരാപസുന്ദരമാരുടെ കെട്ടംസ്തം കണ്ണ വിഷ്ണുരാഹിം ദേഹരകമ്മണ്ണളാൽ ഇല്ലകാരം ത്രിലോകങ്ങളെല്ലാം ജയിച്ചു. ആ ഒദ്ദേശ്യരൂമാർ ശരൂവാധികാരിച്ച ക്രാക്ഷഗ്രത്തിൽ വാണിവനം.

സുംദരാപസുന്ദരമാരുടെ ക്രാന്തയാൽ ലോകങ്ങൾക്കു കാഡായ ദേഹരഥിവംകാണ്ട്, ഇന്ത്രിയങ്ങളെ നിറച്ചിച്ച കാമക്കൂഡായങ്ങളും ദേവഷികൾ, സിലുമാർ, മുനികൾ മുതലായവർ വിശ്വത്തിനെല്ലാം ക്രാന്തയാൽ പിതാ-

മഹദൈ കാണവാൻ സത്രലോകംതിലേഴ്ത്തു പോയി. അവിടെ, ഭദ്രവരാരോധക്കൂട്ടി സിലബസ്യൂഹമഷ്ടികളാൽ പരിവാരിതനായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന മുഹമ്മദിൻ സനിധിയിൽക്കും, അദ്ദേഹം, അഗ്നി, വായു, ആദിത്യൻ, ചന്ദ്രൻ, ശ്രൂരൻ, മുഹമ്മദുരമാരായ മഹാശികൾ, ഏവവാനസനം, രായ ബാലവില്പർ, വാനപ്രസ്ഥരായ മരീചിപർ, തേജേ, ഗ്രംമാം, ജനമഹിനനാം, മഹാജനക്കാനികളം തപസ്പികളുമായ ഔഷികൾ മുതലായവർ ദീനരായി ചെന്നന്നിനു സുഖങ്ങാടസൂന്ദരി ചെയ്യുന്ന ക്രൂരകമ്മൺഡി മുഴുവൻ ഉന്നം വിടാതെ വിസൂരിച്ചറിയിച്ച്. എല്ലാവരം ചേന്ന് കണ്ണത്തിലും ആ ഭിംബവും തുല്യവും കേട്ട്, ആ പിതാമഹൻ ഒക്കാനാലോചിച്ചു കത്തവ്യമെന്നും നിങ്ങയിച്ചു തിരുന്നപ്പിനും സുഖങ്ങാപസൂന്ദരിരു വധിക്ഷവാൻ കര്ത്തി, വിശ്വകർമ്മാവിനെ വിളിച്ചു കാര്യത്രവിണിയായ കൈ പ്രമാണത്തെ സുഖ്യിക്ഷവാൻ കല്പനകൊടുത്തു. വിശ്വകർമ്മാവും ആ ആര്ജന്തയെ കൈക്കൊണ്ടു, മുഹമ്മദിനെ നമ്മൾ ആതിരഞ്ഞപ്പിനും മുന്ന ലോകങ്ങളിലുമുള്ള ജംഗരങ്ങളിലും സ്ഥാവരണങ്ങളിലും ദർശനിയമായി എത്തേതത്തല്ലോ വസ്തുക്കളും ദേശാംഗത്വങ്ങളും വരുത്തി, വിണ്ണം വിണ്ണം ചിന്തിച്ചു ആകൊണ്ടും, കൈ തിവ്യാശനയെ സുഖ്യിച്ചു. ആ ഭദ്രവരുപിണിയിൽ അന്നേക്കൊടി രത്നങ്ങൾ ചെലുത്തുകയാൽ ഭാവം രത്നമഞ്ചയിൽത്തീർന്നു. വിശ്വകർമ്മാവും എറിവും പ്രയതിച്ചു സുഖ്യിച്ചു ആ കാമിന്റേരും സദ്ഗാന്ധായി, ഏതുലോക്കുത്തിലെ മഹിളകളിൽ ആരംതന്നെയിരെപ്പുന്നായി. ശ്രീതന്നേ ശരീരം ധരിച്ചുപാലെ അതും അപവതിയാണു. ആ സുഖരി സർജനത്തിനേരും കണ്ണം കൂട്ടിം ക

അപോലേ അപഹരിച്ചു. പിതാമഹൻ തിലോത്തമമെന്നും എത്ര കാമഗ്രവിശിഷ്ട പേർക്കാട്ടത്തും. ആ തിലോത്തമ മുച്ചാവിനെ ഒരുപ്പിലും തൊഴുളുന്നും തന്നെ ഏതിനാണെന്നും സ്വാജിച്ചുവരുന്നും താൻ ചെങ്ങുണ്ടെതെന്നും ചോദിച്ചുപ്പേരിൽ, മുച്ചാവു പറഞ്ഞു: —

“നി അസുാമ്പരായ സുഖം പസുദ്ധമാക്കുന്നു മുന്നിൽ ചെന്നുന്ന നിബന്ധം ദംഭിക്കുപരക്കാണ്ട് അവരെ പ്രദേശം ദിപ്പിക്കുക. നിന്നും ദിപ്പുത്തുപരമായ അവക്ഷ തമ്മിൽ നി വിരോധമുണ്ടാക്കുന്നും.”

അങ്ങെന്നും വാശിനിച്ചു, പിതാമഹനെന്ന ഒരുപ്പിലും ദിവ്യമണ്ഡലത്തെ പ്രദക്ഷിണം ചെയ്യു. വിജ്ഞ മും, ശിവനും, ദിവമാരും, ഔഷ്ഠികളും അവശ്യമുള്ള അപ്പേരിൽ അതാര്യാട നോക്കിനിന്നുപോകി. പ്രദക്ഷിണംചെയ്യു ചുറക്കു തിലോത്തമയാൽ ശിവനും ഇന്ത്രനും മനസ്സിൽ കൂക്കാതെന്നുചെയ്യു. അവർിൽ വലത്തുവെങ്ങുന്നതിനുംസാരിച്ചു ശിവൻശ്ശും മുഖം മുഖം ദിവ്യമാരും, അപുകാരതെന്നും ഇന്ത്രനിന്നും ദിവമാർ, ഉദാഷ്ടികൾ എന്നിവയുടെ നിലയും ഇങ്ങനെ തന്നെ. പിതാമഹനൊഴികെക്കു, ശേഷശ്ശല്ലാവഞ്ചം അവശ്യമുള്ളതെന്നാതെ നോക്കിനിന്നും. അതുവും തുപസനവേദത്താട്ട തീടികയ അവർിൽ, കാഞ്ഞം സാധിച്ചതാണെന്നും വരിക്കെങ്കിൽ അവരുള്ളാവഞ്ചം നിശ്ചാരിച്ചു. തിലോത്തമ പോയ തിരുപ്പിനു, ആ മഹായോഗത്തെ പിതാമഹൻ പിരിച്ച അയ്യുകയും ചെയ്യു.

ഭദ്രത്രുത്രുമാരായ സുഖംപസുദ്ധമാർ, ത്രിലോക അള്ളുവും കീഴടക്കി, ദിവമാർ, യക്ഷമാർ, ഗസ്ത്രമാർ,

കാഗക്കാർ, നായിപന്നാർ എന്നിവരെ മൃദുവൻ ആകുമീച്ചു നാരവധി ധനം നേടി ശരൂവായെന്നാഴിച്ചു, ഭേദവാർമ്മാട്ടം ചേരാതെ കൃതാത്മരാജി വാണിവനം. തന്മേളാട്ട് ഇടവു വാൻ ലോകത്തിൽ മുനി ആക്രാതങ്ങനു ശ്രദ്ധാന്വായതിൽ പ്രീണ അവർ ആകുമണം നിന്തിവെച്ചു സ്റ്റീകർ, സൂര്യാല്പ്പങ്ങൾ, ഭക്തിഭാജ്ഞങ്ങൾ, ദൃദ്രാക്തവാസി എന്നിം വാനഭവങ്ങളാൽ പരബ്രഹ്മി നേടിയുട്ടുണ്ടാണി. അന്തിമം, ഉദ്രാനം, പദ്മം, വനം എന്നിലും പദശംഖളിൽ, അവർ ഒരു വന്മാരോപ്പാലെ യഥമുള്ളും വിഹരിച്ചു. കൈകരൽ അവർ വിസ്യുപദ്മത്തിനും നീകുട്ടമുട്ടിനിൽ കാരി, പാംപ്രാറി യ ചാന്ദ്രപ്രാഞ്ചി പുവണിമാങ്ങാടികയിൽ, വരാസനങ്ങളിൽ, ശ്രീജന്തന്ത്രാൽ പരിസ്വാവിതരായി, സദ്ധകാരസുവ അള്ളം നേടിക്കൊണ്ടു സാസം വിലസി. വാദ്രാന്തങ്ങളാട്ടു കൂട്ടി ചൂകും നില്ലുന്ന കാനിനികളുടെ സ്ത്രിഗിതങ്ങളാൽ അവർ സന്മുഖ്യപ്രീതരായി. മുശ സന്ദർഭത്തിൽ, കാട്ടിൽ കടനു പുവരബ്രഹ്മകാണ്ടു തിരുത്തു അതു വഴിക്കു വന്നു. നേരിയ കാരാപ്പുഞ്ചേല ചൂത്തി, ശ്രംഗാരവില്ലാസങ്ങളാട്ട കൂടി, നഭിതിരത്തിൽ കണ്ണികാരപുഷ്പങ്ങൾ അരബ്രഹ്മകാണ്ടു, മെല്ലു മെല്ലു നടന്നു അതു കമ്മനിശ്ശാംഗി സുക്കാപ സുന്ദരമായുടെ സമീപത്തെന്നതി. വരുദ്ധം കടിച്ചു മറം വ ഇന്ന് കണ്ണികൾ ചുകനു നിലയിൽ സ്ഥാതി ചെയ്യുന്ന അതു അസുരന്മാരാവക്കു അതു വരാംഗിയെ കണ്ട ശ്രദ്ധാം. തന്നെ കാമവ്യമിതന്മാരായിത്തീസ്. ഉടൻതന്നു അവർ ആസന്നത്തിൽനിന്നെന്നുണ്ടോ, തിരുവാത്തു നില്ലുന്നു തന്നെ ചെന്ന്, ഇരുവരം കൈഫൊലെ കാമമതന്മാരായി, ഇരുവരം കൈപോലെതന്നെ അവളേരുടു പ്രാത്മന തുടങ്ങി.

സുന്ദരൻ ആ സുന്ദരിയുടെ വലതുകൈയിൽ കടന്നപിടിച്ചു. അപ്പോൾ ഉപസുന്ദരൻ അവളുടെ ഇടതുകൈയിലും പിടിക്കുടി. വഹപ്രദാനം, ബാഹ്യവിച്ഛീമദം, ധനരത്നമദം, സുരാപാനമദം എന്നീ സർവ്വമദങ്ങളും തികഞ്ഞു ഉത്തരവാണായ ആ ഭദ്രത്യന്മാർ പുരികും ചുളിച്ചു തമിൽ നോക്കി തുഡിയായി വാദിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രദ്ധിച്ചുടി. ‘ഈവർ എന്നുറ ഭാഷ്യകയാൽ നിന്നുറ മുത്തവാണ്’ എന്ന സുന്ദരൻ പറഞ്ഞപ്പോൾ ‘എന്നുറ ഭാഷ്യകയായ ഈവർ നിന്നുറ സോദരിയാണ്’, എന്നായി ഉപസുന്ദരൻ. തിലോത്തമയുടെ ബൈജന്യത്തും കണ്ണു കാമമദു വള്ളന്ന് അവർ, സ്നേഹവും ബൈജന്യവും ഗ്രഹിച്ചു് കാരോ ത്രിമഗദയുംനേരി പരപ്പുരം ഇടഞ്ഞു. ആ കാമങ്ങാഹിതന്മാർ എന്നിക്കെന്നിക്കെന്ന ശ്രദ്ധത്താൽ തമിൽത്തമിൽ അടിക്കയും ആ അടിഡയറു മുത്തവരും ചത്തു വീഴുകയും ചെയ്യു. രക്തത്തിൽ മുന്തിക്കിടക്കുന്ന അവർ, ആകാശത്തിൽനിന്നു വീണാ റണ്ട് സൃഷ്ടി ന്മാദരപ്പോലെയായി. ഈ ഷോഭാസംഖ്യം കണ്ണു ഭിംബിക്കുയും പേടിച്ചു വിറിക്കയും ചെയ്യു സ്രീകൂളം ഭദ്രത്യവർദ്ധവും അവിടേന്നിന് കാടി പാതാളത്തിൽ ചെന്നൊന്നാളിച്ചു. അപ്പോൾതന്നെ ദേവന്മാരാട്ടം മഹാപ്രകാശാട്ടം തുടി പിതാമഹന്മാരിനുവെന്ന തിലോത്തമരെ അഭിനന്ദിക്കയും പ്രീതിപൂർണ്ണം അവർക്കു വരു കൊടുക്കകയും ചെയ്യു. “നിന്ന കു തിവ്യമോക്കങ്ങളില്ലാക്കുവും സഖവിക്കുവാൻ ശേഷതി യുണ്ടാകും, നിന്നു ആക്ഷംതന്നെ നോക്കുവാൻ കഴിയാതെവിധം അതുവും മഹത്തായ തേജസ്സു നിന്നക്കണ്ടാകയും ചെയ്യു” എന്നാണ് ആ വരു. അതിൽപ്പിനുണ്ടായ മുഹമ്മദു ക്രാതുരുതെന്ന ദേവന്മാരു കൊടുത്തു സത്യലോകത്തിലേക്കുതന്നെ പോയി.

ഈ. ശാർഖ് ഗക്കാപാവും.

മുമ്പ്, തീക്കുമ്പുതന്നും വേദജനതന്മായി മനസ്സാലൻ എന്ന പ്രവൃത്തന്നായ ഒരു മഹാഷിഖണ്ഡാധിക്ഷേ. അദ്ദേഹം ധർമ്മജനമാരിൽവെച്ച് എറബും മികച്ച തപസ്പിയാണ്. ഉഖ്യപ്രഭത്തെല്ലുകളായ ആശികളുടെ മാർഗ്ഗത്തെ അവലംബിക്കുകകൊണ്ട് ആ സ്വാധ്യായവാസം ജീവേതെന്നിയ കായ നിത്യഘൂമച്ചാരിയായിട്ടാണ ജീവിച്ചുതു്. ആ മഹാതപസ്പി ദേഹം വെടിഞ്ഞെ പിത്രലോകത്തേങ്കു പോയി. എന്നാൽ, അവിടെ അദ്ദേഹത്തിനു സ്ഥാനം കിട്ടിയില്ല. താൻ തപസ്സുകൊണ്ട് നേടിയ ലോകത്തിൽത്തുനേ തനിക്കു നിലയില്ലാതിരിക്കുന്നതുകളു് അതിനു ഹേതുവെന്നും അദ്ദേഹം ധന്തേവസന്നിധിയിൽ വെച്ചു ഭേദമാരോട് ചോദിച്ചു.

മനസ്സാലൻ—“താൻ തപസ്സുകൊണ്ട് നേടിയ ലോകം എനിക്ക് അനാദിവിക്കുവാൻ അരങ്ങതാതേയിരിക്കുന്നതു് എത്തുകൊണ്ടാണു്? താൻ എത്താൽ കമ്മം ചെയ്യാനിട്ടാണു് എനിക്കോ് ഈ ഫലം അനാദിവിക്കണ്ടിവന്നതു്? താൻ ചെയ്യു തപസ്സിനും ഫലം ഇങ്ങനെയാണോ? ഈ തടസ്സം അകലുവാൻ താൻ എവിടെ, എന്നാണു ചെങ്ങുണ്ടതു്?”

അവനാർ—“കടപ്പെട്ടവരായിട്ടാണ മനസ്സു് ജനിക്കുന്നതു്. യജതംകൊണ്ട് കമ്മ്പൈഡേ സംബന്ധിച്ച കടവും തപസ്സുകൊണ്ട് മുമ്പച്ചുംനോടുള്ള കടവും പുതുനാരോക്കൊണ്ട് മുജാവിഷയമായ കടവും വീട്ടിനും. ഭവാൻ യജതക്കുള്ളം തപസ്പിയും തന്നെയാണെല്ലാ. എന്നാൽ

ചുത്രവാന്നല്ലാങ്കയാൽ ഭവാനം പ്രജാസംബന്ധമാശുള്ള കടമം ഇന്നും തിരാതത്തെന്ന കിടക്കുകയാണ്. അതു കൊൻണ്ണതെന്നുണ്ടോ, ഭവാൻ നേടിയ ലോകം ഭവാനം. അന്നവീഴ്ചവാൻ അതുതാതായി തടങ്ങുകിടക്കാനും. ചുത്രമാരെ ജനിപ്പിച്ചതിൽപ്പോന്ന ഭവാൻ ഒരു പുണ്യ ലോകങ്ങളെ അഥാദവിച്ചുകൊള്ളുക. ചും ഏറ്റവും കുരക്ക ത്തിൽനിന്നു പിതാവിനെ രക്ഷിക്കുന്നതു ചുത്രമാണ്. അതുകൊണ്ട് ഭവാൻ അപത്രുത്തെ ഉൽപ്പാദിപ്പിച്ചവാൻ ശ്രമിക്കുക”.

ദേവമാർ പാഠത്തു കേട്ട ഉദ്ദേശ്യം അധികം സന്നാനങ്ങളെ വേഗത്തിൽ ജനിപ്പിച്ചവാൻ വഴിച്ചുതോന്ന ചിന്തിച്ചുന്നാകി. ബഹുപ്രസവങ്ങളും പക്ഷികൾ മുച്ചു, ശാർഖ് ഗീകജാതിയിൽപ്പെട്ട ജരിതയോടു ശാർഖ് ഗീകനായിത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് അവളും അതു മുമ്പും ജരിതയെ വികുലപിതയെന്ന മറ്റൊരു പെൺപക്ഷിയെ മുച്ചു. ഉദ്ദേശ്യം അത്രഭാംഗം വെടിച്ചുനോക്കാനും അവളിലുണ്ടായ സന്താനങ്ങൾാം അണ്ണാകൃതിയില്ലാതിരിക്കുന്ന കിടന്നിരുന്നതും. ചുത്രങ്ങൾ നിറഞ്ഞ ജരിത ഭന്നുവി യോഗ്യതായ ചാന്താമന്നയായിത്തിന്റെ. ഭന്താവു കൊടുപോയ ഒരു അണ്ണാമമിത്തങ്ങളായ ചുത്രമാരെ ജരിത വാണ്ണാവായതിൽ അവരുടെ അന്നാമതപക്ഷമാണ് ചുഡിച്ചു കൊണ്ട് രക്ഷിച്ചുവരും. മുടക്കി വിരിഞ്ഞു കാഞ്ഞുങ്ങൾാം ചുരുതു വന്ന അമ്മയുടെ ക്ലൂഡുചുള്ളുമായ രക്ഷയിൽ വളരുന്ന അകലെല്ലതു വാണ്ണാവായതെ ട്രജിക്കവാനായി അണ്ണി അവിടെ വന്നു. ലപിതാസമേതനായി കാട്ടിൽ സഞ്ചരിക്കു

ನ ಉಡಪಾಲನೆ ಅಳಗಿಇಡ ಸಹಿತ ಗಳಿಕೆಯಂತಹ ತಾನು ಕಿಟ್ಟಿದ್ದಾಗಿ ಸಮಿತಿಗಳಾಗಿ ಪೆಡಿಕಿಕೆಯಂತಹ ಚೆಷ್ಟೆಯಾಗಿ ಅನುಭಿಗಳಾಗಿ ಪ್ರಸಾರಿಸ್ತಿಕೊಂಡಿ ಸ್ತುತಿಇಂದಿಃ:—

“ಭೋಗನ ಅಣೆಯ, ಹಿಪ್ರಾಬಾಹಿಗಾಯ ಭೋಗಾಣ
ಸರ್ವ್ಯಃಪಾಹಿಹಾರಿಸಿಂ ದುಖಾಣಿ ನಿಷ್ಪಾತಾತ್ತಾತ್. ಸರ್ವ್ಯಃತಣ
ಜೀಳಿಂ ಅಣತಪ್ಯಾಪಿಯಾಯಂ ಪಾಪಹಿಗಾಯ ಭೋಗ ವರಂತಿಕಿರು
ನಾ. ಭೋಗಾಗ ಏಕಿಕಾಣಿಂ ತಿಪ್ಯಾ, ಕರ್ತಾಂ, ಕಾರ್ಡಾಂ ಶ್ರಾವಣ
ಹಿಂ, ಸ್ವಾತ್ಮಚರ್ಯಾಯಾಗಾನಾರ್ ಏಗಿನಿಂದಾಗ ಭೋಗ
ಎಂಬಿಯಾಗಿಂತಿರು ಸಹಿಪ್ರಿಯಾಂ ಯಜಂಸ ನಿಷ್ಪಾತಿಕಾಣ
ತ್ತಾತ್. ಭೋಗಾಣಾ ಶ್ರಾವಣ ಸ್ವಾತ್ಮಾಪ್ರಾಪಾತಾಗ ಆಂಶಿಕರು ಹಿ
ಂತಿಕಾಣ. ಭೋಗಿಷ್ಟಾತಾಯಾರ್ ಆತ ಕಾಣಾ ಶ್ರಾವಣ ಜಗತ್ತಾತ್
ಘಾತಿವಾನೆ ನಾಲಿಷ್ಟಿಪೋಹಿ. ಭೋಗಾಗ ನಾಷ್ಟಾಪಿತ್ವಾಂ ಪ
ತಿಂತಾಂ ಷಾತ್ರುಹಾಕರಾಂತಿತಿ ಕಂತಹಾಗಿಕಾರ್ತಾಯ ವಿಪ್ರ
ಹಾರ್ ಶಾರ್ಪಾತಗರ್ತಿರೈ ಪ್ರಾಪಿಕಾಣತ್ತಾತ್. ಭೋಗಾನಿಗಾಗಾ
ಹಾಣಾ ಅರುಕಾಣತಿತಿ ಕಾಣಾಗಾ ಮಿಗಾಲೋಕತ್ತಿತಿ ಅಂತಾ
ಹಿಂ. ಭೋಗ ಘಾರಪ್ರಿಯಾಪಿಕಾಣ ಜಪಾಲಹಿರು ಸರ್ವ್ಯಃತಣ
ಭೈಯಂ ತಿಪ್ಯಾಪಿಕಾಣ. ಅಂತಾತ್ಮಹಿರು ಪಾಲಂಧಾಂ, ಜಪಾ
ಲಾತಾಹಿರು ಸಂಹಾರಧಾಂ ನಾತಾತ್ಮಾ ಮಹಾಲ್ಪತಿಷ್ಠಾಂ ಜಾತ
ಾಪಾಲಾಯ ಭೋಗಾನಿಗಾಹಾಣಾ ಶ್ರಾವಣ ವಿಪ್ರಾಪಾತ ಸ್ವಾತ್ಮಾ
ಪ್ರಿರಿಕಾಣತ್ತಾತ್. ಪಾಲಧಾಂ ಅರಪಾರವುಹಾಣತ್ತಾತ್ ಸರ್ವ್ಯಃತಣತ್ತಾತ್
ಭೋಗಾನಿರು ಕಂತತಿಗಾಂ ಅಯಿಗಾಣತ್ತಾಣಾ. ಭೋಗಾಣಾ ಅತ್ಯಾ
ಜಾಲತಾಪಾಕಿಯತ್ತಾತ್. ಶ್ರಾವಣತಿರಿಗಾಲ್ಪಾಂ ಅರಯಾರಂ ಭೋ
ಗಾಣಾ, ಲೇವೋಚಿತಮಾಯ ಹಿಪ್ರಾಬಾಪಿತ್ರಾಸಂಬಾಯಾಯ
ಕವ್ಯಾಧಾ ಭೋಗಾನಿರು ಪೆರಿಲಾಣಾ ಪ್ರತಾಷ್ಟಾಪಿತ್ರಾಪಿಕಾಣತ್ತಾತ್.
ಅಹಿಂತಾಪಾಕಿಯತ್ತಾತ್. ಪಾಲತ್ತಾಪಾಕಿಯತ್ತಾತ್ ಯಾತಾಧಾಂ ಸ್ವಾಹಾಪಾಕಿಯತ್ತಾತ್
ಅಂಶಪಿತ್ರಾಪಿಕಾಣಂ. ಪಾಲತ್ತಾಪಾಕಿಯತ್ತಾತ್ ಯಾತಾಧಾಂ ಭೋಗಾನಿಗಾನಾ.”

ഈ സ്മൃതിക്കേട്ട് സങ്ഗതാധിച്ച് അഗ്നി മന്ത്രപാലമുണ്ടായോ എന്ന് എന്തു പ്രിയമാണ് താൻ ചെങ്ങളിൽത്തെന്നു ചോദിച്ചു. വാണിജ്യവത്തെ ദഹിപ്പിക്കുന്നും തന്റെ മക്കലെ രക്ഷിക്കുന്നും ഒക്കെഴുപ്പിനിന്നും മന്ത്രപാലന്ത് പ്രായമിക്കും, അങ്ങനെന്നയാവാമെന്നു ധാര്യവാഹനന്തെ സമർത്ഥത്വം ചെയ്യും. അതിൽപ്പിനെന്നയാണ് വാണിജ്യവദാഹമുണ്ടായതു്.

കാട്ടച്ച പറന്ന തീരെയരിഞ്ഞു തുടങ്ങിയപ്പോൾ ഭൂമി വിതരായ ശാർഖ് ഗക്കങ്ങൾ രക്ഷ കാണാതെ മനസ്സുടണ്ണും ഉണ്ടിത്തുടങ്ങി. തന്റെ ഇളംകിഞ്ഞുങ്ങളുടെ ഈ സ്ഥിതി കണ്ട് പാവപ്പെട്ട ഇരിത ഭൂമിവാത്തുണ്ടി വിലപിച്ചു:—

“ഈ അഗ്നി കാട്ടപ്പോം ദഹിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് അടക്കണം തോരം എന്തിക്കും ഭൂമിവാ വലിക്കുന്നു. ഈ ശിത്രക്കലെക്കൊണ്ടുണ്ടാണ് താൻ വലുതായ പീഡ്യങ്ങളുണ്ടു്. ഈവരാണ ശ്രോ ഷൂഠ്രന്മാങ്ക് അവരുടെ കലവുഡിക്ക് ആരുത്തരമായിരിക്കുന്നതു്. ഈവക്ക് രക്ഷാമാർഗ്ഗം സ്വയം തേടുവാൻ തക്ക ബുദ്ധിയുണ്ടായിട്ടില്ല. ചിറകു ഇള്ളുകയാവണ്ടു്, കാലുകൾ ഉറപ്പുകയാവണ്ടു്, ചെങ്കിടിപ്പാത്ത ഇവർ മന്ത്രാരിട്ടത്തുണ്ടു് മാറവാൻപോലും ശേഷതരല്ല. അഗ്നിജുണ്ഡിതാ, ഏതൊന്നു പേടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടു് മരങ്ങമാരോരം കൂത്തിപ്പിടിച്ചു് കയറിയാണു്. എൻ്നെ ഈ ചിറകില്ലാത്ത മക്കലുകൾ ഇവിടെ നിന്നു പറന്നപോകുവാൻ എന്തെന്നു കഴിയും! താൻ തന്നെ ഈ കാണ്ണങ്ങളും എടുത്തുകൊണ്ട് ഈ കാട്ട കൂടുന്ന പോകാമെന്നുവെച്ചാൽ, അതിനു് എന്തിക്കും ശേഷതിയില്ല. ഈവരെ ഒക്കെവിട്ടവാനും താൻ അശോകതയാണു്. എല്ലാംകൊണ്ടു് എൻ്നെ ഏദേയം വല്ലുതെ പിടയുന്നു. താൻ ഈവരിൽ ആരുരെയാണ് വെടിയേണ്ടതു്? ആരുരെയാണ്

ഈ കൊണ്ടുകുപാദേക്ഷണത്തു്? ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ഏതുചെയ്യാലാണ് ഉച്ചിതമാക്കുന്നതോന്നും എനിക്കിറങ്കളുടാ. എൻ്റെ മക്കളും, നിങ്ങൾ എന്നാണ വിചാരിക്കുന്നതു്? നിങ്ങളും രക്ഷിക്കുന്നതിനും യാതാൽ വഴിയും ഞാൻ കാണാനില്ല. അമധ്യം, എൻ്റെ പിറകുകൊണ്ട് ഞാൻ നിങ്ങളെ മുടാം; എനിട്ടു നമ്മക്കല്ലോവക്കും ഒരുമിച്ചു മരിക്കാണും ചെയ്യാം. നിങ്ങളിൽ ജ്യേഷ്ഠപ്രത്യാർഹ ജരിതാരിയിലാണ് ശ്രദ്ധ കുലാ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതുനും, സാരിസുകൾ പ്രശ്നാർപ്പണം വഴിക്കു പിറക്കിക്കു കലവാലുന്ന നാണ്യനും, സൂംഡമിത്രൻ തപസ്വിയാക്കുമെന്നും, ഭോഗൻ പ്രൂഹജനതാക്കുമെന്നും നിങ്ങളുടെ പിതാവു പറക്കുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. ശ്രദ്ധാർഥ ആ നിന്ത്യൻ നമ്മളെ കൈവിട്ടു പോയിരിക്കുന്നു. ശ്രദ്ധ നാൽവരിൽ ആരുംയുംതന്നെ വെച്ചിയുവാൻ എനിക്കു വയ്ക്കു. ശ്രദ്ധ നോബാപത്രതിനുംനിന്നും നമ്മുടെ രക്ഷിക്കവാൻ ആരുംയും ഞാൻ കാണാനില്ല. ചെങ്കുണ്ടോനെന്നുണ്ടായാൽ എൻ്റെ മനസ്സും ഉണ്ടുണ്ട്.”

മകൾ— അദ്ദേഹം, ശ്രദ്ധാർഥ ശ്രദ്ധ പുത്രസ്ത്രാഹം വുന്നതമല്ല. എന്നെല്ലെല്ലാം വെട്ടിത്തു അമു തിയില്ലുത്തിട്ടേന്തെങ്കും പോയിക്കാഞ്ചിക്കു. എന്നെല്ലാം ശ്രദ്ധിക്കുന്ന കിടന്ന നാലിച്ചാലും അമല്ലും വേറു മകൾ ഉണ്ടാക്കുമല്ലു. അമു മരിച്ചു പോയാൽ പിന്നെ കലാസന്തതിക്കു വഴിയില്ല. ശ്രദ്ധ നെപ്പറ്റി വേണ്ടിപാലെ ആരുംലുചീചീചു കലതന്നും കേൾമുണ്ടാക്കുമാണ് അമു പ്രവർത്തിക്കുന്നും; അന്നെന്നും ഇള ഘട്ടമാണിതു്. ശ്രദ്ധാർഥ അമല്ലും ശ്രദ്ധ പുത്രസ്ത്രാഹം സർവ്വവിനാശത്തിനും യേതുവാക്കു. അമു എന്നെല്ലെല്ലാം വെട്ടിത്തുപോയാൽ എന്നെല്ലാം നാലിക്കുതന്നു

ചെയ്യേണ്ടു നിന്ന് ചുമ്പിച്ചുകൂടാ. അദ്ദേഹം പുസ്തകങ്ങൾ കും പ്രാപിക്കവാനാണെല്ലാ തന്ത്രങ്ങളും ജനിപ്പിച്ചത്. അങ്ങേലുത്തിന്റെ ഇംഗ്ലീഷ് കാർഡം നില്ക്കുമാകയാണെല്ലാം എന്ന തന്ത്രങ്ങൾടെ വിവരാസം. അതുകൊണ്ടു തന്നെപോലെ, പ കേൾ, ജീവിക്കുന്നു ചെയ്യും.”

ജരിതു—“മക്കങ്ങൾ, ഇതാ, ഇംഗ്ലീഷ് മരഞ്ഞവട്ടിൽ കാണുന്ന ഏ ലിംഗക്കിൽ നിന്നും കടന്നിരുന്നുകൊള്ളുക. അവിടെ അശ്വിനിയമ്പണ്ഡാകയില്ല. തൊൻ മണ്ണുകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷ് മട മുടിക്കൊള്ളും. തീയും തട്ടക്കുന്നതിനും ഇങ്ങനെ ഒരു വഴി ചുറ്റുമുണ്ടും തൊൻ കാണുന്നുണ്ട്. തീ മുഴുവൻ കെട്ടു കു ചിന്താർ, മണ്ണുമാറ്റി നിങ്ങളെൽ പുറത്തട്ടക്കവരുന്ന തൊൻ വരും. അശ്വിനിയിൽനിന്നു രക്ഷപ്പെട്ടുന്നതിനും തൊൻ ഇപ്പോൾ പറഞ്ഞതുപോലെ നിങ്ങൾ പ്രവർത്തി ക്കുന്നും.”

മക്കരി—“പിറകി മുള്ളുംതെ മാംസമയക്കിരിക്കുന്ന തന്ത്രങ്ങൾ എറിച്ചിരക്കാതിയന്നായ ഏലിക്കുറൻ പിടിച്ചു തിന്നും. ഇംഗ്ലീഷ് അപത്തും അഭിഞ്ചകൊണ്ട് ഇംഗ്ലീഷുക്കിൽ കടക്കുവാൻ തന്ത്രമാക്കു വയ്ക്കു. അശ്വിനിയിൽ അഭിക്കാ തിരിക്കുന്നതിനും, ഏലിവന്ന പിടിച്ചു കൊല്ലാതിരിക്കു ന്നതിനും, അമ്മൻ കുമ്മം നില്ക്കുമാകാതിരിക്കുന്നതിനും, അമു മരിക്കാതിരിക്കുന്നതിനുമുള്ളും വഴിയാണ് നാം ഇവിടെ കാണുന്നതും. ഏന്നാൽ, കൗകിൽ, ഏലി മടക്കിൽ കടന്നു നബ്രിക്കുയോ, അബ്ലൂകിൽ തീയുംകിട നു അഭിക്കുയോ അതിനും ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വേണ്ടിയിരി ക്കുന്നതും. ഏലിക്കും അവാരമായിത്തീരക്കുണ്ടും ക നബ്രകൊണ്ടും നബ്രല്ലും. അതിലും നല്ലതു തീയിൽപ്പെട്ടു

വേക്കത്തെന.. എലിക്ക തീനായിത്തീന്സ്കാണ്ടിള്ള
അഞ്ചു മരണം നികുഷ്ഠമാണ്. അഗ്നിയാല്യംഭാക്കനു ഒ
ഹനാശത്തെ റിഷ്ടമാർ ആരബിക്കും.”

ജരിത — “മക്കേളി, ഈ മടയിൽ പാക്കനു എലി പുറത്തു
വന്നപ്പോൾ അതിനെ ഒരു പദ്ധതി വന്ന പിടിച്ചു കാ
ലിൽ ഇരുക്കിക്കൊണ്ട് പറന്നുപോയി. ഇപ്പോൾ നി
ങ്ങൾക്ക് അവിടെ ആവത്തുണ്ടാക്കില്ല.”

മക്കൻ — “എലിയെ പദ്ധതി പിടിച്ചതു തന്നെൽ കണ്ണിട്ടി
ല്ല. അമധ്യം, ആ എലി നബിച്ചായ്ക്കുത്തുനായും, വേരു
ചില എലികൾ ഈ മടയിൽ ഉണ്ടായേക്കാം; അവ
യിൽനിന്നു തന്നെൽക്കും ആവത്തുണ്ടാക്കാം ചെയ്യും.
അഗ്നി ഇങ്ങോളം കത്തിപ്പിടിച്ചു പദ്ധതി നമ്മുടെ നി
ശ്വരിച്ചുകൂടു; അതിലിട്ടും കാറാടിച്ചു അതിനെ അക
റിഡേൻ വരാം. അതുകൊണ്ട് തന്നെൽ ഇവിടെത്തു
നെന്ന ഇരുന്നായും മരണം സന്ദിശ്വാണ്. എലി മട
യിൽ കടന്നാലും വടക്ക്, അതിൽ പാക്കനു എലി തന്നെ
ഒളി നിശ്ചയമായും കൊല്ലും. നില്ലുംശയമായ മരണാവ
സ്ഥായക്കാം സംശയിത്തുയും മരണാവസ്ഥയും നല്ല
തുംബും അമു തന്നെൽ വിട്ട് പാനുപോയിക്കൊടുക്കും. അ
മുക്കും ഇണവാമാരായ വേരു പുതുനാഞ്ഞാക്കം.”

അമു — “ഈക്കേളി, ഉഴക്കവിയ ഒരു പദ്ധതിവന്ന് ഈ മട
യിൽനിന്നും എലിയെ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പോകുന്നതു
തൊന്തു കണ്ണിട്ടുണ്ട്. അങ്ങപ്പോൾ തൊന്തു അതിവേഗം പ
റന്നുപോകുന്ന ആ പദ്ധതിനെ പിരുത്തിന് ചെന്ന, ന
മുടാട ആ ശരൂവിനെ പിടിച്ചതുകൊണ്ടായ സദ്ഗൈ,
ഷ്ടത്തായും, ശരൂവിന്നന്നായി തിവ്യം ഘരണ്ടേതാടക്കുടി ആ

കാശത്തിൽ വിളങ്ങുകയെന്ന് അരുൺിമുട്ടിശ്ശേഖരാജു മന്ത്രി. പ്രത്യും അത് എലിശയ തിന്നുകഴിഞ്ഞതിൽപ്പോൾ സന്ദേശം എന്ന് അവിഭാഗിന്മാർ ഇന്നോടു വന്നതു. നിങ്ങൾ ഒരും ഭ്യംകൂടാതെ ഈ മടക്കിൽ കടന്നുകൊഞ്ചുക. ഇതിലെ എലിശയ പങ്കു പിടിച്ചുതിന്നതു എന്ന് കണ്ടിട്ടുണ്ട്.”

മകൾ— “അദ്ദേഹം, എലിശയ പങ്കു പിടിച്ചുതു എന്നെല്ലാ കണ്ടിട്ടില്ല. എലി ചതുരാംപായിട്ടുണ്ടെന്നാണുണ്ടാതെ എ അപരിക്ഷാ ഈ ഉടയിൽ കടക്കുവാൻ വധു്?”

ജഹിത്— “പങ്കു എലിശയ കൊണ്ടുപായതു എന്ന് അ റിഞ്ചം. എന്നീറ വാക്ക് കേൾക്കുവിൻം. നിങ്ങൾക്ക് ഈ മടക്കിൽ അപചത്രണക്കുണ്ടില്ലോ.”

മകൾ— “എന്നെല്ല പാഠ്യജീച്ച പോകുവാൻ അനുവദി. ആകൊണ്ട് എന്നെല്ലടെ രക്ഷാബല്ലൂന്തുവത്തിൽ അംഗം എ രംഗാഡിവാക്ക് പ്രാക്കയല്ലു ചെങ്കുന്നതനു എന്നെല്ലാ ക്ഷേമം എന്നെന്നു അറിയാം എലി ഈ ഉ മടക്കിൽ ഉംഭാ, ഇല്ലാം എന്നു എന്നെല്ലാ തീച്ചിക്കില്ല. അതുകൊണ്ട് എന്നെല്ലാ ഇതിൽ അന്ത്യഃപ്രാണകൊണ്ട് മാത്രം കടക്കുന്നതു ബുദ്ധിപൂർഖകമായ കമ്മല്ലു. അദ്ദേഹം, എന്നെല്ല കൊണ്ട് അംഗജ്ജു് എല്ലു് ഉപകരണാം ഉണ്ടാക്കുവാനുള്ളതു്. ഈ എന്നെല്ലം അരുംബന്നാം എലിഭാഗിനിനു വന്നവരാബന്നാം അംഗജ്ജു് അറിഞ്ഞതുടാ. അംഗം യാവേട്ടു, എന്നെല്ല കൂഴിപ്പുട്ടു വളിത്തിവരുന്നു. അംഗം അരുംബന്നാം എന്നേഈ, എന്നെല്ലം അരുംബന്നാം അംഗം യോ അറിയുന്നില്ലതും. തങ്ങാണിയും ദംനിയുംബും അംഗം ഭാഗമാണിയാക്കുവാൻ സമർപ്പിയാണ്. അംഗം ഭാഗം

വിന്ന പിരുട്ടൻ്റെ ചെന്ന സർവ്വത്രമാരെ കൊടുക്ക. എ അംഗിയിൽ പ്രഃവദിച്ച പുണ്യലോകത്തേൽ്ലെ ചെന്നകാളിയാം. അമധ്യാ, തന്മൈയെല്ലാം അംഗി ദഹിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ, അമധ്യം ഈ മക്കലെ വിശ്വം കാണാം.”

ഈതു കേട്ട് അഃപ്രാർത്ഥന ജരിത മക്കലെ വെടി തൈ തീയില്ലാത്തടക്കത്തേൽ്ലെ പറമ്പാവോകി. അംഗിയാവ ഭേദ, തീക്കൂൾപ്പാലകളേടുകൂടി അതിവേഗം പടൻ്റെ പരമാവ നീർ അതു ഉന്നപാലപുത്രത്രായട സചീപ്പത്തെന്താൽ. അ പ്രോഡി ജനിതാരി അംഗിഡവാൻ കേൾക്കു സദിവരാദര ന്മാരോടും ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“മരണകാലം മുൻകൂട്ടിത്തന്നെ അറിഞ്ഞും ഉണ്ട്
യോടകൂടിയിരിക്കുന്ന ധീമാനം മരണം സചീപിക്കുന്നും
പ്രാണംവദന അനുഭവിക്കുന്നുവരികയില്ല. മരണകാലം
ഇന്നപ്പുംതന്നും അറിയാത്ത മൂലമനാശ മരണഘട്ടത്തിൽ
ബോഹപിഡിയററ മേഖലാസ്ത്രത്തിൽനിന്നു തൊറിപ്പു
കുന്നതും.”

സുരിന്മുകൻ:— “ധീരനം മേധാവിയുമാണു ഭവാൻ. ഈ പ്രാണാപായകാലത്തു വേണ്ടതനു നിൽക്കുന്ന രക്ഷിക്കുന്നും. പ്രാഞ്ചനം മുൻനായ കുറാ ആത്മാക്ക ബഹു ജീവിക്കുന്ന രക്ഷിക്കുവാൻ കഴിയും.”

സുംബവമിത്രൻ:— “ജ്ഞാന്യുനാശം തന്മൈത്തട പിരുസ്മാനം തിരിക്കുന്നതു. അപഹരിതിൽനിന്നു തന്മൈയെല്ലെല്ലാം ജ്ഞാന്യുന്നും തന്നെ രക്ഷിക്കുന്നും. ജ്ഞാന്യുന്നു കനം അറിയാതെയും കാണാതെയുമിരിന്നാൽ അന്ധജമാക്കി ഗതിയെന്നതും?”

ദ്രോണൻ:— “കാളി, മരുജവ, ധൂമ്ര, കരാളി, ലോഹിത ധൂലിംഗിനി, വിശ്വദച്ചി മുന്നി ഏഴു നാവുകൾ നീ

ടിയ മുഖ്യത്വാടക്കളിൽ ക്രൂരനായ അഫിസ്റ്റാൻ ദാർശനിക്കുന്നതു മുതാ നമ്മുടെ സമീപത്തിൽ എത്ത് ഫേഴിഞ്ഞു. നാം രക്ഷാമാർഗ്ഗം പേരം നോക്കണാം.”

ജരിതാറി:—ഡേവൻ അഖിദാവ, വായ്വിന്സ് ആത്മസപ ഗ്രഹണം അനുകാശം ജപലനന്നായ ഭവാനാണ്. ച രാചരണഭാരം നിരാന്തര ട്രിഡിം, ട്രിബിഡ അടിയിലും ഒരു ഭലഘമ്മത്തു ജലവിശ്വാസങ്ങളിലും ഭവാന്തിരം ബീജത്തിൽനി നാണ് ഉത്തവിച്ചിരിക്കുന്നതു്. വിശ്വത്തിൽ മുമ്പു പി നും മേഡം കീഴിം മഹാവീര്യനായ ഭവാന്തിര ജപാലകം സൃജ്ജകിരണങ്ങളുംപാലെ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു.”

സാരിസ്വകാശം:—“ധൂക്കേതുവും, ഹാപ്പാധനനമായ അ ശിഖവാനേ! അമ്മ ത്വന്മാരെ ബാടിഞ്ഞു. പോകിരി അനും. അച്ചും എവിടെയാണും അരിഞ്ഞാട്ടുടാം ത്വന്മാരെകുവടു, ചിറക മുള്ളിട്ടുപോലുമില്ല. ഈ സ്ഥി തിയിൽ ത്വന്മാരെ ഭവാന്ത്യുത മരാരായ രക്ഷിതാവി സ്ഥി. അതുകൊണ്ട് ഈ ബാലകമാരെ ഭവാൻ കൊണ്ടു കൊണ്ടാലും! സൗംഖ്യബക്തുരുട്ടുടി ലേർക്കരിതമായ ഗ്രഹണചേരുന്ന യേ, പേരു, ത്രിവാത്തന്മാരും ശരണാഗത മാത്രമായ ത്വന്മാരെ ഭവാൻ രക്ഷിച്ചാലും! ജീതവേദ നായ ഡേവനാണ് ഈ വിശ്വത്തിനെന്നല്ലോ അനുവി കൊടുക്കുന്നതു്. സൃജ്ജരഭൂതികമാക്കു ചൂടു കൊടുക്കുന്നതു്. ഭവാന്തിര മരാരായാണ്. ഭവാൻ മുവിടേന്നു അക നു ആശിക്കാരനമാരായ ഈ ബാലകമാരെ പരിപാലി ച്ചാലും!”

സൂംബമിത്രൻ:—“ഡേവൻ അഖേൻ! ഇക്കാണായ സവുവും എക്കാഡ ഭവാൻതന്നെ. ഭവാനിലാണ് ഈ ജനാന്ത്രി

മുഴുവൻ നില്ലേന്നതു്. ദ്രോഗങ്ങളെയെല്ലാം ധരിക്കുന്നതും ട്രവറന്തെ രേഖകളും ഭവാനാണ്. അഥവിയായ ഒരു തന്റെ വാസ്തവിക്കാണ് മഹ്യവാഹവൻ പരമായ മഹിഷ്മംഗലം. കാരണത്തിൽ പ്രക്രമിപ്പനാണും, കാഞ്ഞത്തിൽ ബഹുതുപന്നായും ഭവാനെ പണ്ഡിതന്മാർ കാണുന്നതും മുഴുവൻ ലോകത്തെയും സ്വപ്നിക്കുന്നതും, തമോഗ്രംഭം വദ്ധിക്കുന്നവാൽ യട്ടാകാലം പ്രചാരത്തെ സഹാരിക്കുന്നതും ഭവാനാണ്. സർവ്വജ്ഞങ്ങളേയും ഉൽപ്പൂതിസ്ഥാപനം നില്ക്കുന്നതും ഭവാന്തന്നേ. ”

ദ്രോഗനാൾ—“ജഗദ്ഗ്രിശ്വര, പ്രാണികൾ ഭജിക്കുന്ന അന്നത്തെ അക്കത്തു കടന്നിരന്ന ഭദ്രപ്പിക്കുന്നതു നിരും വാലിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഭവാനാണ്. ഭവാനിലാണ് സ്ത്രീഘം പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഭവാൻ സ്വീകാര്യത്തിൽ നിന്ന് ഭൂമിയിൽനിന്ന് ജലദത്തെയും, ഭൂമിജ്ഞങ്ങളിൽനിന്ന് റംസദത്തെയും രഭീകളാൽ വലിച്ചെടുക്കുന്നു. എന്നിട്ട് ഒരു വാസ സ്വാധീനിക്കാവണ്ടിൽ ആരു ജലദത്തെയും റംസദത്തെയും യമാകാലം ഭൂമിക്കും ഭൂമിജ്ഞങ്ങൾക്കും നില്ക്കുന്നു. പച്ചച്ചത്തിൽനില്ക്കുന്ന മുഴുവനും കാശയിക്കുള്ളില്ലെന്നും ഭവാനിൽനിന്ന് നാണാണാക്കുന്നതു്. ചൊല്ലേയും സമുദ്രവും മരവും ജലവും യങ്ങളും പൂരിക്കുന്നതു് ഭവാൻ പെണ്ണുന്ന മഴക്കാണാണ്. അംഗീരാം മുംബനും വരുനും വരുന്നതും അതുപരിപ്പിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു് പക്ഷിക്കേരംകാണാക്കായ ഒരു ദേഹം, സർവ്വസന്ദേശവും ആസ്പദമിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതു് പക്ഷിക്കേരംകാണാക്കായാൽ, തന്നെങ്കിടെ മുഴുവൻ ശരീരം സന്ദേശന്തരിയത്തിനു് അധിക്കേരവെത്തായ വരണ്ണനു് അതുനും ആലപംബുന്നമായിട്ടുള്ളതാണെന്നോള്ളുന്നതു് രംഗ

ഔദ്യാവായ ഭോന്ന് തന്ത്രങ്ങളെ നശിപ്പിക്കാതെ . രക്ഷിച്ചാലും! ചെമ്പിച്ചു കണ്ണം, ചെമ്പിച്ചു കഴുത്തം, തുണ്ണിവള്ളുവും ചേന്ന് മേ, മുത്തനേ, ഭോന്ന് വസ്യാദിതു ഭേദാഹനിരു സർവ്വത്തും നശിപ്പിക്കാതെ, സമീക്ഷയും ഗ്രഹമാക്കിച്ചുള്ള നദീപ്രവാഹം തജ്ജൂണ്ടതു തജ്ജീക ആം കൊഴുപ്പിഞ്ഞാൽ കൊഴുപ്പിക്കാം ചെയ്യുന്നതുപാലെ, ഈ തന്ത്രം അഹിപ്പിക്കണടക്കനാവരല്ലെന്നാൽ തന്ത്രങ്ങളെ വിട്ടയച്ച് കഴിച്ചപോയാലും!

അംഗി—എടു, ഭ്രാം, നി വേദമണം പറഞ്ഞതു്. തൊൻ നിനക്കു ഹിതാ ചെയ്യുകൊള്ളാം. നി കുട്ടം പേടിക്കേണ്ട. ഈ വനം അഹിപ്പിക്കണമ്പാർ നിന്തുപെട്ടെ രക്ഷിക്കേണ്ടെമന്ന് എജ്ഞാനാട് നിന്തുപെട്ടെ അഷ്ടന്നായ മന്ദപാലൻ മുന്പുതന്നെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. ആ മഹാഷ്ഠിയുടെ ആംഗീരിച്ചുകൊള്ളുന്ന. നിനക്കുവേണ്ടി തൊൻ എന്ന നിന്തുപെട്ടുവെത്തുന്ന ഫറയുക. പ്രധാനജനനായ നി നീറി ഈ സോറത്താൽ തൊൻ എന്നവും പ്രീതനായി രിക്കുന്ന. നിനക്കു മംഗളമുണ്ടാവട്ടു്.

ഭ്രാംനു—‘അല്ലെല്ലാ, നിമ്മലാത്മാദേ, ഈ താ ഈ ഷുച്ഛകരം തന്ത്രങ്ങൾ എജ്ഞപ്പെട്ടുള്ള പേടിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന. ഈവരെ തുടക്കത്താട്ടുട്ടി അഹിപ്പിച്ചാലും!’

അംഗി ഭ്രാംവിതംപോലെ പ്രവർത്തിച്ചതിൽപ്പിനെ വീണ്ടും വാണിയവകാഡത്തിൽ എപ്പേട്ടു.

ലപ്പിത്തഃയാട്ടുട്ടി വിധരിക്കുന്ന മന്ദപാലനാവട്ടം, തന്നീറാ മക്കളെ രക്ഷിക്കുവാൻ അംഗിദയാട്ട പരഞ്ഞിരുന്നി

ട്ടു സ്വാസ്ഥ്യംണ്ടാകാതെ മക്കലെയേരുന്ന് ഭിഖിതനായി തിരിന്ന.

മനപാലൻ—“എംകാ, ലഘിദേ, എന്നും മക്കൽക്കും മുഴുവൻ അശ്വിനിയിൽനിന്ന് ഒഴിയുവാൻ കഴിവുണ്ടാക്കും ചെ അക്കാറിടിയാട്ടുട്ടി അശ്വി അഞ്ചുഗ്രാമി കത്തിരെ ലഭ്യ വരുന്നോ രക്ഷ തേടുവാൻ എന്നും മക്കൽ മക്കൽ രേഖത്രിപ്പ്. ആ പാവപ്പെട്ട രാത്രാവു മക്കലെ രക്ഷിക്കു വാൻ കഴിക്കുവാ വഴിയോ കാണുതെ ശ്രാകാത്ത താങ്ങി തിരിച്ചു. അവർമ്മ, പറക്കുവാതെ, മേലോട്ടയങ്ങളും വയ്ക്കുതെ മക്കലെ നോക്കി ഭിഖിച്ച പല മട്ട കാഞ്ഞി കൊണ്ടു അഞ്ചിഞ്ചു കാടിയോടി ഉച്ചനാവലജ്ഞം. എന്നും ദ്രോഷ്പുത്രനായ ജരിതാരിയുടെ സ്ഥിതി എത്തായിരി കുംബം സാരിസ്കണ്ണ എന്തു ചെങ്കുഞ്ഞാവാം! സൂംബമിതു നീൻ നിലവരെന്നുണ്ട്! ദ്രോനാൻ എന്തു ചെങ്കുന്നുവാ! ആ പാവപ്പെട്ടവള്ളുടെ കമായങ്ങങ്ങനു!— മുതൊന്നും തോന്ന അറിയുന്നില്ലോ?”

ഈഞ്ഞെന ആ കാട്ടിലിങ്ങനുകൊണ്ടു മനപാലൻ തന്റെ പുത്രമാഴരജ്ഞം ജരിതയേയും കാത്തു കരയുന്നതുകൊണ്ടു ലപിതയ്ക്കു അസ്ത്രംവളിന്നു.

ലപിത—“ഭോന്നും ആ മക്കൽ ഔഷ്ഠികളാണെന്നെല്ലു അം വാൻ പറഞ്ഞതത്തു്. അവരെപ്പറാറി ഭോന്ന ചിന്തക്കാണെ. തേജസ്പികളും വിഞ്ഞവാനാത്മാനാ അവക്കു് അശ്വിയിൽ നിന്നു ദയമുണ്ടാകയില്ലെ. തോന്ന കേൾക്കുന്നതെന്നായാ സാല്ലേം ഭോന്ന അവരെ രക്ഷിക്കുന്നെമെന്നു് അശ്വിയോ ട മുത്തമിച്ചതും, അഞ്ഞെന ചെങ്കുമെന്നു് അശ്വി എ ദാതും. ആ ലോകപാലനായ അശ്വിഭഗവാൻ കൈ

യേററിട്ടുള്ള കാഞ്ചം ഒരിക്കലും തൊറിപ്പോകുന്നതല്ല. ഉവാൻ ചെങ്ങുണ്ടതു ചെങ്ങുകഴിഞ്ഞ സ്ഥിരിക്കുന്ന ശ്രീ സപ്പമനായിരിക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ, പിന്നു യും വോൻ പ്രജന്മാർ ശത്രുവായ ആ ജനിതരഹയേണ്ടതു ഭിവിക്കുന്നു. വോന് അവളിൽ അന്മ് ഉണ്ടായിരുന്നു ഒത്തോളം റൈഡം ശ്രീ ശ്രവം ശ്രവം ശ്രദ്ധിലിട്ടു. അവളിലുണ്ടുവോനു തീരുതൽ റൈഡുമെങ്കിൽ, അവളെ സഹായിക്കുന്നുണ്ടെന്നു വോന് എംപ്പുകഴുള്ള വിചാരംകിൽ അങ്ങനെ ചെങ്ങുവാൻ കഴിവുള്ള വോൻ അവളെ വെടിഞ്ഞു ശ്രദ്ധാർ അവളേണ്ടം മക്കേളിയും ദാത്തു ഭിവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതനിന്നും ഭവാൻ ആരോ ചീനിച്ചു ഭിവിച്ചുവരുമെന്നു ആ ജനിതയുടെ അട്ടക്കുലപ്പുതുനേ പോയേണ്ടക്ക്. കസ്തിതന്നരയ പുരാധന ആരു തിച്ചതിന്റെ ഫലമായി ഞാൻ എക്കുയിരിത്തുനു സഖരിച്ചുകൊള്ളും.”

മനപാലൻ:—“നീ വിചാരിക്കുന്നതുപോലെ ഞാൻ ഒപ്പു കാമഹാരിയല്ലോ. സന്തതിക്കുവേണ്ടി ഞാൻ ചെയ്യുത് എനിക്കു ശ്രദ്ധാർ ക്ഷേഖാഃഷതുവായിന്നീന്നും. ഇപ്പുത്തു ഏകവിച്ച വരവാനുള്ളതിൽ ഏകകടാനുന്നവരുമുണ്ടാണ്; അവനെ ലോകം നിറിക്കും. ജനിതയിലുണ്ടായ സന്താനങ്ങളെ വെടിഞ്ഞു ഞാൻ നാനിൽ ആത്മാരെ ജനിപ്പിക്കവാൻ ശ്രദ്ധിച്ചതു ബുദ്ധി ചീനും കമ്മമായിപ്പോയി. ശ്രീ നിന്മക്ക് എങ്ങനെ ശ്രദ്ധിക്കു അങ്ങനെ ചെങ്ങുകൊള്ളുക. അണ്ണി ശ്രദ്ധാ പുക്കം തുണിക്കു കത്തിയുള്ളണ. ശ്രദ്ധ കാണന്നോരാം എന്നും നന്നു സന്തുപ്പിത്താൽ ഉടക്കും”.

இட ஸ்ரீஷ்ணாதனாகுதிடி மங்பாலங் லபிதயும் தமிழ் வேற்பிறின்றை. வாணியவத்திற்கிணா அணி கிடீழூஷம் கடினத்திற்பிளை, யூறுலாலஸ்ராய ஜரித தலை மக்களை காணவும் உடனடிவர்கள். அவர் அதுப தேத்தும் பாராதெ விரும்புமாலை தூக்கிகொள்ளிளிருக்கா துக்கள். அவர்கள் அவர்கள் கீபத்தும் பெற்றுக்கொண்டு கொசுவின்று சூ பொடிச்சு. அவர்கள் ஸ்ரீஷ்ணி தூக்கிகொள்ள்க அது நால் வரேயும் காரோங்கத்தேரை, விரும்புகின்றது கொண்டு வரையும். அது ஸ்ரீஷ்ணத்திற்குத்தனை உடனபாலங் அவிடெ வாணான்றி. அது கேட்கிறென்ற மக்களுடையதனை அந்தாரிசிலை. ஜிருதையேசு மக்களேயும் பிரத்ருதம் பிரத்ருதம் கொக்கி அந்தாரிசும் கூட எந்தெங்கும் கிணிக்கும் நாம உவாவகு திறமூவாகு கொல் தனை அவர் விளையிலை.

മനപാലൻ—“എംകു, ജീതേ, ശ്രവരിൽ ജ്യോഷ്മപുത്രൻ ആ രാണും അവൻ അരാജനും ശ്രവരിൽ അതാണും? ശ്രവരിൽ എത്തു കണ്ണതുണ്ടാണു മുന്നുമന്തിൽ? ശ്രവരിൽ ഒട്ടവിലത്തെ. കണ്ണൽ എത്തും? ശ്രദ്ധാനന്ദ ശ്രോകാത്തന്നായി ചോഡിക്കുന്ന എന്നോടു കൂടി കീക്ഷണം മിണ്ടാതിരിക്കുന്നതന്നാണും? തൊൻ പരിപ്രാശം ചെയ്തിട്ടും എനിക്കു ശാന്തി കിട്ടുന്നില്ലഘ്യം.”

ജരിത—“ജ്യോഷ്മപുത്രനെ അറിഞ്ഞതിട്ടു ഭവാനും എന്നുണ്ടാണു വിടെ കാഞ്ഞും? അവൻ അരാജനെക്കുണ്ടും മുന്നാമ നെക്കുണ്ടും ഒട്ടവിലത്തെ ഉക്കനെക്കുണ്ടും ഭവാനു വേണ്ടതെന്നാണും? എനിക്കുള്ളതു സർവ്വസ്വരൂപം നബിക്കുമ്പോൾ റാക്കി ഭവാൻ ആക്കംഖയണ്ടി എന്നു വെടിഞ്ഞെ ഫോ യോ, ആ തങ്ങിനിരതാവും ചാതയാസിനിയും മഹി തയ്യാറെടുത്തു കുഞ്ഞുമ്പോൾ പോയിക്കൊള്ളുകും?”

മനദാലൻ—“ഭർത്താവിനു് അന്നുഭാസ്യം യുണ്ടായിരിക്കുന്നതു പേരെല്ല സ്രീകിർക്കു കാംചുങ്ഗം ത്വർത്തെ നശിപ്പിക്കുന്നതു നായി എറാന്നില്ല. മുത്തു ചെവരാണി വളരുന്നുകയും മനഃക്ഷേഖ ഭോഗക്കുകയും ചെയ്യും. സമ്പ്രഥലക്കുങ്ങളിലും വിനുംയും സുലുതയും കല്പാണിയുമായ അതിന്റെ, ഏപ്പോഴിം പ്രിയവും ഹിതവും ചെയ്യുകൊണ്ട് എറാവും വിനുംലഭാവത്തിൽ വത്തിക്കുന്ന മരാത്മാവായ വസിജ്ഞനു ശക്തിപ്പോരു! തന്റെ ഭർത്താവിനു മരാട്ടു ഭ്രംബയും തുട്ടുകൊടുണ്ടെന്ന ശക്തയാൽ അതിനു തിരുവായരനേ ഔഷികളിടുന്ന മല്ലുത്തിൽ വെച്ച് അവന്നാനിച്ചു. ആ അപരാധത്തിൽ അനന്തരതൽ അന്നുണ്ടായാട നിന്റു പുകഞ്ചമങ്ങിയ ഇളംചോക്കപ്പു യിൽനിന്ന്. ആ പതിപ്രതയുടെ ത്രാവമാവട്ടു, കണ്ണം കാണാക്കയുമുള്ള നിലയിൽ അവ്യക്തവും അനുസരവുമായ ലാഞ്ഞകമാനുമായി. അനും അങ്ങങ്ങൾ അതിന്റെ നായി. ചെയ്യുതപ്പോരും ഇന്ന നീ എന്നു അനാദി കരാൻ. അപത്രത്തിനായിട്ടാണ ഞാൻ നിന്നെന്ന പ്രാവിച്ചുതു്. ലപിതയോട് ചേന്നതും അതിനുതന്നേ. നീ നിന്റെ കമിതാവായ എന്നു ശക്തിക്കുന്നതുപോലെ അവളും ചെയ്യുന്നു. ഇതിൽ എന്തുമെച്ചുമാണ നിന്നുക്കു തുട്ടും പ്രാഹാരം, കന്ന നീ കാക്കണ്ണം; സ്രീ യുത്വതിയാക്കിത്തുന്നാലും, ഭർത്താവിങ്ങ ധമാന്ത്യാസ്ത്രം ശ്രദ്ധിക്കാതിവിക്കുന്നവും, അവളെ ഭായ്യെന്നു വിചാരിച്ചു മാറ്റും ഭർത്താവു വിശ്വസിക്കുന്നില്ലു്.”

മനദാലൻ ഇതു പറഞ്ഞുകഴിത്തെ ഉടനേ പുത്രനാർ അരികുകപ്പെന്നു് അങ്കുമ്പുവത്തെ ഉപാസിക്കുന്നു, അംഗുഖം മക്കളേ ആശ്വസിപ്പിക്കുന്നും ചെയ്യു.

മറപാലൻ — “ഉക്കുളേ നിങ്ങളെ രക്ഷിക്കണമെന്ന്
തുന്ന് അഗ്നിയാട് പ്രാതമികഞ്ചണായിട്ടിട്ടുണ്ട്. അങ്ങ
നെയാവാമെന്ന മഹാത്മവായ അഗ്നി സമർത്തിക്കയും
ചെയ്യു. അഗ്നിയുടെ ആ പ്രതിജ്ഞയും മാതാവിശ്വം
യന്ത്രജ്ഞതയും നിങ്ങളുടെ പരമവീഴ്വും കാത്തിട്ടാണ
തുന്ന് കാട്ടതി എന്നിയുന്നകാലാന്ത്രം ശ്രദ്ധ വര്ത്തിക്കുന്ന
തു. സുക്ഷം പ്രൂഹമഹാണ് അഗ്നിയെന്നു നിങ്ങൾക്കു
അനിഃജത്തുടെയാഥി ആ അഗ്നിയേ വിശ്വസിച്ചുകൊണ്ട്
ഞ്ഞ തുന്ന് നിങ്ങളുടെ ആവരക്കാലാന്ത്രം ശ്രദ്ധ വരു
തിയുന്നതോന്തു നിങ്ങൾ ഭൂമിക്കുന്നതു.”

കുക്കുള ഇങ്ങരെ ആവ്രഹണസിദ്ധിച്ചതിൽപ്പോന്നു, മറ
പാലൻ തന്റെ ഭാംഗ്യയായ ജരിതയോടുകൂടി മനോജ ദേ
ശദേശത്തുണ്ടു പോയി.

9. യാസിശ്വം.

പണ്ട കാലിക്കെന്ന് പുതുനായി ഗാമി എന്നും രം
ജാവുണ്ടായിരുന്നു. കന്ധുകമ്പ് ജമാണ് അഭ്യുദയപശ്ചിമാംബ
നു രാജ്യം. ആ ധന്താത്മാവിനു വിശ്വാമിത്രൻ എന്ന വി
വ്യാതനും ശത്രുമദ്ദനനമായ ഒരു പുതുനണായി. ആ രാജ
പുതുൻ കരിക്കൽ അമാത്രയാരോടുകൂടി കൊട്ടംകാട്ടിൽ വേ
ട്ടയാടവാൻ പോയി. രംബനീയമെക്കിലും ജലഭ്രംന്മായ
ആ പ്രദേശത്തു മാനകളേണ്ണും പനിക്കളേണ്ണും കൊന്നാക്കു
ണ്ട് സഖ്യവിച്ചു ആ വേട്ടക്കാരൻ കായഞ്ഞേശം വളിന്മാർ
തന്ത്രാൽ തള്ളന്മ വസിശ്വാന്നർ ആത്മഗ്രന്ഥത്തിൽ ചെന്നകയറി.
പുജ്യാന്മര പൂജിക്കുന്നതിൽ സമർത്തനായി വസിശ്വമ

ഹഷ്ടി നരങ്ങുഷ്ടനാഡി വിദ്രോഗമിന്ത്യൻ വടക്കിരിക്കുന്നതു കുണ്ട് യമാദ്ദേശാധ്യാം സർക്കരിച്ചു. ഉടങ്ങുതുടങ്ങ കാരണിയറാ വന്ന പുസിഷ്ടമരംഷി ആനുഗ്രഹിച്ചതെല്ലാം ചുരന്ന ട്രാവ് തുടി തുടി. നാട്ടിൽനിന്നും കാട്ടിൽനിന്നും കിട്ടാവുന്ന പലതാം സസ്യങ്ങളും, പാലും, അരുട്ടാകു രാശങ്ങളും തിക്കണ്ണ വിശേഷവും അസൃതത്തില്ലവും രണ്ടായനവും, തിന്നവാൻം ഉണ്ണവാൻം കടിക്കവാനമുള്ള പലപല സാധനങ്ങളും അഴുകു തകല്പങ്ങളായ ലേപ്പുങ്ങളും കൃഷ്ണകളും, ഇവയ്ക്ക് പൂര്വം വിലങ്ങേറിയ രത്നങ്ങളും വസ്തുങ്ങളും കാരംഡിയൻവിൽനിന്നും കിട്ടി. ശ്രീതല്ലും കൈകൈരാണ്ടി രാജ്യവു കുമാൻനുണ്ടായാണി, അംഗാനുംമാഞ്ചരാട്ടം ഒന്നാന്നും മുഖ്യമായി കും സങ്കരാഫിച്ചു. ശിഥിലും, കഴുതും, പുള്ളും, സൂര്യം മുഖം ലായവ ഉയൻം, എന്നാം, ചെവി, അണ്ണം എന്നാം വരുത്തി ആകിട്ട്, അഞ്ചേരിയി വാൽ, തുന്തചെവി, ഭഗവിത്തിയ കൊമ്പുകൾ, തടിച്ചു പരന്ന തല, അങ്ങനെതന്നെന്നയുള്ള കഴുതും എന്നാംവരുത്തി പഠിച്ചു ചേരുന്ന നില്ലുന്ന നദിനിരീക്ഷയും മിനുന്നന്നും കണ്ട് അഭിനവിച്ചു.

വിശ്വാമിന്ത്യൻ—“അപ്പേയോ, മഹാശ്വേതാംബുദ്ധൻ ദാജ്ഞ കോടി പത്രക്കളേയോ എന്നും രാജ്യത്തെത്തന്ത്തന്നെയോ, തരാം. ഭവാൻ നദിനിരീക്ഷയും എന്നിക്കേണ്ടതും എന്നാം രാജ്യം അറബിപ്പിച്ചുകൊള്ളുക.”

വന്നിഷ്ടന്—“ദേവമാരണയും അശഗതികളേയും പിത്രക്കളേയും പൂജിക്കുവാനായി എന്നും വളർത്തിവരുന്ന മുശ നദി നിരീക്ഷയും ഭവാൻനു രാജ്യം മുഴുവൻ കിട്ടിയാലും താൻ തരികയില്ല.”

വിശ്വാമിതു് — “ഞാൻ ക്ഷതിയനാണെന്നും ഭോൻ തപ
സ്ഥിലും വേദാല്പരയന്തതിലും പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കു
ന്ന മുഹമ്മദനാണെന്നും കുറഞ്ഞും. പ്രശാന്തമാരം
അത്യധികാരിയും പ്രശാന്തമാരം അഥവായ മുഹമ്മദും വിശ്വമഹവിംഗ്;
കൈ കോട്ടി പത്രങ്ങൾ വാങ്ങി മുഴുവൻ നാടിനിരയെ ഏറ്റി
കൂടാരാത്രിയന്നാൽ, എന്നും ധർമ്മപ്രകാരം ഞാൻ ബു
ലാൽ പിടിച്ചുകൊണ്ട് പോകും.”

വാസിഷ്ഠം — “ബാഹ്യവിശ്വം ക്ഷതിയനും, ബലങ്ങമീ
ര രാജാവുംഖാലും ഭോൻ. എങ്ങനെ അതുറുച്ചിക്കു
ന്നുംവാ അഞ്ചെന്തതെന്നു ഭോൻ ചെയ്യുകൊള്ളുക. അം
തിനെപ്പോറി വിചാരിച്ചുകൊണ്ട് ഏറ്റിനും ഭോൻ താ
രസിക്കുന്നും?”

ശ്രൂതം ഉടനേ, വിശ്വാമിതു് ബലം പ്രഃയാഗി
ച്ചു്, ആ ചംസചന്ത്രപ്രഭത്തിൽ നന്ദിനിഃഖ പിടിച്ചു ചമ്മ
ക്രിക്കുണ്ടിച്ചു കാടിക്കുവാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു. ആ കല്പ്യാണിയാ
യ നദിക്കി ഉംക്ക ശബ്ദിച്ചു വസിഷ്ഠന്നു നേരു തിരി
ഞ്ഞു് അംഗ്രഹണത്തെ ഉറഞ്ഞുംവിനിന്നുണ്ടാക്കുതു്, കുറിനമ്പ
യി അടിഞ്ഞാറിട്ടും അതുംഞ്ഞിൽനിന്നു പോയില്ല.

വാസിഷ്ഠം — “ഒപ്പു, നാ വീണ്ടും വീണ്ടും കരയുണ്ടും
ഞാൻ കേരിക്കുന്നുണ്ട്. വിശ്വാമിതു് നിന്നെന്നു ബലാർക്കു
മരിക്കുന്നതു ഞാൻ കാണുന്നതുംഉണ്ട്. കുഞ്ഞാ! മുവിട
ഞാൻ എന്നും ചെങ്കുണ്ടതു്! ക്ഷമാവാനായ മു
ഹമ്മദനാണുണ്ടും ഞാൻ.”

വിശ്വാമിതുന്നും രാജഭേദസന്ത്വന്നും കണ്ട് പേടി
ചു മനസ്സുണ്ടിൽ നന്ദിനി. വാസിഷ്ഠഃനാട് അവലുതി
പ്രപ്രക്ഷഃ - .

“വിശ്വാമിത്രന്നറ ഭക്താർ ചമട്ടികൊണ്ട് അടിക്കേ
ന്നതു സഹിക്കവാൻ കഴിയാതെ ഞാൻ അനാമരയേപ്പാ
ലെ കരയുന്നതു് അവിട്ടനു് കാണന്നില്ലയോ? അവിട്ടനു്
എന്ന വെടിഞ്ഞുവോ?”

ദ്രോഹദേശില്ലെന്ന നന്ദിനി ഇപ്രകാരം കൂർത്തൈപറ-
ഞ്ഞിട്ടും മുഖ്യമന്തനായ വസിഷ്ഠ മഹാമുനിജീവനുടെ ഒന്നല്ലു ക
ലങ്ങുകയേം കല്പണാകയേം ചെയ്യാതെ ബെയ്യുംപുണ്ടെന്നു
നിന്നു.

വസിഷ്ഠൻ—“ക്ഷതിയന്നാക്കിള്ളു ബലം ക്രൂയമെന്ന തെ
ജല്ലുണ്ട്. ക്ഷമയാണ ബ്രഹ്മജനങ്ങൾ ബലം. ഞാൻ
ക്ഷമയിൽത്തന്നെന്ന ഉറച്ചതില്ലോ. നിന്നക്ക് ഇപ്പുംഹാണെ
കിൽ ഇവിടെന്നിനു പോകാം.”

നന്ദിനി—“ഗ്രവാദന, അവിട്ടനു് എന്തുണ്ട് ഇണ്ടിക്ക
പറ്റാൻ തുറന്നതു്? എന്നെന്ന അവിട്ടനു കൈവിട്ടവോ? അവി
ട്ടനു പരിത്രജിക്കാതെ എന്നെന്ന ആക്ഷംതന്നെ ബലാൽ
പിടിച്ചുകൊണ്ട് പോകവാൻ കഴികയില്ല.”

വസിഷ്ഠൻ—“എടു കല്പാണി, നിന്നെന്ന ഞാൻ വെടി
ഞ്ഞിട്ടില്ലോ. നിന്നക്കേ ശക്തിജീവന്മകിൽ ഇവിടെത്തെ
നെന്ന നില്ലുക. അതു, നിന്നും വത്സനെ മുരകെ ക
യർക്കെട്ടി ഉംശക്കാടെ പിടിച്ചു വലിക്കുന്നു.”

“ഇവിടെത്തന്നെന്ന നില്ലുക”യെന്ന വസിഷ്ഠൻ പറ-
ഞ്ഞതു കേടു ഉടനേരു ആ പാളു തലയും കഴുത്തും ഉയർത്തി.
രഞ്ഞദിപ്പംനയായി, ക്രൂയന്തരാൽ തുടരുതു കണ്ണുകളോടും
കൂടി, ഇടിമുഴക്കംപോലെ മംഡാവം പുരപ്പുടവിച്ചു വി
ശ്വാമിത്രസെസ്യുത്തെ മഴുവൻ ആകുമിച്ചു കലക്കിവിട്ടു.
വീണ്ടും രാജഭക്താർ ചമട്ടികൊണ്ട് അടിച്ചു കാടി ക്കയാൽ

ഉള്ളംഗങ്ങൾക്ക് പുതിയ വാദം ആണ് അതിന്റെ മല്ലാഹമ്മദ് യുദ്ധത്തിലേക്ക് ജപലിച്ചുതുടങ്കി. ഉടൻ തന്നെ ആ പഴത് വിന്റെ പുത്രന്തിൽനിന്നും പരംഗവലമായം, സൂന്തതിൽനിന്നും ശക്ത്രവിധമായം, ദേഹിയിൽനിന്നും യവനമായം, മലമുത്തേളിൽനിന്നും ശബ്ദരമായം, മററഗങ്ഗളിൽനിന്നും ശൈഖരമാർ, കിരാതമാർ, സിംഹമൈനമാർ, വസമാർ, ബഞ്ചാമാർ, ചിഞ്ചകമാർ, പുളിനമാർ, ചീനമാർ, മ്രണമാർ, കേരളമാർ എന്നിവരം വായ്പരംയിൽനിന്നും പലപല ഭേദമുായം ജനിച്ചു. നാനാഭേദഗണ തന്ത്രക്ഷാണ്ട നദിനിന്നും സൗഖ്യിച്ച ഈ മഹാബൈജ്ഞാനം പലതരം കവചങ്ങളിലും ആയുധങ്ങളിലും ധരിച്ചു, വിശ്വാമിത്രൻ കൂടി നില്ക്കുവേതനെ യുദ്ധത്തിനായി അംഗീകിരണം. രാജബൈജ്ഞാനത്തിലെ ഭാരോ ഭടനോടും ഈ ഭേദമാണെന്നു തൃത്യത്തിലെ അഞ്ചു എഴും വീതം ഭടനമാർ ചേരണ്ട് എതിരുത്തി. മഹാത്മായ അന്തുവഷ്ടത്താൽ രാജബൈജ്ഞാനം തക്കം പോയി. വിശ്വാമിത്രൻ നോക്കിയില്ലെങ്കെന്ന ഭടനമാർ പേടിച്ചുടിത്തുടങ്കി. എന്നാൽ, അവരിലാരേയുംതന്നെ ഈ ഭേദമാണെന്നും കൊല്ലുകയുണ്ടായില്ല. കരിടത്തു നദിനി സൗഖ്യിച്ച വസിപ്പിട്ടുകൊണ്ട് പൊതു നില്ക്കുമ്പോൾ മരറാരിടത്തുടക്കി നദിനിതന്നെ ചെന്ന രാജഭൈജനയെ എതിരെന്താടിച്ചു. ശ്രൂതാശ വിശ്വാമിത്രബൈജ്ഞാനം മുണ്ടു യോജന അക്കലാഡത്തില്ല പേടിച്ചു നിലവിലിച്ചു പാണ്ട പോയി. അവരെ ക്ഷീകരിച്ചു ആരോഗ്യം കണ്ടില്ല. ശ്രൂതാശജലസ്ഥിതിനിന്നുണ്ടായ ശ്രൂതാശ തസ്താവലം കണ്ട വി ശ്രാമിത്രൻ ക്ഷാത്രവലത്തെ ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ടു നിഃവ്യദിതതാം തന്നെ—

“ക്കമ്മിയബലം നിസ്സാരം! ബുഹദ്ദേജാബലച്ചണ മഹത്തും. രണ്ടുതരം ബലവും തൊന്ത് ഇവിടെ കണ്ട്. ത പറ്റിയാണ് പരമഹായ ബലം.”

അങ്ഗോപ്പാർത്ഥന്നു തന്റെ വശംനാനമായ രാജുക്കുട്ടൻ ഒരു പ്രഭീപ്പുമായ രാജുഗ്രീഡയയും സുവാറ്റവൈദ്യുതിയും പരിത്യജിച്ച് അദ്ദേഹം തപസ്സിനായി ഒഴുക്കി. • ആ തപസ്സുകാണ്ട ലോകം മൃദുവൻ നിരന്തര രോജപ്പോളും കൂടുതി അദ്ദേഹം സിലബിനേടി. ലിപ്പമായ കാജസ്സാൽ സർവ്വതേതയും തവില്ലിച്ചകാണ്ട വിശ്വാസിതും. ബുഹമന്തപത്രത മുഖിക്കും ചെയ്യ. ഇന്ത്രനോടൊന്നിച്ചു സോംപാനം ചെയ്യവാനുള്ള അർഹതയും ആ കൊഞ്ചിക്കന്നണ്ടായി.

2

*അതിക്രമ്പിന്നു, ചില കാലം കഴിഞ്ഞിട്ട്, ഇക്കുപാക്കവംശത്തിൽ കർമ്മാശപാദനേന്നു ലോകത്തിൽ പ്രബു തന്നായ ഒരു രാജാവുണ്ടായിവനു. തേജസ്സകൂണ്ട് അദ്ദേഹം നിസ്തുല്യനാണ്. ഒരുന്നാർഥം അദ്ദേഹം വേട്ടക്കൂൾ നഗരത്തിൽനിന്ന് കാട്ടിലേജ്ജു പോയി. ആ മഹാശ്രൂഢി വന്നത്തിൽ അദ്ദേഹം മാൻ, പനി, കാട്ടിപ്പാത്രം മതലാ അ വളരെ വളരെ മുഗ്ധങ്ങളെ കൊന്നവിന്തി. ഈ പ്രയത്നത്താൽ തളച്ച് വളന്ന് രാജാവു നായാട്ടു നിന്തി നഗര അതിലേജ്ജു തിരിച്ചു. വിശ്വാസിതും കർമ്മാശപാദന മരവിൽനിന്നു കണ്ട്, തന്റെ ആഗ്രഹം ആ രാജാവിനെ കൊണ്ട് നിവാസിപ്പിക്കാമെന്നു നിയുതിച്ചു. വിശ്വപ്പുരകാഞ്ചം ദാഹംകൊണ്ടും തളന്ന് കൈ ഇട്ടങ്ങിയ വഴിയിൽക്കൂടി ചെല്ലുമ്പോൾ, ആദിവാസി, ആദിവാസി പിന്തിരിയാത്ര ആ രാജാവു ഒ

ഹംഗിഗ്രേഷ്യനും മഹാത്മാവുമായ വസിജ്ഞപ്പുരുഷൻ തനിക്കെങ്കിരായി വരുന്നതു കണ്ടെ. വസിജ്ഞകുലവർഖന്തനനായ ആ മഹാഭാഗവാനും ശക്തി പ്രജനാനം പേര്. വസിജ്ഞനു ഒരു പുത്രനാൽക്കൂട്ടിൽ ജ്യോതിഷ്യനാണുദ്ദേശം. തനിക്കെങ്കിൽ വാനനും മുനിയെ കണ്ടു വഴിമാറിപ്പോക്കുകയെന്നു കാണും ഷപാദനും പറഞ്ഞു. അംതിനും വസിജ്ഞപ്പുരുഷൻ സാന്തപ്പനും മുച്ചുസ്പാത്തിൽ എക്കാട്ടത്തെ മഹപടി ഇങ്ങനെയാണോ:—

“സന്നാതന ധർമ്മത്തിൽക്കൂടി മാറ്റേണ്ട എന്നും ചുവിക്കുന്നതും എല്ലാ ധർമ്മങ്ങളിലും രാജാവു മുഹമ്മദനാജി വഴിയൊഴിച്ചു കൊടുക്കേണ്ടെന്നുണ്ടോ എന്നും.”

ഇങ്ങനെ വച്ചിരിൽ നിന്നുംകൊണ്ട് ഇങ്ങവരും തമ്മിൽ വഴിക്കുത്താണി. “ഭവാൻ വഴിമാരക, ഭവാൻ വഴിമാരക,” എന്നും ശ്രദ്ധവാദം കൈപ്പാലെ വാദിച്ചു. ധർമ്മപാഠ സമന്വായ രഹംഗി വഴി മരിക്കുത്തുണ്ടു. രാനവും ക്രൂയ ഡും ചോന്ത് രാജാവാക്കുടു, മുനിക്കു വഴിയൊഴിച്ചു കൊടുത്തില്ലെന്നും തന്നെ രാജാവും തന്നെ മുനിക്കു വഴിയൊരു ക്രൂയാദിവാഹിതനാവിത്തിനും വസിജ്ഞപ്പുരുഷൻ രാജാവിനെ ശപിച്ചു. വിശ്വാസത്തിനേക്കുള്ളിട്ടിയും അനിയുദ്ധ രാപ്പാവിതു്:—

“എന്നു, രാജാധിര, രാക്ഷണ്യനെന്നുംപും നീ എങ്ങനും അടിക്കുകക്കൊണ്ടു നീ ഒരുടക്കാരുമിന്ത്യിനുടെ. മനസ്യമാംസ ത്തിൽ കൊതിഡയുടുടി നീ ഇം ട്രിമുള്ളവൻ ചുവിത്തിരിജും. രാജാധിരനും നീ ഇം എടുക്കുന്നും പോരിക്കൊള്ളുക.”

വസിജ്ഞനുംപുംപുംലും തന്നെ തേജഃപ്ല്ലൂട്ടുട്ടിയും ഇം

മനി വസിപ്പേച്ചുതനായ ശക്തിയാണോ കർമ്മാശപാദ ന് ആദ്യം അറിയുവാൻ കഴിത്തെല്ലെല്ലാം പിന്നീടാണ് അ ഭ്രഹ്മത്തിനു സത്രഃപാധനക്കായതു്. വിപ്രാമിത്രൻ തനിക്കു വസിപ്പേന്നാട്ടള്ളെ വൈരം നിമിത്തം വിദ്രൂഖലം പ്രശ്നാഗിച്ചു ശക്തിക്കയഞ്ഞു കർമ്മാശപാദങ്ങൾ ചാല്ലു റം ശത്രുക്കളാക്കിത്തിന്തു്. ഉർത്തപസ്വിയും പ്രഥാപവാനമായ വിപ്രാമിത്രൻ തന്നക്കാൽം നടത്തുവാൻ വേണ്ടി ആ രണ്ടുപ്രതാ കാണ്ടാതെ മാത്രമായിന്നു. ശാപദേശ്മകു യും ശക്തിക്കയ ആരുഹനാറിയുകയും ചെരുപ്പേരുമാം ആ സ്വപ്ന സത്തെന്നു മനിക്കയ രോണാപ്രാപിച്ചു് തന്നിൽ പ്രസാദിക്കണമെന്ന പ്രാത്മിച്ചു്. രാജാവിശ്വാ മനോഗതി അ ദിനത്തെ ചിശ്ചാമിത്രൻ രാക്ഷഷസനു രാജാവിൽ പ്രജവർഗ്ഗിപ്പിക്കാവുന്നും ഒരു ക്ഷുണ്ണം താഴസിച്ചില്ലേ. വിപ്രംബിജുടെ ശാപംകൊണ്ടു വിക്രാമിത്രൻറെ ശത്രുജനകൊണ്ടു കിക്കരന്നുന്ന രാക്ഷസനു അദ്ധ്യാർഹതനെന്ന രാജാവിൽ കടന്നതുടി. കർമ്മാശപാദനിൽ രാക്ഷസനു പ്രജവർഗ്ഗിച്ചു കഴിത്തെത്തുകൊണ്ടു വിപ്രാമിത്രൻ അവിടെനിന്നു പോകുകയും ചെയ്തു. തന്റെ ഇളിൽ രാക്ഷസനു കടികൊംളിച്ചുകയാൽ അതുന്തോ പീഡിതനായ രാജാവിനു കർത്തവ്യഃബാധയമില്ലാതായി. കാട്ടിൽ നില്ക്കുന്ന ആ രാജാവിശ്വാക്കണ്ടു വിശദപ്പെറിയ ഒരു ശ്രൂ സ്വാം മാംസങ്ങത്താട്ടള്ളുടി അന്നം താരോണമെന്നു യാചിച്ചു്. ഒരു മുഹൂർത്തം ഇവിടെ നില്ക്കുകയെന്നും നാൻചെപ്പാം ആ ശ്രദ്ധാംപോലെയുള്ള ഭോജനം കൊണ്ടുവാമെന്നും ആ ശ്രൂ മണ്ണങ്ങാട്ട പറഞ്ഞിട്ടു് രാജാവു പോയി. ശ്രൂമണനു അന്നം കാത്തുകൊണ്ടു്. അവിടെന്തേനു നിന്നു. രാജാവാക്കട്ടേ, ഇഞ്ചുംപാലു സുവിച്ചു സിച്ചു പലവട്ടം സ

ബോധിച്ചതിൽപ്പിനു അന്തിമവുരത്തിൽ എത്തി.. അവിടെ അദ്ദേഹം പാതിരാവിൽ ഉണ്ടകയും താൻ ബ്രാഹ്മണ സ്നാനം എറിക്കുവാനെത്തത് അപ്പോൾ മാത്രം കാക്ഷകയും ചെയ്യു. ഉടനെ അടക്കക്കലാരനെ വിളിച്ചു, കാട്ടിൽ തന്റെ വരവുകാരും നില്ലുന്ന ബ്രാഹ്മണനു ഒംസങ്കതാടക്കൂടി ആധാരം കൊടുക്കുവായും രാജാവു കല്പിച്ചു. സുദൻ അവിടെയെല്ലാം അങ്ങനെപ്പിച്ചിട്ടും മാംസം കിട്ടാമെയാൽ ഭൂഷിച്ചു അക്കായും രാജാവിനെ ഉണ്ടതിച്ചു. രാക്ഷസന്തിരുവേശഭരതാൽ ബുദ്ധികൈട രാജാവു്, ഒരു വ്യൂമത്തികാതെ ബ്രാഹ്മണനു നരമാംസം കൊടുക്കുവാൻ സുദനോട് ചുരുക്കം ചെയ്തു. അങ്ങനെ സമ്മതിച്ചു സുദൻ കൊലപക്കലുത്തിൽ ചെന്ന നിർബന്ധം നരമാംസം ഏടുത്തുകൊണ്ടുവന്നു്, അതു ശരിയായി പാകംചെയ്തു് ആ താപസബ്രാഹ്മണനു് കൊണ്ടുപോയി കൊടുത്തു. ദിവ്യചക്ഷസ്ത്രകൊണ്ട് ആ വിപ്രാതമഹൻ് നരമാംസമാണു് അതെന്നറിഞ്ഞു കുറായിത്താൽ കലങ്ങിയ കണ്ണകളേണ്ടക്കൂടി രാജാവിനെ ശഹിച്ചു് — “ഭജിച്ചുകൂടാതെ ആധാരം ആ ഗ്രഹാധനം എനിക്കു തരികകൊണ്ട് ആ മുഖൻ നരഭേംജിയായിത്തീരുക്കു. ശക്തിഘടന ശാപലുകാരം നരമാംസത്തിൽ കൊതി പ്രഭാഗം ഇവൻ സവ്യക്ഷം ഭയകരനായി ഫോകത്തിൽ സബ്രഹിക്കും”

ശ്രദ്ധപ്രാവല്ലും ക്രോഹപംതനേം നേരിട്ടു കയ്യിട്ടു രാക്ഷസാധാരണകൊണ്ട് രാജാവു ബോധാധീനനായിത്തീന്. അന്തിക്കരണം രാക്ഷസാധീനമായിത്തീന് ആ രാജേന്ദ്രൻ ഉടനെതന്നെ ശക്തിയെ ചെന്നകണ്ടു “ചേരാത്തതായ ശാപമാണു നീ എനിൽ പ്രയോഗിച്ചിരിക്കു

നാതു. അതുകൊണ്ട് ഞാൻ കീ മുത്തേട്ടുണ്ടും രഘുവര തിനാവാൻ നിയോഗിച്ചിരിക്കുന്നതു്” എന്ന പാണ്ഡി, ഉടൻതുണ്ടന ആ മുന്നിയുടെ നേരോ ചാടി വ്യാസ്തം പത്രവി. നെയ്യുന്ന പാലെ അഃദ്രഹമ്മത കൊന്നാണിനു. രഖിക്കു കൊന്നതുകണ്ട് വിശ്രാം വിശ്രാം പ്രദയാഗിച്ചു. മുഖം സിംഹം ക്ഷുദ്രമുഹമ്മദൈയന്നുകിപാലെ വസിപ്പിന്നു മുതുന്നു പുതുനൂബാധയും ആ രാജംവു തിരുന്നാടക്കി; വിശ്രാമിത്രന്നു ശ്രദ്ധപ്രയോഗത്താൽ തന്നു പുതുനൂബാധയും നശിച്ചുപാറിരുന്നു വസിപ്പിരഹം കേട്ട ദ്രോം മഹാദായവിഭാഗ കൂലാകത്തിരുന്നുപാലെ, അതു വസിച്ച ശ്രോകം അഃദ്രഹമ്മതിനു് ഏഴ്ചുണ്ടിവനു. ആ ഭിംബാന്തനായ ബുദ്ധിമാൻ വിശ്രാമിത്രവധ്യ തത്തിന്നു ആത്മവിനാശത്തിനും അഃപ്രാർഥ ക്രമൈ യതു്. മേരപ്പുംഗത്തിൽനിന്നു് ആ റഹംപിശ്രവാൻ ആത്മഹത്യകാരി താഴേ ചാടിയപ്രാർഥ പത്രതിനിലെന്ന പോലെയാണ് പാറയിൽ വീണ്ടു്. മലമുകളിൽനിന്നു വിശ്രാം താൻ മരിക്കാണ്ണയാൽ അഃദ്രഹം കൊടുക്കാട്ടു തീയിൽ ചെന്നചാടി. കത്തിയെരിയുന്ന ആ അണി വസിപ്പിഗൈവാനേ ദഹിപ്പിച്ചില്ല. ഉജ്ജപലിക്കുന്ന അണി വസിപ്പിന് വിശ്രാംപ്രാർഥ ശ്രീതളമായിത്തീരകയാണ് ചെണ്ടു. പിന്നീട്, ശ്രോകാത്മനായ വസിപ്പിന് കഴുത്തിൽ കല്ലുകെട്ടി സമുദ്രത്തിൽ ചെന്നവിനു. കൂലാവട്ട്, അഃദ്രഹ തേര അപ്രാർഥതജന തിരുത്തിയാൽ കുറങ്ങു കയററിവിട്ടു. ഇതുകൊണ്ടു ഗുമിച്ചിട്ടു് തീക്കുംഘ്യതനാൽ ആ മഹാമന്തി മരിക്കാണ്ണയാൽ അഃദ്രഹം കറിന്നട്ടിവേദത്താട്ടുടുക്കി ആത്മരം സ്ഥിലേപ്പു തന്നു മടങ്ങി.

ആ ആത്മരഹമം തന്നോരക്കളിലും തന്ത്രജ്ഞനാർക്കുന്നത് വിജന റായിക്കിടക്കുന്നതു കണ്ടു കിടന്നും പിടിചെട്ട് വസി ഷുന്ന് അധികാരം പാക്കുവാൻ കഴിയാതെ എങ്ങനൊടുന്നില്ലാതെ നടന്നാൽപോയി. ഒരുക്കാലത്തു മുതലേപ്പും ചന്ദ്ര കരയിലെ മരങ്ങളെല്ലാം അട്ടിച്ചു പുഴക്കിക്കൊണ്ടു വച്ചി ശൈത്യാഴക്കന്ന കൈ പുഴയുടെ മുഖിൽ അദ്ദേഹം ചെണ്ണ തതി. ശ്രീ വൈകൃത്യത്തിൽ മുന്നിച്ചുകൊക്കുതനുണ്ടോ ആ ഒരുക്കാത്തനായ മുനി നിശ്ചയിച്ചു കയറക്കാണ്ടു തന്നോരൾഹം മുഴുവൻ കെട്ടിടുക്കി അംഗഹാനിലേപ്പും ചാടി. ആ നദിയാവട്ടേ അദ്ദേഹത്തെ കെട്ടമുഴുവൻ മുനിച്ചുകൂട്ടു ശൈത്യാക്കി കരയിൽ അഞ്ചല്ലിക്കുന്ന ചെയ്യും. തന്നെ വിപാരനാക്കക്കൊണ്ടു ആ നദിക്കു വസിഷ്ഠന്ന് വിപാരയുണ്ടോ പേര് കൊടുത്തു. വളന്ന് ഭൂമിഖണ്ഡത്താട്ടു ടിയ ആ മുനി കരിക്കുന്നതു തന്നൊത്തെ പിന്നോയും നടന്നംചെന്ന മലകൾ, പുഴകൾ, ചൊല്ലുകൾ, എന്നിവിടങ്ങളും ലെപ്പും ചുറവും തിരിത്തിരിഞ്ഞു. അപ്പോൾ, ഹിമവാനിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു, കൊടിയു മുതലകൾ നിരഞ്ഞു ഭയം കാണായി ഒഴുക്കന്ന കൈ പുഴ കണ്ടു അദ്ദേഹം ആത്മഹത്യ കാണി അതിലും ചെന്നചാടി. അണിത്തുല്യനായ ശ്രൂമം സാന്നാണോ അദ്ദേഹമെന്നാറിഞ്ഞു ആ നദി തുരുവഴിക്കു പിരിഞ്ഞാഴക്കകയാൽ അതിനോ അന്നമുതൽ ശത്രുവെന്നു ആ പേര്. വൈകൃത്യത്തിൽ ചാടിയ വസിഷ്ഠന്നവട്ടേ, കരയിൽത്തന്നേ നില്ക്കുമാരായി. പലവിധത്തിൽ ശ്രമിച്ച നോക്കീടും മരിക്കവാൻ കഴിയാതെ ആ മഹാത്മനി സ്വന്നം ആത്മരമത്തിലേപ്പു തന്നെ വീണ്ടും മടങ്കി. പല പല രാജ്യങ്ങളിലും പല പല പദ്ധതികളിലും കടന്നുകൊണ്ടു അദ്ദേഹം

നടന്ന. വധുമന്തിയായ അദ്ദേഹത്തെ അപ്പോൾ പിറ്റുടങ്കക്കണംബായി. ഒരിക്കൽ, തന്റെ പിന്നിൽനിന്ന്, അതാംഗങ്ങളാൽ അലക്കുതമായ വേദത്തെ പരിപൂണ്ടാത്മജത്വാട്ടക്കുടി. അതേരു അല്ലെങ്കിലും ചെജ്ഞന്ന സ്വരം വസിഷ്ഠൻ കേട്ട്, “അതാണ് എന്ന പിറ്റുടങ്കന്ന മുള്ളു്” എന്ന വിളിച്ചുംചാലിച്ചു. അതിനു ശക്തിയുടെ പതിയും മഹാഭാഗയും, തപസ്വിനിയുമായ അദ്ദൗത്തി “ശാന്തതന്നേ” എന്ന രഹപടി കൊടുത്തു.

വസിഷ്ഠൻ—മെകളേ, മുൻപ് തോൻ കേട്ടിട്ടുള്ള ശക്തിയുടെ സ്വരത്തിൽ അതാണ് ഈങ്ങനെ വേദാല്ലുയുന്നതും ചെയ്യുന്നതു്?

അദ്ദൗത്തി—‘അവിട്ടത്തെ പുത്രനായ ശക്തിയിൽനിന്നാണ് ഗംഗ എൻ്റെ ഉദരത്തിൽ കടികൊള്ളിന്നുണ്ടോ. ആ ഗംഗ പ്രതിരാണം കാലാനായി വേദാഭ്രാസം ചെയ്യുവരുന്നു. ആ സ്വപ്രമാണം ഈ കേരംക്കുന്നതു്?’

ശ്രദ്ധ കേട്ടപ്പോൾ വസിഷ്ഠമധ്യമി സന്തുഷ്ടനായിത്തും. തനിക്കു സന്താനമുഖങ്ങനാറിത്തെത്തോട്ടക്കുടി, മരിക്കവും ഒഴുക്കു മുതൽത്തിൽനിന്ന് അദ്ദേഹം പിന്തിരിയുകയുംചെയ്യു.

ി.

അതിൽപ്പീനു, വസിഷ്ഠൻ അദ്ദൗത്തിയോട്ടക്കുടി സംബന്ധിക്കുന്നും ഒരു വിജനംരണ്ടുത്തിൽവെച്ചു് അവിടെ കയ്യമാഷപാദൻ കിള്ളുന്നതു കണ്ടു. മുനിയൈ കണ്ണ ഉടനെ ആരു രാജാവു, ഔദ്യാരരാക്ഷസബാധാരാർ, പിടിച്ചുതിനുവാനായി ചാടിവന്നു. നേരിട്ടുവരുന്ന ആ ക്രൂരനെ കണ്ടു് അദ്ദൗത്തി പേടിച്ചു മറയിട്ടു്—

“ഡേവാനെ, മുള്ളുതല്ലുജായ ഉറഗദശയെന്തി, ഒക്ക് യിൽ വിറകകൊള്ളിയോടുക്കി ഭാരണനായ ഒരു രാക്ഷസനും ഇതാ വരുന്നു. സർവ്വവേദങ്ങളാം, മഹാഭാഗവതായ അവിടന്നല്ലോതെ ഇവരെ തഞ്ചക്കണ്ണതിനു ലോകത്തിൽ ആര്യരില്ല. കണ്ണാൽ പേടിയാകുന്ന ഈ പാപിയിൽനിന്ന് എന്ന രക്ഷിക്കണം! നാം കൊന്നതിനുംവാനാണ നി ശ്രദ്ധയായം ഇവൻറെ വരവു്.”

വാസിഷ്ഠൻ—“പേടിക്കേണ്ടാ, ഈ രാക്ഷസനെ നീ ഒട്ടം പേടിക്കേണ്ടാ. നീ കണ്ണ പേടിക്കുന്ന ഇവൻ, വാസ്തവ തതിൽ, രാക്ഷസനല്ലോ. ചീഞ്ഞവാനം പ്രവൃത്തമായ കൽപാഷപാദരാജാവാണിവൻ. ഈ അതിയൈക്കാൻ ഈ കാട്ടിലുണ്ട് പാത്രവരുന്നതു്.”

രക്ഷക്കു ഇങ്ങനെ ആദ്ദേശിപ്പിച്ചു, തേജസ്വിയായ വസിഷ്ഠഗൗബാൻ, തന്റെ നേക്കും പാഞ്ചാവജനാരാജാവി എ ദ്രോകാരമാറുംകൊണ്ട് തടഞ്ഞുനിൽക്കി. ഉടാനതെന, മന്ത്രങ്ങൾ പബിപ്പുത്തമായ ജലബഹുഭൂതി ആ മഹാഷി തളി ചുംതാട്ടുകി രാജാവിനു ശാപമോക്കുമുണ്ടായി. വഷ്കാല തുരു ദിവാകരൻ ഗ്രഹത്താലെന്നുംപാലെ, വസിഷ്ഠപുത്രനും ശ്രേഷ്ഠനിയുടെ തേജസ്സും കുത്തമാഷപാദൻ പന്തിരാണ്ടുകാലം ഗ്രന്ഥനാവേണ്ടിവരുന്നു. രാക്ഷസൻ വിട്ടകന്നുപാരുന്നും ആ രാജാവു തന്റെ തേജസ്സുക്കാണ്ട്, സൃഷ്ടിന്റെ സ്വഭാവംത്തിലെ ശ്രദ്ധത്തെയെന്നുപാലെ, ആ മഹാവനംത്തെ ശജിപ്പിച്ചു. സ്പേശ്യാധൂണ്ടായുടെനെ രാജാവു ഒക്കുപ്പിവന്നും വസിഷ്ഠമഹാഷിരെയും ഉന്നതിച്ചുതാവിതു്:

“അല്ലെങ്കിലും മഹാഭാഗവതായ മന്ത്രിസന്തുഷ്ടി! തോൻ അ

വിട്ടെന്നെ അതുജ്ഞനാനാവുംതിരായ സൗഖ്യാസനാണ്. മുഖ്യാർഥം അവിട്ടെന്നെല്ലും എന്നതാണ് ഇഷ്ടമഹൻ അറിയിച്ചാലും! അതു ഞാൻ ചെയ്യാം.”

വസിഷ്ഠൻ—“ഭോഗൻാ ശാപകാലം ഇങ്ങനോടു കഴിഞ്ഞെങ്കിൽ രിഷ്ടനാ. ഇനി നഗരാത്മിൽ ചെന്ന രാജ്യം ഭരിച്ചുകൊണ്ടു. ഒലിൽക്കു കൂടിക്കുള്ളം മുഖമന്മാരു അപേക്ഷാക്രിയ തന്റെ”

രാജാവു—“ഇല്ലോ; ശ്രീ ദൈവൻ എന്നം മുഖമന്മാരു നിന്നു ഓടിക്കുമ്പോൾ. അവിട്ടെന്നെ അതുജ്ഞനിന്നുകുംപിൽ നിന്നു ഏകാണ്ടു ഞാൻ മുഖമന്മാരു പുജിച്ചുകൊണ്ടും. ഇക്കപ്പോൾ കവാംഡേത്തിലെ പുജ്യിക്കമ്മാരു സംബന്ധിച്ചു് എനിക്കു ഒരു കടം തീക്കേണ്ടതില്ലെല്ലും സ്വന്നഃവദാജനന്മായ അവിട്ടെന്നതാട്ട് ഞാനെന്നു പ്രാത്മിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടാണ്. ഇക്കപ്പോൾ കുലാത്മിന്ദനി വളർച്ചപുജ്യിച്ചു, എന്നും അതുരുഹംപോലെ, സൗഖ്യലില്ലവും, സാമ്പന്നച്ചുവും സത്തുണ്ണാവും തിക്ക തെ കുറ പുതുനേ അവിട്ടുന്ന പ്രാണിക്കാണി നൽകണാം.”

അങ്ങനെന്നയാവാമെന്നു വസിഷ്ഠൻ സമ്മതിച്ചു് അതു കാലം അവർ ഇരുവരുത്തുടി ലേപക്കുമ്പെട്ടു, കീത്തിപ്പുലഗ്നം അംശാലഘവിലെപ്പുജ്യും പോയി. ശാപമുക്തതന്മായ രാജാവി നെ പ്രജകളെല്ലാവർം, ദേവേന്റെനെ ദേവന്മാരെന്നുംപോലെ, സംഭാഷണത്താട്ടുടി എന്തിരുടും. പലകാലം കുറി ഞാത്തിൽപ്പിണ്ണാ, ഇങ്ങനെ, മു രാജുന്നും വസിഷ്ഠഭാക്തി യോടുടി പുണ്ണ്യലക്ഷ്മാം തിക്കന്നെ അംശാലഘവാപുജിയിൽ. പുജ്യപ്പെട്ടുതുംപുജ്യിക്കുമ്പോൾ, പ്രജവാദിച്ചു. ശ്രീമാന്മായ രാജാവു് ഉടനെന്നതാനു ആ നഗരത്തെ, ശരം കാലച്ചന്റെ അകുംഭാദ്ധ്യത്തെയുംപോലെ, ശ്രീപുണ്ണംശരകി.

പാതകർം അടിച്ചുന്നതിലെജും, പരാക്രമങ്ങളുടുടർന്നു കൊണ്ട് ഒരു ദിക്കർം നാട്ടും ചെയ്യേണ്ടിയാണ് അതു ഉത്തരവാദിനം റാജാവിഭാഗം മുഴക്കുന്നതും പ്രശ്നക്കുള്ളായും ഒരു പാലെ അനുസ്ഥിതിപ്പാം സംബന്ധിച്ചതും ജീവനം നിറവെത്തു അതു നാറ്റിൽ സൗഖ്യം സൗഖ്യം കുറഞ്ഞുപാരോജാവു് അനുഭാവ തിയിൽ മുന്നുനുണ്ടാവുന്നതിലെ വിജയി. മുന്നുനുണ്ടാവു അതു റാജാവിഷ്ണവിൽ തന്റെ നാട്ടിൽ തിരിച്ചുവന്ന പാപ്പുത്തുടണ്ണിയു തിരിപ്പിന്നു കൈമാർക്കു രാജത്തിൽ ഒരു സന്നാലുണ്ടായിരുന്നു, മി വസിഷ്ഠാർ അഭിക്ഷിപ്പാം അനുഭാവാം. ഒഹം ആ ദേവി ദേവനിച്ചു തിരുവിധിക്കുള്ളു രാജിക്കും അതിൽനിന്നും ദേവി വി ശംഖാശയായിരുന്നതിൽക്കൂട്ടും ചെയ്തു. മുത്തു കഴിഞ്ഞു രാജാവി വിശ്വാർ വന്നനേരം വസിഷ്ഠാർ സ്വന്നം അതുനും തിരിച്ചുത്തിലേ ഞ്ഞു പോയി. പലകാലം കഴിഞ്ഞിട്ടും സൗഖ്യം സൗഖ്യം സ്വന്നം അതു നാലു സ്വിനി തന്റെ ഉദരത്തെ കൂട്ടുകൊണ്ടു് മുടിച്ചുകുലക്കി. എന്നിട്ടും, പിന്നെ ചുന്നിരാണ്ടു് കഴിഞ്ഞിട്ടു് പ്രസവി ആളും. മദയന്തിയിലുണ്ടായ അതു സന്നാലമാണു പെശ നുമെന്ന നശരം നിന്മിച്ചു നശാനതമന്നായ. അന്തുകൾ.

ര്.

സൗഖ്യം സ്വന്നം ഭാംഗിയിൽ പ്രശ്നവലിച്ചുകൂട്ടും, തത്വബന്ധം ശാപമുണ്ടായിട്ടുള്ളതുകൊണ്ടാണു പുത്രവംഭന്തി നാ വസിഷ്ഠാവിഷ്ണവിയെ അതുനും കേൾക്കി വന്നതു്. ശക്തി യുടെ ശാപത്താൽ രക്ഷാബാധാദ്ദേഹം രാജാവു ക്രൂയം കൊണ്ടു് കലങ്ങിയ കണ്ണുകുള്ളുചുക്കുടി കൈനാം പത്രിസ്വീരം തം വേട്ടയാട്ടവാൻ പോകുണ്ടായി. പലതരം മുഹ

ങ്ങൾ കിറഞ്ഞു, പലവക സത്പദഭിം കലന്നു, പല പല വള്ളിക്കണ്ടിലുകൾ വളർന്നു, പലപല വന്നായെല്ലാം ഉയൻബക്കാണ്ടു നിജ്ജനവും ലോറവുംഡായ ആ കുട്ടിൽ ആ ശാഖഗ്രൂഹം ചുറിന്നു. കുടൈനരം കഴിഞ്ഞത്രെപ്പും ദി വിശദപ്പേശകയാൽ അദ്ദേഹം ആവിഹാരം അദ്ദേഹപശി ആത്മജാ. ആ സമയത്ത് ആ വിജനവന്നതിൽ ഒരു ശ്രൂവംഘണം ശ്രൂവംഘണിയും തുടി ക്രീഡിക്കുന്നതു വിശദ തള്ളുന്ന രാജാവു കണ്ടു. ഇദ്ദേഹാത്മ കണ്ടു പേടിച്ചു തണ്ണേട കാരക്രീഡ ഇട്ടിലുംവെച്ചു നിന്തി അവർ ആത്മര ക്ഷയായി കാടി. രാജാവു അവരുടെ പിന്നാലെ പാതയും ചെന്നു ആ ശ്രൂവംഘണരെ പിടിക്കുട്ടുക്കുന്നു ചെയ്യു. അതു കണ്ടു ശ്രൂവംഘണി പറഞ്ഞു:—

“എ, സുസ്ഥിരനായ രാജാവേ, ഞാൻ പറയുന്നതു ഒക്കുലും! ഭവാൻ സുസ്ഥിരനായിലാണ ജനിച്ചിരിക്കുന്നതു്. ഭാവാന്നറ കീത്തി ലോകാംഘുവൻ പരന്നിരിക്കുന്നു. ഇങ്ങന്നുശബ്ദിനതിൽ നിരതനും, ധനതിൽ വീഴ്ത്തുടാ തെ സ്ഥിരിച്ചെപ്പുംനാവന്നാണ ഭവാൻ. ഇപ്പോൾ ശാപ അതായും ബുദ്ധിക്കെട്ടു് ഇത്തരം പാപം ഭവാൻ ചെയ്യുതു്. ആതുകാലത്തെ പ്രാവിച്ഛപ്പോൾ കാമഹീഡിത്തായ ഞാൻ സന്തരന്തതിനായി തെന്താവോട്ടചേന്ന ക്രീഡിക്കയായി കുന്നു. എന്നറ കാമം ഷുന്തിയായിട്ടില്ല. ഐപതിക്കുശു നായ ഭവാൻ എന്നിൽ പ്രസാദിച്ചു് എന്നറ തെന്താവി കൂടി ചെടുത്തുലും!”

ആ ശ്രൂവംഘണി ഇപ്പുകാരം കരഞ്ഞ പറഞ്ഞുകൊണ്ടിരിക്കിയുംഘാർത്തന്നു, പ്രാശ്നം മാനിനേരെയുന്നപോലെ, രാജാവു ക്രീരത്തേയാട്ടുടി ആ ശ്രൂവംഘണരെ കൊന്ന

தின். ஒதுக்கு தேவூயங்வழி மூவமணி அரபேபுரி செயினிட்டு கண்ணில் தீப்புக்கிரையேபோலே நெடுங்கூடுதல் என்று சூலத்தை ஸ்தாபித்து. அதில்பிள்ளை, புத்துவித்தையாறத்துக்கு ரோகாஶாஷ்டாய விழுங்கள் கற்றாஷபாடுகள் தோ பிழென்று காட்டுகிற பேரித்து:—

“புரீ, தீப்புக்கிரை, காந்துய பூங்காக்காத்து நில யில் நிலையா ஒது ஏரென்று நெடுவிளை என்று கண்ணில் போன்று வேதாரா வீ கஜுராம் குருநாயி தீஜிக்கொல், கி ழும், ஏரென்று ஒது ராபாம் நிலித்தம், ஜுதுகுலாது மோது ஏய புரீபிசுங்காபும் உடனை மரிசும். புரீ, ஒபா யூ, நீ அதுவெட பூருநாரை கொநாதினாவு, அது வ ஸிஞ்சுநிலை புரீபித்து முறுக்கும் நிலென்று தீர்த்து ஸ எடுத்துக்கொண்டது. அது ஸந்தாநாநா நிலென்று வங்க காநாதின்தீங்கு.”

ஒன்னாக பேரித்து அது மூவமணி ராஜாவினென்று கூறியிவெத்துதென தீயீது பாடுகிறீது. ஒது ரோபு எத்தப்பாரி. அவினிட்டினாலை கற்றாஷபாடு வஸிஞ்சாக வொள்கூட தென்று மோது யில் சுதாந் துறை உத்திரவுத்து.

③

அடுத்துதியாவதெட்டு, ஸப்பாம் அதுதுதுதில் செய்ய பாக்காலும், ரக்கியுடைய வங்கராயை ரக்கியைப்போல பெறுத்து கூட பூருநை புஸவிக்கையூம் செய்து. அது பூரு என்று ஜாகாகந்து அதிக்கியக்கூறுபூாம் வஸிஞ்சுந் தென் நித்து ஹிது. சுதாந்தியிலிக்கவேபாரி, வஸிஞ்சாக அதும் வயதுதுதித்தினா பின்திரித்து ஒது முனிக்காரன் பூருஶரங்களை பேரோட்டுக்கு லோகத்தில் புவுராதாநா

യി. വസിശ്ചനാണ തന്റെ അച്ഛുതനാശ കര്ത്തി അദ്ദേഹത്തോട് പരാശരൻ പിറന്നാൽ തൊട്ട് അച്ഛുതനാശനാ പോലെതന്നെ പെരുംാവിവനം. തന്റെ പുത്രൻ വസിശ്ച കെ “അച്ഛു” എന്ന സന്ധിപ്പുത്തമക്കുട്ടി വിളിക്കുന്നതും, അച്ഛുക്കാഭന്നക്കുപാലെ അദ്ദേഹത്തോട് സംസാരിക്കുന്നതും കണ്ണ അദ്ദുല്ലരി കണ്ണിഃഃാട്ടകുട്ടി ആ ബാലാന്നാട്ട പാഠങ്ങൾ:—

“മക്കന്, നിന്റെ പിതാമഹനെ നീ ‘അച്ഛു’ എന്ന വിളിക്കുത്തു്. നിന്റെ അച്ഛുകെന കാട്ടിക്കുവെച്ച രാക്ഷസൻ കൊന്ന തിന്മപോരി. നീ അച്ഛുൻ എന്ന വിചാരിക്കുന്ന ശ്രദ്ധയം നിന്റെ അച്ഛുന്നല്ലോ, അച്ഛുവൻ അച്ഛുനാണ്.”

അമ്മ പാഠത്തുകേട്ടു, മഹാഘനസ്ഥിയും സത്യവാദി യുന്നായ പരാശരൻ ഭിംബാത്തനായി സർജ്ജലാക്വിനാഡ തതിനായി മനസ്സിൽ കര്ത്തി. മഹാത്മാവും മഹാത്പസ്ഥിയും പ്രൂഹജനനമായ പ്രസംഗമയായി പെണ്ണരുന്നു വിചാരം അറിവിന്തു് അതു ചെയ്യുത്തെന്ന തട്ടത്തുകൊണ്ടു് ഒരു പൂർഖമ ആ കമാരങ്ങാട്ട പാഠങ്ങൾ:—

• വേദജനമാരായ ഭൂതവശജനമാരാട ശിഷ്യനായി കൂതവിച്ചുന്ന എന്ന പ്രസിദ്ധനായ ഒരു ഗ്രഹിഃഗ്രഹ്യൻ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നു. അദ്ദേഹം നടത്തിയ ധാരതത്തിൽ ഭൂത കാലിക്കു്. അഗ്രദാജനം നൽകി, അവരെ ധാരാളമായി ധനധാര്യങ്ങളായും ആത്മായിച്ചു. ആ രാജാവു സ്വപ്ന്മാരോഹണം ചെയ്യുതിക്കുപ്പിനേന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ വംശങ്ങൾ, കൂടു് കരിക്കൽ കുറേ ദ്രവ്യം വേണ്ടതായിവനം. അവർ ഭൂതക്കളുടെ വശം ധനമുഖാദാനാരിന്തു് അവരുടെ ചെന്ന ധാ

ചിച്ച. ഭാർത്തവന്നംബരക്ക്, മുഴ ക്ഷുദ്രിയമുര വണ്ണിച്ചു, ചിലർ അക്കയമായയനം ഭൂഗ്രിക്കുളിൽ മാച്ചുവെക്കും, ചിലർ അവരുടെ ധനം പ്രാഹമനക്ക് കൊടുക്കുകയും ചെയ്യു. സാഡാരിൽ ചിലർ താങ്കൾ കാഞ്ഞകുരജാറ്റി ശരിയായി കണ്ണടിക്കും അവക്കുളിയും യന്നരഹല്ലും ആ ക്ഷുദ്രിയമുക്ക് കൊടുക്കുവാൻ ഒടിച്ചില്ല. മുത്ത ക്ഷീജത്തിൽ പൂജയും കരനാരി കൈ ക്ഷുദ്രിയൻ കൈ ഭാർത്തവൻറെ ഗ്രഹം തിരിൽ അദ്ദേഹം ഭൂമി ക്ഷീംപ്രാപ്തി അംഗിനാശത്തിൽ കൈ പാട ധനം കാടക്കുന്നതുകണ്ട് അങ്കദ്രവം അഭ്യന്തല്ലോ എന്നു ത്രംകുണ്ടു തോറി. ഭൂമിയും ധനം കളിച്ചു വെച്ചിരിക്കു യാഥനന്ന ക്ഷുദ്രിയമുർ അംഗിനത്തു കുലഭാഗിന്തിന്റെ. ദുരക്കാശല്ലാവയം വന്ന ശരണം പ്രാപിച്ചിട്ടും ദേശ്യം അട ദാഡാരത ആ വില്ലുളി കാറി അവക്കാശല്ലും നിരോത്തശാഖ മൈശാശം കൊന്നതുടങ്ങി. ഭൂമിപതികളുടെ ഗംഭേതത ക്ഷീടിച്ചും ചേരിച്ചുകൊണ്ട് ആ ക്ഷുദ്രിയമുർ ചുറവിനടനും മുന്നാന ഭൂമിവംശത്തെ മുലക്കത്താട നിരോപ്പിക്കുന്നതുകുണ്ട് പേടിച്ചു ഭൂമിപതികൾ ഹിമാലയപശ്ചത്തിലെല്ല മുഹകളിൽ അഭ്യന്നം പ്രാപിച്ചു. അംഗിനു കൈ സ്ത്രീ കലവും ലഭിക്കുവേണ്ടി, മഹാത്തായ കാജഭ്ല്ലൂടക്കുടിയ ഗംഭേതത ദി മംഡയംകൊണ്ടു തന്നെന്ന കൈ തുടയിൽ തളക്കിവെക്കുന്നുണ്ടായി. മുതിനിന്നും ക്ഷുദ്രിയമുർ സ്ത്രീകളുടെ പ്രാപിക്കുമെന്നും ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു തന്നെ തന്നെ മുകളിയിൽ അഭ്യന്നം പ്രാപിച്ചു. അംഗിനു കൈ സ്ത്രീ കലവും ലഭിക്കുവേണ്ടി, മഹാത്തായ കാജഭ്ല്ലൂടക്കുടിയ ഗംഭേതത ദി മംഡയംകൊണ്ടു തന്നെന്ന കൈ തുടയിൽ തളക്കിവെക്കുന്നുണ്ടായി. മുതിനിന്നും ക്ഷുദ്രിയമുർ സ്ത്രീകളുടെ പ്രാപിക്കുമെന്നും ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു തന്നെ തന്നെ മുകളിയിൽ അഭ്യന്നം പ്രാപിച്ചു. അംഗിനു കൈ സ്ത്രീകളുടെ പ്രാപിക്കുമെന്നും ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു തന്നെ തന്നെ മുകളിയിൽ അഭ്യന്നം പ്രാപിച്ചു. അംഗിനു കൈ സ്ത്രീകളുടെ പ്രാപിക്കുമെന്നും ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു തന്നെ തന്നെ മുകളിയിൽ അഭ്യന്നം പ്രാപിച്ചു.

മല്ലുഹണ്ണാന്നുരനെപ്പോലെ പ്രകാരിച്ച് ആ ക്ഷതിയനാടെ ദേശി കെട്ടത്തുവിട്ടു. കാഴ്ചയില്ലാതായിത്തീർന്ന് അവർ ആ റിലൈൻസജിൽ ചുററിന്തനു തുടങ്ങി. കെവിൽ, അധികാരിയായി, ജൂലൈ ശനിച്ചു അഡി പോലെ തേജസ്സുകന്ന ആ ക്ഷതിയനാർ മോഹിതരായി തീരുമ്പ് അനിന്തിയയും റഹാദ് ശയുളായ ആ മുഹമ്മദി യെത്തെന്ന കാഴ്ച നിട്ടവാൻ വേണ്ടി ശാശ്വം പ്രാപിച്ചു.

ക്ഷതിയനാർ: — “വെതിയുടെ പ്രംശാഭകാണ്ട് ഈ ക്ഷതിയനാർ, ഇവരുടെ കണ്ണിനു കാഴ്ചയോടുകൂടിത്തെന്ന ശ്രദ്ധിക്കാനു പോകമാറാവെട്ടു; തെങ്ങൾ പാപകമ്മണ്ണ ഒഴു നിരുദ്ധിപ്പം വിട്ടുകളഞ്ഞുപോയിക്കൊള്ളും. അല്ല യോ ശോഭനേ, ഭവരി പുതുനോടുകൂടി ഇവരിൽ പ്രസാദിച്ചും! എങ്ങെങ്കിൽ ദേശി തന്ന വെതി രക്ഷാക്കണമേ !”

മുഹമ്മദി: — “ഉണ്ണിക്കേളും, നിങ്ങളിൽ ഏനിക്കും കുടംതോ രോഷ്ടില്ലു. തെന്നല്ല നിങ്ങളുടെ ദേശിയെ നബില്ലിച്ചതും. തുടർന്തെന്നു ജനിച്ച ഈ ഭാർത്തവൻ നിശ്ചയമായും ഇപ്പോൾ കോപിച്ചിട്ടിട്ടാണ്. തന്റെ ലാഘവജനങ്ങെ ഒരുപാടിച്ചുതുക്കാണ്ടായ ദേഹത്താൽ ഇവൻ നിങ്ങളുടെ ദേശിക്കുകയെ നബില്ലിച്ചിരിക്കുന്നു. ഭാഗംങ്ങെ ഒരു നിങ്ങൾ ചേരിക്കുകമൊണ്ടു തന്നും ഈ ഗംഭീരത എന്നുകൊല്ലും മുഴുവൻ ഏന്നും ഉഞ്ഞവിൽ മാത്രവെച്ചിട്ടുണ്ട്. അങ്ങനെ ശംസുനായിരിക്കുന്നേയുംതന്നെനു ഈ പുതുൻ ആരംശങ്ങളേണ്ടിട്ടും വേദം മുഴുവൻ ഗ്രഹിച്ച കഴിഞ്ഞു. വിനൃദ്ധയംകൊണ്ടണ്ടായ കോപത്താൽ ക്ഷതിയകലത്തെ നബില്ലിക്കാവാൻ നിശ്ചയിച്ചു് ഇരുന്ന ത

നീറ ദിവ്യത്തജസ്സാൽ നിങ്ങളെ അന്യമാരാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഉംഗവിക്രിന്ന ജനികയൊരു കൗമ്പന്നായ എ നീറ ഈ പുത്രനോടുതന്നേ നിങ്ങൾ പ്രാത്മികക്ക്. നിങ്ങൾ ചെയ്യുന്ന ഉപാസനയിൽ സംപ്രീതനായി ഈ വൻ നിങ്ങൾക്ക് ദശ്ശി തന്നു.”

ഈതുകേട്ട് രാജാക്കന്നുമാരല്ലോം കൗമ്പന്നാട് പ്രസാദത്തിനായി പ്രാത്മികയും അതിന്മുണ്ടാം ആ ഭൂക്കമാരൻ അവരിൽ പ്രസാദികയും ചെയ്യു. വിഞ്ഞം കാഴ്കിടിയ ക്ഷുത്രി അന്നാർ അദ്ധ്യാത്മതന്നു അവരവരജട ദേശങ്ങളിലേപ്പെട്ടു പോയി. ഉംഗവിളന്റെ ജനികകകൊണ്ട് ആ ഭൂക്കമാരൻ കൗമ്പൻ എന്ന പേരോടുള്ളിട്ടി തുല്യാക്കങ്ങളിലും വിശ്രൂതനായി. തന്നീറ വംശത്തിനു ക്ഷുത്രിയ്യാർ ചെയ്യു അപകാരത്താൽ അജൂനായിത്തിന് കൗമ്പൻ അതിനു പ്രതികാരമായി ഒലാകം മഴുവൻ നബിപ്പിക്കാൻ നിയന്ത്രിച്ചു ലോരതപ്പെട്ടിൽ ഏതെല്ലാം. മുമാവിനെ പ്രസാദപ്പിക്കവാനായി ആ മഹാത്മാവു മഹത്തും അതുശ്രമായും ചെയ്യു. തപസ്സാൽ ദേവമാരംഭം അസുഖമാരംഭം മരശ്ശമാരംഭം അടങ്കിയ ലോകങ്ങളല്ലോം തപിച്ചുതുടങ്കി. തങ്ങളിടെ കംബത്തിൽ പിംന കൗമ്പൻ ലോകവിനാശത്തിനായി തപംചെയ്യുന്നതിനും പിതൃകൾ പിതൃലോകത്തിൽനിന്നും ആ തപാനിഷ്ഠൻറെ മുമ്പിൽ ചെന്ന.

പിതൃകൾഃ—“മകനേ, കൗമ്പൻ, നിന്നീറ ഉറുതപഃപ്രാവം എങ്ങൾ കണ്ണക്കഴിഞ്ഞു. നീ ഈ ക്രോധത്തെ അടക്കി ലോകങ്ങളെ ആശപാസിപ്പിക്കുക. ക്ഷുത്രിയ്യാർ ചെയ്യു ഹിന്ദുസ്ഥാന ഭാഗ്യവന്മാരായ എങ്ങൾ അന്ന സഹിച്ചുള്ള അശോകാക്ഷണ്ഡം. ആയുജ്ഞാലത്തിനീറ ദിശ്വതകോ

ണട്ട് അനു തെങ്ങൽ ഭിക്ഷിതന്മാരായിരിക്കുംയിരുന്നു. അരുളേപ്പാർമാ ക്ഷുഗ്രിയന്മാർ വന്നു തെങ്ങലെൽ കൊന്നതു തെങ്ങൽക്കു റിതമായിട്ടുണ്ട് കലാശിച്ചുതു്. തെങ്ങലീൽ ഒരാൾ അയാളുടെ ഗ്രഹത്തിൽ ധനം കഴിച്ചിട്ടുള്ളതും അതു ക്ഷുഗ്രിയന്മാക്ക് കാണുവാൻ ശ്രദ്ധയാക്കിയതും ആ വീം ന്മാക്ക് വൈരം വളരുത്തുവാൻ വേണ്ടി തെങ്ങൽത്തന്നു ചെയ്യുതാണ്. സ്വർഗ്ഗത്തിൽ ചെല്ലുവാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നവക്ക് എന്തിനും ധനം? അമ്മവാ, തെങ്ങൽപ്പോഴു ദയ വേണ്ടെങ്കിൽത്തന്നേ കഴബേരഹിൽനിന്നു് അതു വേണ്ടേംവാളും ദേശാഭല്ലോ; മുത്തു ഏങ്ങലെൽ സ്വയം ബാധിക്കാതിരിക്കുന്നതുകണ്ടു മരണത്തിനുംവേണ്ടി തെങ്ങൽ കണ്ടെവെച്ച സുസമ്മർഖായ ഉപായനാണു ക്ഷുഗ്രിയന്മാക്ക് തെങ്ങലീലുണ്ടായ വൈരം. പരമപദ്ധതി പ്രവിഷ്ടവാൻ അർത്ഥത്തുണ്ടാക്കില്ലെന്നുവെച്ചുണ്ട് അനു തെങ്ങൽ ആത്മഹത്യ ചെയ്യാതിരുന്നതു്. വത്സാ, നിന്നു ഈ പുരാപ്പാട് തെങ്ങൽക്കാക്ക് റിതമല്ല. സംഖ്യാക്കനാശനമെന്ന ആ മഹാ പാപത്തിൽ നിന്ന് പ്രവേശിക്കുതു്. ക്ഷുഗ്രിയന്മാരും സഹിപ്പിക്കുന്നതും ധനം സ്വിക്കവാനുള്ള ഈ ശ്രദ്ധത്തിൽനിന്നു നിന്ന് പിന്തിരിയണം. ഈ ആക്രാധം നിന്നു തവസ്സിനേയും തേജസ്സിനേയും കൈചുകക്കും ചെയ്യും.”

ഉപ്പൻ: “സംഖ്യാക്കവിനാശത്തിനും ഞാൻ ആക്രാധം തൊട്ടാട്ടുടി പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യുപോയി. അതു നില്ലുല്ല മായിക്കുടാ, മിച്ചാകോപംകൊണ്ടുള്ള വെരും പ്രതിജ്ഞ യാണിതെന്നു വരുത്തു്. കരതിയപോലെ ഞാൻ പ്രവ അക്കാതിരുന്നാൽ ഈ രോഷാണി എന്നെത്തന്നെ ദ

ഹിറ്പിക്കം, സക്രാന്തായുണ്ടായ ക്രൂപങ്ങളെ അടക്കാൻ നിന്നുന്ന ഉന്നശ്ശൻ ധന്തമക്കരണങ്ങളെ ശരിയായി പരിക്കിക്കുവാൻ യോഗ്യരാല്ലോ. ഭിഷ്മാദി നിഗ്രഹിക്കുന്ന നിന്മം ശ്രീഭിഷ്മാരു രക്ഷിക്കുന്നതിനം വിജയാള്ളക്കളായ നടരംതുമന്മാർ യൂഡിനോപാലേ രോഷം പ്രദയാഗിക്കുതു ദിന ചെയ്യുണ്ടം. എന്ന് അമ്മച്ചട തുടക്കംമുളിൽ ഗംഗ യൂഡിൽ കിടക്കുവോ പാം ഭാർത്തവന്മാരു ക്ഷമിയമന്മാർ കൊല്ലുന്നതുകണ്ട് എൻ്റെ മാതാക്കമന്മാർ ചെയ്യു ദോ ദനം കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ആ ക്ഷമിയാധികമന്മാർ ഭൂക്കലത്തെ നശിപ്പിക്കുവാൻ വേണ്ടി ഗംഗങ്ങളുടുടിയും മേരിച്ചുകളും തുടരുകണ്ട അന്നതന്നെ ഏറിക്കും അവരിൽ പേരും സംബന്ധം കുറുതുക്കുത്താട്ടക്കുടിയും എൻ്റെ മാതപിതാക്കമന്മാർ അന്ന നാടനാടായി പേരിച്ചേടിക്കിരിക്കുന്നു. ഭൂക്കളിടെ പതിക്കുളേ രക്ഷിക്കുവാൻ അന്ന് ആരേയും കണ്ടില്ലോ. അപ്പോൾ എൻ്റെ അമ്മക്കു സ്വന്തം ഗംഗത്തെ തണ്ടൻ തുടക്കംമുളിൽ സൃഷ്ടിച്ചു രക്ഷിക്കേണ്ടിവന്നു. പാപകമ്മങ്ങളെ തടക്കുവാൻ ആളും ബണ്ടനാിരിക്കുന്ന എത്തുലോകത്തിലും പാപികളണ്ടാകയില്ല. ഇവിടെ ഒരിടത്തും പാപത്തെ നിരോധിക്കുവാൻ ആ ജമില്ലെന്നവന്നാൽ അധികംപോതം പാപകമ്മങ്ങളിൽ എപ്പോടുകയാണണബാക്ക. അറിഞ്ഞകൊണ്ടുതന്നെ പാപത്തെ തടയാതിരിക്കുന്നവനും ആ പാപത്തിൻ്റെ ഫലം അനഭവിക്കുന്നവനായിവരും. രാജാക്കമന്മാർ ത്രജിക്കു ശക്തിയുണ്ടായിരുന്നിട്ടും തന്നെള്ളടെ ജീവിതത്തിലും കൊതിയാൽ എൻ്റെ പിതാക്കമന്മാർ ക്ഷമിയമന്മാർ ചെയ്യുന്ന ഹിന്ദസയിൽനിന്ന് അന്ന രക്ഷിക്കു

ശാഖയില്ല. അന്തുകൊണ്ടാണ് ഈ എന്നർ അവക്കൊട്ട്
കോപിച്ചിരിക്കുന്നത്. എന്നാൽ, നിങ്ങളുടെ വാക്ക് ഏ
നിക്കേ തൊറിനടക്കാൻ വധു. തൊൻ ഈ ക്രൂയേരത
അടക്കിയാൽ മുൻകൂട്ട് അതു പാപജാഗിത്തിനും; ലോ
കത്തിൽ പാപക്കുന്നുപോ വല്ലിക്കണ്ണ ചെയ്യും. അതും
അരല്ലോ ലോകവിനാശകമായ ഈ ക്രൂയാഗ്രിയെ
തോൻ എന്നർ തേജസ്സുകൊണ്ട് നിറുഹിക്കുന്നുണ്ടോ. നി
ങ്ങളാംടേ സർപ്പിലുകൾവിത്തെത്ത കാംക്ഷിക്കുന്നവരാ
ണ്. എന്നിക്കും നിങ്ങൾക്കും ഭ്രാഹ്മണിക്കുന്നതേരു
അതു നിങ്ങൾതന്നെ വിഡിച്ചാലും!?"

പിതൃക്കർമ്മ:—“ലോകവിനാശനത്തിനായിണം നിന്റു
ഈ ക്രൂയാഗ്രിയെ ജലത്തിൽ വിട്ടുക്കൂടു. ജലത്തിൽ
തന്നെയാണല്ലോ ലോകത്തെ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിരിക്കുന്നത്.
സർപ്പരബ്ധത്തോ ജഗത്തുമുഴുവനും. ജലമയ്യാണ്. അതു
കൊണ്ട് ജലത്തിൽതന്നെ ഈ ക്രൂയാഗ്രിയെ വിട്ടു.
അതു മഹാസമുദ്രത്തിൽ കിടക്കുന്നോ. ലോകങ്ങളല്ലോ ആ
ലമയമാകകൊണ്ട് നിന്നില്ലെങ്കിൽ ദേഹജമായ അഗ്നി
ലോകത്തിനു പകരം ജലത്തെ അഗ്നിപ്പിച്ചാൽമാതി. അ
പ്രോത്സാഹ നിന്റു. പ്രതിജ്ഞ സത്രമായി വരും; ലോകവി
നാശം സംബന്ധിക്കാതിരിക്കും ചെയ്യും.”

പിതൃക്കർമ്മ പറഞ്ഞപ്പുകാരം ക്ഷുദ്രനു തന്റെ ക്രൂ
യാഗ്രിയെ വരഞ്ഞാലയത്തിൽ ഉത്സഞ്ചിച്ചു. ആ അഗ്നി
യാശം മഹത്തായ ബബ്യവാ (അംപ) മുവം ധരിച്ചു സമുദ്ര
ജലത്തെ ഭജിച്ചുവരുന്നതെന്നു വേദങ്ങളനും പറയുന്നു. ആ

അശ്വമുഖം അഗ്നി ഘുറപ്പുട്ടവിച്ച് അതിൽക്കൂടിയാണ് കംതലെ വെള്ളം കൂടിക്കൊന്തു.

ഈ ഘുർജ്ജസംഖ്യം പരഞ്ഞാക്കാട്ടത്തു, ലോകവിനാശത്തിനായി ഉള്ളഭിക്ഷനും ശരിയല്ലെന്ന വസിഷ്ഠൻ പരാശരരഹം തട്ടണ്ണ. മഹാത്മാവായ തന്റെ പിതാമഹൻ തടയുകകൊണ്ടു, സർവ്വലോകധ്യംസന്നത്തിനായി തന്നിലുണ്ടായ ക്രോധത്തെ പരാശരൻ പിന്നവലിക്കുകതന്നേചെയ്യു. മധ്യാ തേജസ്പിയും സർവ്വ വേദങ്ങനുമായ ഔഷ്ഠിക്കാരൻ അതിൽപ്പീണെ ചെയ്യുതു രാക്ഷസസന്തുമാണ്. തന്റെ പിതാവായ ശ്രൂതിയെ രാക്ഷസന്മാർക്കൊന്നതുകൊണ്ടുള്ള ഒരു സ്മൃതേന്ത്രാട്ടക്കൂടി ആ മർണ്ണി രാക്ഷസമാരെ ബാലവുംഡേം കൂടാതെ യജ്ഞാഗ്നിയിൽ ദഹിപ്പിച്ചുതുടങ്ങി. ഈ രണ്ടാമത്തെ പ്രതിജ്ഞയെ താൻ തടയങ്കതനു നിശ്ചയിച്ചു, പരാശരൻ ചെയ്യുന്ന രാക്ഷസവധനത്തെ വസിഷ്ഠൻ നിരോധിച്ചില്ല. ആ സന്തുതിയിൽ മുന്നാഗ്നികർമ്മക്കീടിയിൽ സ്ഥിരിച്ചെയ്യുന്ന ആ മഹാമുനി നാലുമാമത്താങ്കൾ ലീപ്പാഗ്നിപോലെ ശോഭിച്ചു. പാപിജന മുന്നിഗ്രഹംകൊണ്ടു നിന്ന്‌ലഭമായ ആ യജ്ഞത്താൽ ആകാശം ശരഞ്ഞകാലസൗംധ്യത്താലെന്നപോലെ വിളിക്കി. നേജല്ലുകൊണ്ടു ഉജ്ജപ്പലിക്കുന്ന പരാശരരഹം വസിഷ്ഠൻ മുതലായ മഹാശിക്കളുംല്ലാവഞ്ചം പ്രീതിയഭാസ്മാരുന്നേയെന്ന ശക്തിചുഡപോയി. ശക്തിപുന്നും അനന്ത്രസാല്പര്യമാംവണ്ണം നടത്തുന്ന ആ മഹായജ്ഞന്മകണ്ടു അതു നിന്തീട്ടു രാക്ഷസമാരേ രക്ഷിക്കുവാനായി അന്തി, ഘുലമ്പുപുൻ, ഘുലമൻ, ക്രതു എന്നീ മഹാത്മാക്കൾ അവിടെവന്നു. രാക്ഷസസുകലത്തിനുണ്ടായിരിക്കുന്ന നാശങ്കരക്കണ്ടു ഭൂഖിപ്പിതനായ ഘുലമ്പുപുൻ പരാശരനുകുലെപ്പറ്റി ചെയ്യുതിൽപ്പീണെ ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു:—

“ഉള്ളി, രാക്ഷസമാർ നിഹപരാധികളാണ്. അവർ അറിഞ്ഞെക്കാണ്ട് കററമൊന്നം ചെയ്യിട്ടില്ല. അവരെ നീ സംഗ്രഹിച്ച് എനിക്കേ ദേഹരമായ സന്തതിനാശമണഡാക്കുന്നത് എന്തിനാണ്? നീ അങ്ങനെ ചെയ്യുകയും. ഈ കൂടുതും മഹാശികളായ ബ്രഹ്മണക്ക് ധന്തരല്ല. ഏറ്റോ, പരാരോ, ബ്രഹ്മണങ്ങടെ പരമധാരം ശമ്മാണ്. അധികമിഷ്ട നാക്ക് ചേറ്റ് പദ്മതിരിലാണ് ശ്രേഷ്ഠനായ നീ ഇപ്പോൾ സഖ്യരിക്തന്നത്. നിന്റെ പിതാവായ ശക്തി ധന്മാക്ക ശ്രീരംവൈച്ഛ资料 മികച്ചവനാണ്. ആ മഹാശയനെ നീ അപരാജിക്കുന്നതും. രാക്ഷസമാർ എന്നറ്റി സന്താനങ്ങളെന്നറ്റി നേരു നീ അവരെ നശിപ്പിക്കയുള്ളതും. ശക്തിക്കു ദൈഹിക ആവശ്യത്തു സ്വന്നം ശാപത്രിത്തിനിന്നുണ്ടായതാണ്. സ്വന്നം ഭോഷംകൊണ്ടുമാത്രമാണ് ശക്തിക്കു മരിക്കേണ്ടിവന്നതും. വസിഷ്ഠപുത്രനായ ശക്തിയെ കൊന്നതിനവാൻ തക്ക ശക്തി എത്താൽ രാക്ഷസനാണ്ട്! ശക്തി അംഗം സ്വയമായിത്തന്നെന്നാണ് അപുകാരമിള്ള മരണാത്മയും വരിച്ചതും. ഇതിനു വിശ്വാമിത്രൻ നിമിത്തമാത്രമായി ദിനംവെന്നു ഒഴിഞ്ഞു. കർമ്മാശ്വപാദരാജാധൂം ശക്തിയും അനാജന്മാം സ്വപ്രത്തിം ദേവന്മാരോടുള്ളിട സുവിശ്വസാംവരികയാണിപ്പോൾ. ഇക്കാല്യമെല്ലാം വസിഷ്ഠനാിയാം. നിർദ്ദോഷികളായ രാക്ഷസമാക്ക് ഇപ്പോഴുണ്ടായ നാശത്തിനു നിന്റെ ഇം യജത്തം കൂടു നിമിത്തതംമാത്രമാണെന്നു ഞാൻ സമുത്തിക്കുന്നു. ഇനി ഇം ധാരം ഇവിടെ നില്ക്കുക. ഇതിൽനിന്നു നീ പിന്നാറിയാൽ നിന്നുകു മേഘമേൽ ശ്രേയസ്സുണ്ടാക്കും.”

പുലസ്സുന്നേരി ഇം അഭിപ്രായത്തോട് വസിഷ്ഠനം

യോജിച്ചു. അപ്പോൾത്തെന്ന മഹാത്മജസ്വിയായ പരശ്രാമൻ താൻ തുടർന്നു തുടങ്ങിയ യാഗത്തെ അവസാനിപ്പിക്കുവേംതെ യു. സർവ്വാക്ഷണ്യസമാരേയും സംഘരിക്ഷവാൻ തയ്യാറാക്കിയ അശ്വിനെ അങ്ഗേരം വടക്കു ദണ്ടുമാനലയിലേപ്പു ഒക്ക ടക്കാറിൽക്കൂടി വിടുയച്ചു. ഈന്നു ആ അശ്വി വാദുംതാരം രാക്ഷണ്യസമാരേയും വുക്ഷണങ്ങളേയും ശിലകങ്ങളും ഭദ്രിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുയരുന്നതു കാണാറണ്ട്.

10. ദേവയാനി

സുരമാരം അസുരമാരം തമ്മിൽ ലോകാധിപത്രം തേത സംബന്ധിച്ചു പണ്ഡിത മഹാസമരം നടക്കുവണ്ടായി. അതിൽ, സ്വർഹസ്ഥിതിയെ സുരമാരം, ശ്രീകൃഷ്ണ അസുരമാരം ആചാര്യമാരായി അംഗീകരിച്ചു. എപ്പോഴം പരസ്യരം മത്സരിച്ചുകൊണ്ടു കഴിയുന്ന ഈ ആചാര്യമാർ തീനാഭിനാം കക്ഷികളിൽക്കൂടുന്നും താന്ത്രാഖ്യൻ വിദ്യാബലം കൊണ്ടു എതിരുത്തുടരണി. ഇല്ലത്തിൽ സുരമാരാൽ മുതരാക്കന്ന അസുരമാരെയെല്ലാം ശ്രീകൃഷ്ണ മന്ത്രങ്ങളിലെക്കാണ്ടു ജീവിപ്പിച്ചു. അതുകൊണ്ടു, അസുരസെസ്യം എപ്പോഴം അക്ഷയമായിത്തന്നേ നില്ലുമാറാം. എന്നാൽ അസുരമാർ കൊല്ലുന്ന സുരമാരെ സ്വർഹസ്ഥിക്കു ജീവിപ്പിക്കുവാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ശ്രീകൃഷ്ണ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള സജ്ജീവിനിമയ്ക്കും സ്വർഹസ്ഥിക്കു അറിഞ്ഞതുടക്കാജ്ഞയാൽ ദേവമാർ വിഷാദിക്കയും അവർ ശക്തിബലത്തെ കാണ്റു ദേഹക്കലരാക്കുവും ചെയ്തു. എങ്ങനെയെക്കിലും ആ സജ്ജീവിനി മന്ത്രം ഗ്രഹിച്ചാൽ മാത്രമേ രക്ഷയ്ക്കു വഴിയുള്ളവും നിശ്ചയിച്ചു.

ദേവന്മാർ ബൃഹസ്പതിപുത്രനായ കചന വിളിച്ച് ഈ ഒന്നു കെ പറഞ്ഞു:—

“ഭോഗൻ അത്രായിക്കുന്ന മുഴു തൈങ്ങലെ അനുകമ്പ ദ്രോഗ സഹായിക്കണം. മഹാതപസ്വിയായ ശ്രീകൃഷ്ണ അ മന്ത്രം ഭോഗ ചൊന്ന കൈകലാക്കണം. എന്നാൽ, തൈങ്ങൾ ഭോഗ ദേവാ ഹർമ്മായ വസ്തുക്കളിൽ ഭാഗഭാക്കാക്കാം. ഘൂഷപദ്ധരാജായാ നിയിൽച്ചുന്ന നോക്കിയാൽ ശ്രീകൃഷ്ണ അവിടെക്കാണാം. അദ്ദേഹം അവിടെ പാത്രക്കാണ്ട് ഭദ്രത്രുമാരെ രക്ഷിക്കുന്നു. തൈങ്ങൾക്ക് അദ്ദേഹം ഒരു തുണിയും ചെയ്യുന്നില്ല. ആ അസുരാചായ്യുടെ അത്രാധിച്ച തുപ്പനാക്കവാൻ ഭോ സ്ത്രീ ശക്തനാണ്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ പ്രിയപുത്രിയായ ദേവയാനിരൈ സേവിച്ചു വരീകരിക്കുന്നതിനു ഭോഗ സമ ത്രംമാണ്. ഇതുയും സാധിക്കുന്നതിന് വുവാവായ ഭോ നൊഴിയേ മറ്റാൽമില്ല. ശേമം, ദമം, സുഖിലം, സദാ ചാരം, ദംക്ഷിണ്യം എന്നിവയാൽ ദേവയാനിൽ പ്രസാ ദിപ്പിച്ചാൽ മുത്സജ്ജിവിനി വില്ല ഭാഗം കരസ്യമാകും.”

ഈതുകേട്ടു കചൻ ദേവഹിതംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാ സ്ത്രീക്കു കൈയേറു. അദ്ദേഹം അപ്പോർമ്മരനു ഘൂഷപദ്ധരാജാനിയിൽച്ചെന്നു, ശ്രീകൃഷ്ണക്കാണ്ട് വദിച്ചു, താൻ അംഗിരസ്ത്രിന്റെ പെശറുന്നു, ബൃഹസ്പതിയുടെ ഷുഭ്രമാണുന്നു, തന്റെ പേര് കചൻ എന്നാണെന്നും, തനു ശിശ്യനായി അംഗീകരിക്കുന്നുമെന്നു പ്രാത്മനായോടുള്ളടച്ചിയാണു വന്നിരിക്കുന്നതുനും, താൻ മുമച്ചും അചാരിച്ചുകൊണ്ട് ശ്രീ ഗുരുസേവചെയ്തു കൊള്ളാമെന്നും ഉണ്ടാക്കും. ആ പ്രാത്മനപോലെ ശ്രീകൃഷ്ണ കചന ശിശ്യനായി കൈ

കൊണ്ട്. “നീപറമ്പത്തും വിശ്വസിച്ചു, നിന്നന തൊന ആര്യൻിക്കുന്നു. ആ ആര്യം ബുധന്മുതിയേയും സംബന്ധിക്കുമ്പോൾ” എന്നിങ്ങനെന്നാണ് ശ്രൂക്കൻ കൊടുത്ത റഹപടി.

കചൻ ശ്രൂക്കനിയോഗപ്രകാരം ശിഖ്യാചിത്രമായ മഹാലുതം അനുഷ്ഠിച്ചതുട്ടണി. മുകൾ പറമ്പംപോലെയുള്ളും അദ്ദേഹം ശരിക്കേ ചെയ്യുവനു. അല്ലയും ബുദ്ധിയും ചെലുത്തിക്കൊണ്ട് കചൻ ചെയ്യു ആരാധനായാൽ മുഞ്ചും മുഞ്ചുതുണ്ടും സംതൃപ്തരായി. ആട്ടവാനം പാട്ടവാനം അറിവുള്ള കചൻ ആ വഴിക്കേ ദേവയാനിക്കേ വർണ്ണിക്കി കൂവാൻ ആയാസം വേണ്ടിവന്നില്ല. പൂജ്യങ്ങളിലും മലങ്ങളിലും ആ തങ്ങിയായ ദേവയാനിക്കു് ആവശ്യംപോലെ നല്ലിനല്ലി കചൻ സന്നോധിപ്പിച്ചു കൊണ്ടുവനു. ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുത്തായ ആ കന്നുക കചൻറു തുളിക്കായി ഫീറാങ്കില്ലാത്തപ്പാർ, പാടിശാടകകയും, ആ ജീവാവിനെ ഗാധിപ്പിച്ചുമന്ത്രതാട പരിചരിശയും ചെയ്തുട്ടണി. ഇംഗ്രൂമത്തിൽ ഒരംതുരാണ്ട് കഴിഞ്ഞപ്പോൾ ധ്യത്രുതനായി മുഞ്ചുമുഞ്ചു ചെയ്യുന്ന കചനെ അസ്വരമാർ അറിഞ്ഞു. ഒരുന്നാഡി കചൻ കാട്ടിൽ തനിയേ നടനു പെക്കണ്ണെ മേജ്ഞേപ്പാർ, മന്ത്രസംരക്ഷണത്തിലുള്ള അഭിനിവേശങ്കൊണ്ടും, ബുധന്മുതിയോടുള്ള വിദ്വേഷംകൊണ്ടും അമർപ്പം ചേന്ന ഭാനവന്മാർ കചനെ ഒളിച്ചുചെന്ന പിടിച്ചു് അവ തുടക്കാനു തുണ്ടതുണ്ടാക്കി ചെന്നായ്ക്കും തിനാവാൻ കൊടുത്തു. സന്ധ്യയായപ്പോൾ പത്രക്കണ്ണെല്ലും അവയുടെ പാലകനുകളാതെ കാട്ടിൽനിന്നു മടങ്ങിവനു തൊഴു അനിൽ കടന്നു പത്രക്കളിൽ ഇംഗ്രൂവരവും അതുവരേയും കു

ചന്ന വന്നിട്ടില്ലെന്തതും കണ്ടു ദേവയാനി ഉടൻതന്നെപ്പോൾ അപ്പുടേനാട് ശ്രദ്ധക്കേന്തു പറഞ്ഞു:—

“അപ്പും, അവിട്ടതെന്തെ അഖിദേഹാനും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്ന സൗംഘ്യം അസുമിച്ചു. പത്രക്കളെല്ലാം തൊഴുതിലാണി. എന്നാൽ, കചന്ന ശ്രദ്ധയും വന്നാകാണന്നില്ല. കചങ്ങന്ന ആരംഗം കൊന്നകളെത്തുവോ! അമുഖം അപ്പേരും മരിച്ച പോയോ! എന്നു ആപത്രം അപ്പേരുതെന്തെ നിശ്ചയമായും ബാധിച്ചിരിക്കുന്നും. അരഭക്കുന്നയാശകിൽ കചങ്ങന്ന കൂടാതെ തൊൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതല്ലെന്ന തീരു പാശ്രേഷതക്കാം.”

കചന്ന മരിച്ചിട്ടുണ്ടകിൽ ജീവിപ്പിച്ചുകൊള്ളാണെന്ന മക്കളെ സമാധാനിപ്പിച്ചതിൽപ്പിനോ, ശ്രീകൃഷ്ണ മുത്സഞ്ചിവി നിമന്ത്രം പ്രഥയാഗിച്ചു കചങ്ങന്ന വിളിച്ചു. ഉടനേ, ചെന്ന ക്ഷേത്ര വയറിൽനിന്നും മാസവശ്യങ്ങൾ വെളിക്കു ചൂ ചുകയും അതെല്ലാം കൂടിച്ചുന്നും, കചന്ന ജീവിക്കും ചെയ്തു. ഗ്രാവിലേൻറു വിളിക്കുക്കു സസ്തനാഫം വന്നാചേരുന്ന് കചന്നോട് ശ്രദ്ധയും താമസിക്കുവന്നുള്ള കാരണംമെന്തനു ഒരു വയാനി അനേപാഷ്ടിച്ചു.

കചന്നു:— “തൊൻ ചമത്തുപ്പുണ്ടും വിറകും ശേഖരിച്ചു്, അതെല്ലാം കെട്ടിരെയുട്ടു്” ആരുമുത്തിനിന്നരിക്കേണ്ടതുള്ള ആർക്കുവട്ടിൽ വന്നാചേരും. ആ വുക്ക്ഷതിനേൻറു നിശ്ചലിക്കുന്ന നേന്ന പത്രക്കളും നിന്നിരുന്നു. അവിടെവെച്ചു് അസുര മാർ എന്നു കണ്ടു. ആരുതനും ചേബാബിച്ചുതിനും തൊന്ന സത്യം പുറത്തു. ഉടനേ അവർ എന്നു കൊന്ന ചെന്നായ്ക്കു മാറ്റുന്നതിനും പകിട്ടുകൈരുത്തും. മഹാത്മാവായ ശ്രീകൃഷ്ണി മത്രാഖലം പ്രഥയാഗിച്ചു് എന്നു വിളിക്കു

യാൽ ഞാൻ ഇതാ ജീവിച്ച നിന്റെ മുമ്പിൽ വനിപി കഴനോ.”

ഈ സംഭവത്തിന്തോശം കണ്ണാർ കഴിഞ്ഞതിൽ പ്ലിനൊ ദേവയാനിക്കു ഒവണ്ടി പുവരക്കവാനായി കച്ചൻ കാട്ടിലേജ്ജു പോയി. അനന്നം അസുരമാർ കച്ചന കൊ പ്ലുകയും, എ മുതശരീരത്തെ ചരച്ചുരച്ചു വെള്ളത്തിൽ കല കഴി വിച്ചകയും, കച്ചവിക്കുഗതതാൽ ആത്തയായ ദേവ യാനി ആവലാത്തിപ്പുടകയാൽ ശ്രൂകൻ ആ ശിഷ്യരെ ഉ ഗ്രശക്തിയാൽ ജീവിപ്പിക്കയും ചെയ്യുന്നായി. മുന്നാള്ളും അസുരമാർ കച്ചന നിറവിച്ചു. അക്കറി ആ മുതശരീര തെരെ ചുട്ടകരിച്ചു ചുട്ടുമാക്കി മദ്ധത്തിൽ കലകൾ അതു ശ്രൂകാചാങ്ങം കടക്കവാൻ കൊടുത്തു. കച്ചന കാണാ തായപ്പോൾ ദേപാധാനി ചെന്ന് അപ്പേന്നോട് ആവലാ തിപ്പുട്ടു തുടങ്ങി:-

- “പുവരക്കവാൻ പോയ അവിടെന്തെ ശിഷ്യനായ ക ചൻ ഈനിയും മടങ്ങിവന്ന കാണന്നില്ല: അഃദ്രഹത്തെ ആരാനം കൊന്നാകളിൽത്തിരിക്കുമോ? അമവാ അഃദ്രഹം മ റിച്ചുപോയിരിക്കുമോ? എന്തോ കരാപത്തു നിയയമായും അഃദ്രഹത്തെ ബാധിച്ചിരി കണം. അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ കച്ചന തുടക്കതെ എനിക്കു ജീവിച്ചിരിക്കവാൻ കഴിക്ക യില്ലെന്ന ഞാൻ തീരുത്തപറ്റേതക്കാം.”

ശ്രൂകൻ— “പുഡിപ്പുതിപ്പുതനായ ആ കച്ചൻ തീച്ച്യാ യും മുതനായിപ്പോയി. മന്ത്രശക്തികൊണ്ട്, അവനെ ജീവിപ്പിച്ചാലും, വീണ്ടും അസുരമാർ കൊന്നാകളിയും. ഇനി ഞാൻ എന്തൊന്നു ചെങ്ങുണ്ടു്! മക്കേ, കച്ച നെയ്യാത്തു് നി ഇങ്ങനെ ദുഃഖിച്ചു കരയാകതു്. മുഹമ

സോത്തുമനാർ, ഇന്ത്രാലിഡവമനാർ, ദൈത്യമനാർ, അ ശ്വിനികർ, വസുകർ, എന്നിവർ മാത്രമല്ല, രഭരാഖ്യത്തെത്തവന്നാണ് കീഴടക്കവാൻ തക്ക പ്രഭാവം നിന്ന് കണ്ണഭായിനിക്കേ, ഒരു വൈദം മന്ത്രപ്രാഥവണ്ടി നീംയാ നിന്നേപ്പോലെയുള്ളവരോ ഭിമിക്കുന്നതു ശരിയല്ല. എ തായാലും, ഇനി ആ പ്രാഹമന്ത്രവാവിനെ ജീവിപ്പിക്കുവാൻ പ്രധാനമണ്ഡണ്ട്. ജീവിപ്പിച്ചാൽത്തന്നെ അസുരമനാർ പിന്നേയും കൊല്ലും.”

ദേവയാനി— “അച്ചു, കച്ചൻറ പിതാമഹൻ വന്നുവും നായ അംഗിരസ്സുണ്ട്. പിതാവകട്ടേ, ആശിവയ്ക്കനായ ബുധസ്സും ഇഷ്ടാശനം. ആശിവുടെ പെഞ്ചത്തും ആശിവുടെ തന്നെ പുത്രൻമാരും അഃദ്രഹത്തെത്തു തൊൻ ദേഹമിക്കുന്ന തിൽ എന്താണുാൽ തെറ്റും? അഃദ്രഹത്തിന്റെ വിശ്വാസത്തിൽ തൊൻ ഭിമിക്കാതിരിക്കുന്നതെങ്ങനെങ്കിൽ പ്രാഹമചയ്യും, തപസ്സും, ഉസാധം, കംക്കാലേത മുതലും യവ തിക്കണ്ണ കച്ചൻ എനിക്ക പ്രിയദർഘനനായിന്തിനി ന്നിരിക്കുകാണ്ട് അഃദ്രഹത്തെ തൊൻ പിത്രരാതിരി കയില്ല. കച്ചൻപ്പോതെ ഈ ജീവിതം എനിക്കു വേണ്ടും.”

മകളുടെ വിലാപം കേട്ട് അതിനു മെതുള്ളതോ യ അസുരമനാരിൽ ശ്രൂക്കുന്ന കോപംവിളിന്. തന്നെ ആ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന ശിശ്യനെ കൊന്ന, തന്നെ ദേശികയും, തനിക്ക് അപ്രിയമായി പ്രാഹമന്നു ഹിംസിക്കയും ചെയ്യുന്ന ദൈത്യരും അഃദ്രഹം വെരുത്തു. പുതിക്കുവണ്ടി കച്ചനു പുന്നജ്ജീവിപ്പിക്കുവാൻ മന്ത്രം പ്രദയാഗിച്ചും അഃദ്രഹം വിളിച്ചപ്പോൾ, ഉദരത്തിൽ കടികൊള്ളുന്ന കച്ചൻ, തന്റെ മുക്കവിനു വല്ല ആപത്തും നേരിക്കുക്കു

അഡ്യോ എന്ന ഭക്തപ്പെട്ട പത്രക്ക വിളിക്കുക. “നി എത്തു വഴിക്കാണ് എൻ്റെ വയറിൽ വന്നതു്? ” എന്ന്
അഭ്യൂതം, ശ്രൂക്കുന്ന ചോദിച്ചു.

കച്ചൻ — “അവിടത്തെ അനന്തരാധാരകാണ്ട് എനിക്കു
കാഞ്ഞില്ലാതായിട്ടില്ല. കഴിത്തെ കാഞ്ഞം മാറ്റുമ്പോൾ താൻ
അറിയുന്നാണ്ട്. എൻ്റെ തപസ്സിനു ഹാനിപറാതിരിക്കു
വാൻ ശ്രൂ ഫോരണ്ടേശ്വരപ്പെട്ടില്ലോ താൻ സഹിച്ചുകൂടം.
അസുന്നാർ എങ്ങനെ കൊന്ന ചുട്ട് പൊടിയാക്കി മല്ല
തതിൽ കലക്കി അവിടത്തെയ്ക്കു തരികയാണണായതു്.
അവിടനും, സുഖസുന്ധരമായെടു മായാക്കുമുാമല്ല, ആ
പരമാംബന്ധമായ മായദേഹത്തിലില്ലോ ശരിയായി അറിയു
ന്നാണെന്നും, അവിടത്തെ വെള്ളവാൻ ആക്ഷം കഴിക്കാ
ണ്ടെന്നും ആ ദൈത്യനാർ ഗ്രഹിച്ചില്ല.”

ശ്രൂക്കുന്ന് — “മകളേ, നിന്റെ പ്രിയത്തിനാവേണ്ടി താൻ
എന്നാണ് ഇവിടെ ചെയ്യേണ്ടതു്! താൻ മരിച്ചുല്ലോ
തെ കച്ചൻ ജീവിക്കയില്ല. എൻ്റെ വയർ കീറിട്ടുവേ
ണും അതിന്റെത്തിലുള്ള കച്ചൻ പുരിത്തെങ്കു വരവാൻ.”

ദേവയാനി — “കച്ചൻറെ നാശവും അവിടത്തെ നാശവും
ശ്രൂ രണ്ട് ടീവെച്ചും എന്നെ അശ്വിപോലെ ദഹിപ്പിക്കും.
കച്ചൻ മരിക്കയാണെങ്കിൽ അങ്കാട്ടത്തിടി എൻ്റെ
സർപ്പനുഖവും അസുമിക്കും. അവിടനും നബിക്കയാണെ
കിൽ, പിന്നെ എനിക്കു ആയുസ്സുമില്ല.”

ശ്രൂക്കുന്ന് ... “എംഗോ, ബുധസ്തിപുത്ര, .നി ദേവിയാനിയു
ടെ ആരാധനപാത്രമാക്കുകാണ്ടും, എൻ്റെ ഭക്തതായ
തുകാണ്ടും ഇതാ, നിന്നു വിജയമുണ്ടായിരിക്കുന്നു. ക
ചുക്കത്തിയിൽ വന്നിരുക്കുന്ന ഇന്ത്യല്ലാ നീരെങ്കിൽ

തൊൻ തങ്ങന സജ്ജിവിനി വിദ്യ ഗ്രഹിച്ചുകൊള്ളുക. ബ്രഹ്മണാന്നാഴിക, എൻ്റെ വയറാറിൽ കട്ടണ്ണിയ റ റാക്ഷിംതനീ പിന്നിട ജീവിക്കുവാൻ കഴികയില്ല. നീ ബ്രഹ്മണാന്നാഞ്ചുകിൽ എൻ്റെ ഇം വിദ്യ വാങ്ങിക്കും തു തു തു. എൻ്റെ വയര പിളസ്സ് നീ വെളിച്ചിൽ വന്നാൽ, നീ എൻ്റെ പുത്രനാഞ്ചുനം തൊൻ നിന്റെ അംഗ്കുതാഞ്ചുനം കാത്തുകൊള്ളുന്നും. ഗ്രാവിൽനിന്ന വിദ്യനേടിയ ബുദ്ധിമാൻ യങ്കുഞ്ചിഞ്ചുട്ടട്ടി ഭവണം കായ്ക്കുമ്പോൾ കാണവാനെന്ന നീ അറിയുകയും വേണും.”

ഈയും പറഞ്ഞ മുതസജ്ജിവിനിമന്ത്രം ശ്രദ്ധക കച്ചാ ഉപദേശികയും, ഉടങ്ങതന്നേ ശ്രദ്ധകക്കി തുനു കച്ചൻ ഫൂത്തുവരികയും ചെയ്യു. ശ്രദ്ധകാദരത്തിൽനിന്നും, വെള്ളത്തവാവിൽ മുഴുത്തിക്കളേന്നപോലെ അഭിത്രപനായി വെളിപ്പേട്ട കച്ചൻ, ചത്തുവീണ കിടക്കുന്ന ശ്രദ്ധന ഉടന്തനും ജീവിപ്പിച്ചു. മനുസില്പിയാൽ കൃതാത്മനാ തിത്തിന് കച്ചൻ ശ്രദ്ധവിനെ അഭിഭാദ്യം ചെയ്യു ബോധിപ്പിച്ചതാവിതു”.

“വിദ്യാധിനന്നായ എനിക്ക്, അവിട്ടുത്തപ്പോലെ തതപവിയുഷം കണ്ണംഞ്ചും ചൊരിഞ്ഞ തങ്ങന ശ്രദ്ധവി നെ തൊൻ എൻ്റെ അംഗ്കുതായും അമ്മയായും ഗണിച്ചു വാകിക്കും. കൃതജ്ഞതയുള്ളവരാൽ അദ്ദേഹത്തെ ദ്രോഹിക്കു തില്ല. സദ്വാന്നതമഞ്ചുായ നിധികർബക്കല്ലോം ശ്രദ്ധപ്പിട യും, തതപദാതായും, പൂജനീയനമായ ആചായ്മാ വിദ്യ നേടിയപ്പെട്ട നിന്മിച്ചാൽ, അവർ ലോകത്തിൽ നില കാണാതെ, നരകത്തിൽ വീഴും.”

കച്ചനാള്ള യങ്കവോധം കുണ്ട് സത്തുഞ്ചിപ്പുണ്ട് അദ്ദേഹ

•സൗയ്യത്തെന ശ്രൂതൻ. ഒപ്പാനത്താൽ വഞ്ചിതനായ തോത്ത് സ്ക്രിതനാക്കക്കയ്ക്കു ചെയ്യു. ധന്മജനനായ കച്ച നെ തനിക്കു ക്ഷേമിക്കേണ്ടിവന്നതും, ആ വഴിക്കു തന്റെ മ ശ്രൂതം ദേഹാരതാം നാഡിപ്പുട്ടിപ്പായതും മല്ലപ്പാനക്കാണാ കയാൽ ആ മദ്ഭേദത അങ്ങുഹം തീരോ വെള്ളതു. സ്ഥാപനാ ഹിതത്തിനുംവണ്ണി ശ്രൂതൻ അങ്ങപ്പാർത്തെന, താഴേ കാ സിച്ചവിധം പ്രതിജ്ഞ ചെയ്യു:—

“ഈനു മുതൽ എത്തു സ്ഥാപനാൻ മല്ലു സേവിക്കു നാഡോ, ആ മരബ്ദഭാ ധന്മജനിൽനിന്നു പതിച്ചു, സ്ഥാപ മദ്ഭൂപാപദ്മരം ഇഹത്തിലും പരത്തിലും നിന്ത്യാനായി തന്ത്രം. എന്ന വിധിച്ചു ഈ സ്ഥാപനാധനം സദ്ധൃത നാഡം ഗ്രാജ്ഞാരൂഷാത്തയപരമായ സ്ഥാപനാജം ദേവ മംഗം ഏല്ലാലോകവാസികളിലും കേടുകൊള്ളുക്കു.”

ഈഞ്ഞാന ദേഹാശിച്ചതിൽപ്പിനേ, മഹാസഭാവനം തപസ്സന്വയത്തിനേന്നല്ലാം നിധാനവുംായ ശ്രൂതൻ ദൈവങ്ങാഗത്താൽ ബുദ്ധി മന്ത്രകയാൽ അസുരന്മാരെ പിളിച്ചു ശാസിച്ചു:—

“ഭേദത്രയാരായ നിങ്ങളെല്ലാം വെളം സുഖമാരാ ണം. ഏറെന്നു സന്നിധിയിൽ പാക്കുന്ന കചനാവഴ്ക്ക, സി ലഭനം സജ്ജിവനി വിഭ്രം നേടിയവനം ഏംന്നപ്പേരുംബെന്തു നേരാ അരാധ്യസ്ഥാപനാനമാണെന്നു നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞു കൊള്ളുക.”

ആചാര്യൻ ഇം ഭാവപ്പുകളും കണ്ണു് അസുരന്മാർ അതുധികം അയുദ്ധപ്പെട്ടു് അവാവങ്ങെ വഴിക്കു പിരി തൈക്കപാദി. കചനം പിന്നേയും പലകാലം ഗ്രാജ്ഞാരൂ ചെയ്യു പാത്തിൽപ്പിനേ, മുതക്കാലം കഴിക്കയാൽ, സു

രലോകത്തിലേയ്ക്ക് പോകവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണനിന്നും അനന്തരി വാങ്ങി. അംഗോപാർശ്വം, ദേവയാനി കച്ചൻറ മുഹിൽ തെള്ളം തന്റെ വാഞ്ഛരിതം ഇങ്ങനെ അറിയിച്ചു:—

“അംഗിരല്ലിന്റെ പെണ്ണരൂപായ ഭവാൻ ശീലം, കലം, വില്പി, തപം, ദമം എന്നിവയെല്ലാം തിക്കണ്ണ വിള സ്ഥാന മാന്യരൂപാണെല്ലാ. അംഗിരല്ലിവട്ടു, ഏന്റെ അക്ഷം പുജനിയനം കിൽത്തിമാനമാണ്. ഭവാന്റെ പിതാവായ ബുധല്ലതി എനിക്കു മാന്യരൂപം വന്നുന്നമാണെന്നും ഭവാൻ അറിയണം ഇങ്ങനെ, ഭവാന്റെ കലം ഇഴയുള്ള വരകട ബൈഹിമാനാദരങ്ങൾക്കു വിഷയമായിട്ടുള്ളതാണെന്നും അവിഞ്ഞെക്കാണു തൊന്തു പറയുന്നതു കേടുകൊണ്ടോ ലും! ധ്യതയുതന്നായ ഭവാനോടു തൊന്തു ഇതേവരെ എത്തു പിതിയിലാണു പെതകമാറിവനിട്ടുള്ളതെന്നു ഭവാൻ ഇപ്പോൾ ശാന്തം കാത്തുനോക്കേണ്ടതാണ്. വില്പാസന്പരിനായ ഭവാൻ ഇം ക്ഷതിയെ അത്തരിച്ചു യമാവിധി മന്ത്രപൂർക്കം പാണിന്റുമണം ചെയ്യാലും.”

കച്ചൻ:—“നിന്റെ അക്ഷം എത്തു നിഃഫലം എനിക്കു മാന്യരൂപം വന്നുന്നമായിരിക്കുന്നവോ, അതേ നിലയ്ക്ക് തന്നെ ശ്രോദനാംഗിയായ നിഃം വന്നുയാണ്. ശ്രീകൃഷ്ണ സപ്പന്തം പ്രാണനെക്കാം പ്രിയപര്ക്കിയ മകളാണു നീ. ഗ്രാഹത്യുടെ നിലയ്ക്ക് എനിക്കു നീ പുജനിയയുംാണ്. നിന്റെ പിതാവും എന്റെ ഗ്രാഹമായ ശ്രീകൃഷ്ണ എനിക്കു എന്നുണ്ടെന്നേയോ അംഗങ്ങളെത്തെന്നു വന്നുയായിരിക്കുന്ന നീ നീ ഇനി മേൽ എന്നോടു ഇത്തരത്തിൽ സംസാരിക്കുന്നു.”

ദേവയാനി:—“ബുധല്ലതിയുടെ പുത്രരൂപായ ഭവാൻ എ

നീറ അച്ചുനീറ മകനാകയില്ല. അംഗിരല്ലുനീറ പെശത്രണനന്നിലങ്കിൽ വോൻ എന്നീറ അച്ചുനം, പ്രത്യേകിച്ച് എനിക്കും മാനുനം പുജ്യമാണ്. ഈതിനാ പുരാത, വോനെ അസുരനാർ പിണ്ണന്മാം പിന്നേ യും കൊന്നപ്പോൾ, അപ്പോഴീല്ലും വെളിപ്പേട്ട് എന്നീറ ആ പ്രേമത്തെ ഇഷ്ടപ്പോൾ കാഞ്ഞനില്ലയോ, ദി സൗഹ്യം ത്രിതിലും അനംരാഗത്തിലും എനിക്കുള്ള വിശ്വിഷ്ടഭക്തി വോൻ അറിയുന്നില്ലങ്കയാ ദി തെരോനം ചെയ്യാതെ ഇം കേരഭയ വോൻ കൈവിട്ട് പോകത്തു്.”

കചന്ന്—“മുഖപ്രദയായ നി അയുഷകകമ്മത്തിലേക്കാ സോ എന്ന പ്രേരിപ്പിക്കുന്നതു്? നി എന്നീറ മുഖവി നേരിയം മുക്കവയിരിക്കുയാൽ, എനിൽ പ്രസാദിച്ചു ല്ലോ! മുമ്പ് നി എന്നെതാങ സ്ഥാനത്തു വാണികുന്നവോ, ആ മുകുറത്തിൽത്തന്നേ ഞാനം കിടക്കുണ്ടോ കി. ആ സ്ഥിതിക്ക് എന്നീറ ധനംസോദരിയായിത്തീ നീ നി എന്നോടു ഇം വിധം സംസാരിക്കുതു്. വല്ലായും ദയാനം നേരിടാതെ ഇത്രയുംകാലം ഞാൻ ഇവിടെ സ്പൃശമായിത്തന്നേ പാത്രവനിരിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ യാത്ര പറഞ്ഞാനില്ലെന്ന എനിക്കു മാർത്തിൽ മും ആശാംസി കയ്യാണ നി ചെയ്യുണ്ടതു്. ധനവിശ്രായമല്ലാത്തവിധം നി എന്ന ഇടയ്ക്കിടേയെകിലും കാണ്ടിക്കുന്നരെമനു് അ പേക്കിക്കുന്നു. തെരോനം പററാതെ എന്നീറ മുക വിനെ നി ആരാധിക്കയും ചെയ്യുക.”

ദേവയാനി—“ധനകാശത്തിനായി പ്രാതമിക്കും ഇം എന്ന വോൻ പരിത്രജിച്ച പോകയാണെങ്കിൽ, വോ നാ കിട്ടിയ ഇം വിത്ര ഹലിക്കാതെയാകും.”

കചൻ:—“ഇത്യുഗ്രിയായതുകൊണ്ടും ഇത്സമമതില്ലതും തുകൊണ്ടുമാണ്, എന്നെന്ന പിഴകൊണ്ടപ്പു, തൊൻ നി ഗൗ വെടിത്തൈപോകുന്നതു്. ഇതിൽ നീ എന്ന തോന്നംപടി ശപിച്ചുകൊള്ളുക. ആണിയമ്മം എങ്ങനെ യെന്ന പറഞ്ഞതന്ന എന്ന ധർമ്മം ദാഖലായംകൊണ്ടപ്പു, കാമാസ്യതക്കാണ്ഡാണ് ബുദ്ധതെ ശപിച്ചതു്. അതു കൊണ്ട് ആ ശാപം നീ കുത്തുംപോലെ, ഫലവത്താകു യില്ല. മുനികമാരൻ നിന്നെ വേദാക്ഷക്തിലേപ്പുനും, തൊൻ നേടിയ വിദ്യ നിജുലമാക്കുമെന്ന നീ ശപിച്ചതു മിച്ചയായിട്ടു തീരകയുള്ളൂട്ടെവന്നം നീ ‘അറിത്തു കൊള്ളുക.’”

ഈത്തും പറഞ്ഞ ക്രചൻ ദേവലോകത്തേയ്ക്കു പോ അി.. ഇന്ത്യാദി ദേവന്മാർ വിദ്യുനേടിവന്ന ക്രചനേ കണ്ടു സംസ്കാരക്കും തിരഞ്ഞെടുവണ്ണി മഹാകമ്മം അനുഷ്ഠിക്ക യാൽ അന്ത്രപരയശസ്ത്രങ്ങാക്കാരു് ആ വിശ്വോത്തമനെ അനുഗ്രഹിക്കയും ചെയ്തു.

11. യായാതി.

ശ്രീകൃഷ്ണനായ ദേവയാനിയും വിശ്വപർമ്മനെന്ന അസുരരാജാവിന്നെന്ന ഘുത്രിയായ ശമ്പിജ്ഞയും അവരുടെ ദാ സികളുംഈട്ടി, കരനാർ, കാട്ടിൽ കടന്ന കേളിയാടിത്തുട ഞാ. അവർ തങ്ങളുടെ ഉച്ചവുടവകൾ കരയിൽ അഴിച്ച വെച്ചു സരസ്വിലിറിണി മുങ്കിയും നീന്തിയും കളിക്കുവോരി സഞ്ചീവിനിമന്ത്രസിലിയാൽ കൂതാത്മനായി, അസുരരു, അമായി സമരം തുടരേണ്ടതിലെല്ലും തരം നോക്കി നടക്കുന്ന

ദേവന്മാർ ആ വഴിക്കു വരികയും, ജലക്രീഡയെപ്പറ്റുന്ന ആ വിലാസിനികളെ കൂടു സംഗ്രഹിച്ചവിട്ട് രസികളുംവാനായി, കാറായിത്തിന്റെ അവക്കട ചേലകളെല്ലാം അടിച്ച പറ പ്പിച്ചശുട്ടി മറികയും ചെയ്യു. തങ്ങളുടെ വസ്ത്രങ്ങൾ കാറാ ടിന്റോട് ചുരുട്ടുണ്ട് തിരിത്തുമറിത്തു പോകുന്നതുകൂടു് അതുവേഗംതോടെ കുകയറിവനു ആ വധുകൾ അവരവൻകു കിട്ടിയ വസ്ത്രം പെട്ടുന്നാരോനു വലിച്ചുടക്കു നും നും ഒരു ദിനംനിന്നു. ആ സംഗ്രഹത്തിൽ ദേവയാനിയുടെ ചേലയാണ് ശമ്പിച്ചു എടുത്തുടത്തു്. അതിൽനിന്നു് അവൻ തമിൽ വല്ലാത്തൊരു വഴിക്കണ്ടായി.

ദേവയാനി: — “എട്ടി, അസുാപ്പേണ്ണു, എന്നുറ ചേലയാണോ നിനക്കുടക്കാൻ! ശിശ്യരായ നിനക്ക് ഇതു ഏ റീപ്പുഡായാ, ധികാരം! ഇതു നിനക്കുന്നല്ലതിനായി വരി എല്ലുന്ന് കാതേതാ!”

ശമ്പിച്ചു: — “മതി മതി നിന്നുറ തുളിച്ചാട്ടും! നിന്നുറ അച്ചു എന്നുറ അച്ചുനേ ഇരിക്കുന്നും കിടക്കുന്നും മെല്ലാം കീഴെ വന്നാണിയെന്നുതുന്നിനിനു വന്തിയെല്ലപ്പും സൃഷ്ടിക്കുന്നതു നീ കാണുന്നില്ലേ! അന്തുരോടിരുന്നും, അന്തുരു തൊഴുതു പുക്കളിയും വല്ലതും കിട്ടിയതു വാങ്ങി തനിനുന്നവൻറു മകളുണ്ടുന്നേ നീ! എന്നുറ അച്ചുന്ന സൃതുനും ഭാതാവും, ആഴരാട്ടരമാനും വാങ്ങാത്തവന്മാണ്. എട്ടി, പിച്ചകാരിപ്പേണ്ണു, നീ മാത്രത്തിച്ചു കിടന്നാണെ പീതിപറഞ്ഞു നിലവിളിച്ചാൽ എനിക്കു തുവേണും. നിരായയനാണോ സായ്യനാട്ടതിക്കു വാൻ: നീ ചെന്ന നിന്നുറ തരകാരോട്ട് എതിക്കുക. നിന്നൊയുണ്ടോ ഞാൻ വക്കവെള്ളുനുാം!!”

ശ്രദ്ധിനോ ഇതുപോലെയുള്ള രഹപട്ടി ദേവയാനിയിൽ നിന്നും വുന്നപ്പുടാതിരിന്നില്ല. ആ ശ്രദ്ധിച്ചുമു, ശമ്മിച്ചു മാറിയുട്ടതിന്റെ തന്റെ വസ്തുതയെ പിടിച്ചുവലിച്ചു. അപ്പോൾ ആ കരുകയെ ശമ്മിച്ചു ഒരു പൊട്ടക്കിണാ റവിൽ പിടിച്ചുതുള്ളി. അങ്ങനെടുത്തടി തന്റെ ശ്രദ്ധകാരിയുടെക്കമാണ് യസാനിച്ചുവെന്ന നിയേയിച്ചു. ആകോപാസ്ഥയായ ഷേഖരകമ്മിണി തിരിത്തുണ്ടാക്കുപ്പാലും ചെയ്യാതെ വാട്ടിലേണ്ണു പോകയുംചെയ്യു.

അംഗം നാല്ലിഷാത്മജനായ യായാതി ആ വനത്തിൽ തന്നെന്ന വേദധാരണവാസം വന്നിരുന്നു. താനം ക്രതിരഘും നായാട്ടിൽ ക്ഷീണിച്ചു ഭാഗിച്ചു തള്ളാക്കയാൽ അങ്ഗേഹം വെള്ളം തേടിവക്കാണ്ടു വന്നപേരുംതു് ഈ പൊട്ടക്കിണാറിന്ന റിക്കയാണ്. അതിന്നുള്ളിലേണ്ണു അങ്ഗേഹം നോക്കിയ ഷേഖര അണിശ്ചിവപോലെ തിളങ്കുന്ന ഒരു പെൺകൊടി ദയ കണ്ടു, സാന്തപ്പന്നപുംകും സാമാബന്ധത്തിൽ ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു:—

“സുരാരിരത്നമായ നീ ആരാണോ? താമുനവുംചെന്ന ശണിക്കണ്ണലം. ധരിക്കുണ്ടാൽ ഗ്രഹസമകരുകയായിരിക്കും വുന്ന നീ ഇവിടെ ഇങ്ങനെ ലീഡ്യൂനത്തിൽ എഴുപ്പട്ടി രിക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണോ? നീ ഭിംബിച്ചു കരഞ്ഞു സാഫ്റു ചെയ്യുന്നതു്; അതു് എന്തുകൊണ്ടു്? വള്ളിപ്പട്ടംകൊണ്ടു മുടിയ ഇം പൊട്ടക്കിണാറിൽ നീ എങ്ങനെയാണോ ഉൾപ്പെടുത്തു? നീ ആരക്കെട മകളാണോ? എങ്ങനും സത്രുമെല്ലാം പറയുക.”

ദേവയാനി:—“സുരമാരാൽ മുതരാക്കുന്ന അസുരമാരാ മനുഷ്യത്തിനുകൊണ്ടു യുനണ്ണിവിള്ളിക്കുന്ന ആ ശ്രദ്ധിനാഃ

ക്കിയാണ് എന്നറ്റ അച്ചുൻ. അദ്ദേഹം എന്നറ്റ ഇംഗ്ലീഷ് ഭാവസമ അറിഞ്ഞിട്ടില്ല. വോൺ കുലീനനം ശാന്തനമാണെന്നും, പീഞ്ഞശാലിയും യഥസ്ഥിയും. തുടിയാ സൗഖ്യം, കണ്ണപ്പോഴേ ഞാൻ അറിഞ്ഞെങ്കിൽതു. താ മുന്നവാംഗ്രഹിച്ചയാട്ടുടിയ എന്നറ്റ വലതുകൈ ഇതാ നീട്ടുന്നു. ഈ കൈപിടിച്ചു്, എന്നേ ഈ കിണറാഡി നിന്നു വോൺ കരകയറിയാലും.”

അതു കുറ്റക കുറ്റ മുഹമ്മദിയാബന്നനാറിന്തു യയാ തി അവരെ വലതുകൈ പിടിച്ചു് കരയിൽ കയറി വിട തിൽപ്പിനുന്നു, യാതുപാണ്ടു രാജധാനിയിലേജ്ജു പോയി. അദ്ദേഹം മറന്നതതിനുശേഷം, ദേവയാനിക്കയ തിരഞ്ഞെ കൊണ്ടു ചുള്ളിക അവിടെ വന്നു. തന്നെ പീടിലേജ്ജു വി ഹിച്ചു അവളോടു ദേവയാനി പറഞ്ഞതു്, “ഞാൻ ഇനി വു ഷപ്പറ്റുന്നു. രാജധാനിയിൽ നിശ്ചയമായും കടക്കുകയി ശ്രൂന്നു നീ വേഗം ചെന്നു് എന്നറ്റ അച്ചുനെന്ന അറിയിക്കു കു് എന്നാണ്.

ഈതു കുറ്റ ചുള്ളിക സംഗ്രഹംവരുംതുാട്ടുടി ഒരു തുരാജമന്തിരത്തിലേജ്ജു കാടിച്ചുനും ശ്രദ്ധമുന്നിച്ചു കണ്ണു, മുഖ്യപത്രരാജാവിന്നറ്റ പുത്രിയായ ശമ്പാജു കാട്ടിക്കുവെ ആ ദേവയാനിക്കയ ഹിംസിച്ചിരിക്കുന്നവന്നു് അറിയിച്ചു്. ഈ അത്രുദ്ദോഢനം കേട്ടു വിന്നനായിത്തീന്ന് ശ്രദ്ധ കുട്ടാ പേജ്ജു പാഞ്ചു മക്കളെ തിരഞ്ഞെ കണ്ണപിടിക്കയും അവരെ രണ്ടു കൈകുപാകൊണ്ടും തുടിച്ചേതും പുണ്ടകയും ചെയ്തു. എന്നിട്ടു് ഈങ്ങനെന്ന പറഞ്ഞു: “മക്കുളു്, അവന്നവന്നാണു ശ്രദ്ധാഭാഷണങ്ങളിൽ നിന്നാണ് എന്താരാഭാക്ഷണം സുവർണ്ണിവ അപി എപ്പുട്ടുന്നതു്. നീ എഴുതാ ഭജ്യമും ചെയ്തിരിക്കണും. അതിന്നറ്റ മലഭാഡിരിക്കണും ഈ അന്നവോം.”

ദേവഹാനി— “ഈ അനൗദ്യോഗികമായ പ്രഭാവം അതാട്ടു; വുഷപ്പർവ്വതിയായ ശമ്മിഷ്ട എന്നൊട്ട് പാണ്ഠ വാഴകൾ അവിട്ടു ഉന്നുംവച്ചു കേട്ടുള്ളും; അവിട്ടു അസുഖാങ്കര സ്ത്രിപാഠകനാബന്നും അവൾ പാണ്ഠത്തു സ്ത്രീമാരണാം ആ ശമ്മിഷ്ട—വുഷപ്പർവ്വതി എന്നു മകൾ—അങ്ങനെയുണ്ട് എഃനാട് പാണ്ഠത്തും. ദേശ്യം വള്ളൻ കണ്ണകൾ തുട്ടതു, തീക്ക്ഷ്ണപരിഷ്മായി, ആ വുഷപ്പർവ്വത പിന്ന ശമ്മിഷ്ട എന്നുണ്ടോക്കി, ഞാൻ, അന്നുംരാടിരാം, അന്നും എത്രാഴ്തു വുക്കുളിയും, വല്ലതും കിട്ടിയതു വാങ്ങിത്തിനുന്നവരാം മകളാണും, അംബളാട്ട് അച്ചുന്ന സ്ത്രീരം ഭാതാവും അരക്കരട്ട് മൊന്നം വാങ്ങാത്തവന്മാണും പാണ്ഠയും. ഒക്രാധര കതാക്കിയായി, ഗവ്വം വള്ളൻ, ഇതുതന്ന അവർഖി വീണ്ടുംവീണ്ടും പാണ്ഠതിരിക്കുന്നും. “സ്ത്രിക്കയും, യാചിക്കയും പ്രതിഗ്രഹിക്കയും. ചെയ്യുന്നവൻറെ മകളാണും ഞാനകിൽ നിന്നു ഞാൻ പുജിച്ചുകൊള്ളു” എന്നുണ്ട് എൻറെ ആ സവിക്കണ ഞാൻ മരഹട്ടി കോട്ടുത്തതും.”

ആകുന്ന— “സ്ത്രിക്കയും യാചിക്കയും പ്രതിഗ്രഹിക്കയും ചെയ്യുന്നവൻറെ മകളല്ലോ നീ. നിന്റെ അച്ചുന്ന ആരോധ്യം സ്ത്രിക്കാത്തവനും ഏല്ലാവരാലും സ്ത്രിക്കപ്പെട്ടുന്നവനുമാണും. ഈ വാസ്തവം വുഷപ്പർവ്വതിയാം. ആ ദേവ ശ്രൂരം, നിന്നു രക്ഷിച്ച ആ യാതിയും ഇതും അറിയും. അചിന്ത്യവും, ശ്രദ്ധവും നിർദ്ദേശവും പ്രാശ്പർവ്വതതു എൻറെ വെല്ലം. ഭൂമിയിലാവട്ടു, സപ്രീതിലാവട്ടു, എവിടേരുല്ലോ എത്തല്ലാമുണ്ടോ അവയുടെയെല്ലാം

ഇഴപ്പരന്നാണ് എന്നെന്ന സ്വയംഭൂ പാഞ്ചത്തിട്ടണ്ട്. ലോകവിത്തനിന്നവേണ്ടി എന്നാണ് ജലം വിചുക്കുവെന്ന തു്. ഓഷധികളെ മുഴവൻ പോഷിപ്പിക്കുന്നതും എന്നാണ്.”

വിഷംഭിച്ചും ക്രൂയിച്ചും നില്ലന മക്കളെ ഇപ്പകാരം സഹസ്യവാക്കുള്ളാൽ അക്കുൻ ആശുപിള്ളിച്ചു. അതിൽപ്പിനു ആ മഹാഷി തന്റെ മക്കളുടായി ഇങ്ങനെ ഉപദേശിച്ചു: -

“മകളേ, മരിക്കുവൻ അതിർക്കടന്ന പാഞ്ചന വാക്കുകളും ഏപ്പുഴിം ക്ഷമിച്ചടങ്ങിയിരിക്കുന്നവൻ സർവ്വത്തെയും ക്ഷമിച്ചവനാണെന്ന കീ അറിയണം. ഉയൻവരുന്ന കോപത്തെ ക്രതിരഭയെന്നുംപോലെ പിടിച്ചടക്കുന്ന നിയന്ത്രാവിനെ സജ്ജനം മാനിക്കുന്നു. കാട്ടന ക്രതിരഭയും ക്രതിന്ത്രാബിനേൽക്കു ഇന്തിരാട്ടകയല്ലും സാമാജിക ചെയ്യണ്ടതു്. തന്നില്ലണ്ടാകുന്ന ക്രൂയത്തെ അങ്കുറായംകൊണ്ട് അക്കരെന്നവൻ ഇക്കാണ്ടായ സ്വയുദ്ധത്തും ജയിച്ചവനാണെന്ന കീ അറിയുക. പാഞ്ച തന്റെ ശരീരത്തില്ലണ്ടാക്കുന്ന ജീവിന്റെ ത്പക്ഷിണെന്നുംപോലെ, ഉൽപന്നമായ കോപത്തെ ക്ഷമകൊണ്ട് നീക്കിക്കളിയുന്നവനാണ് യമാത്മിപ്പുജാപാഠം. ക്രൂയത്തെ സഹിക്കും, നിന്ദകിൽ മനസ്സിളക്കാതിരിക്കും, അന്തുന്ന സന്തപ്പിപ്പിച്ചായുള്ളടക്കിയും താൻ സന്തപ്പിക്കാതിരിക്കും ചെയ്യുന്നവൻ പുഞ്ചാത്മിണ്ഡപരിക്കുണ്ടാം പാത്രമാണ്. മാസംതോക്കായി ഒരു രൂഗരാഖ്യക്കാലം കൂടും തള്ളരാതെ യാഗം ചെയ്യുന്നവനേനക്കാർഡി ആരോച്ചം പിണ്ണം ആത്മാത്ത അങ്കുറായനന്നാണ് ഉയൻവൻ. കലവരാലിലും മനസ്സുപ്പിശ്ചാത്ത ബാലികാബാലന്മാങ്കൾ ചേരുകയുള്ളൂ.

വക്ഷ് ബലാബലത്തെപ്പറ്റി അറിഞ്ഞതുടു). അവരെപ്പും ലെങ്ങ്ലു പണ്ഡിതൻ.”

ദേവയാനി—“അച്ചു, ഞാൻ ഒരു ബാലികതന്നെങ്കിൽ മും, ധർമ്മവദത്തെപ്പറ്റി എനിക്കും ഒട്ടാനന്നിയും അങ്കുധരതിന്നീരിയും അതിർക്കുന്ന വാക്കിന്നീയും ബലാബലത്തെപ്പറ്റിയും ഞാൻ അറിയും. ശൈഖ്യൻ ശൈഖ്യാചാരത്തിൽനിന്നും പിഴച്ചുപോയാൽ അതിൽ ക്ഷുമിക്കുന്നതു ഭൂഷണമല്ല. അതുകൊണ്ട് ഹീനവുംതന്നുരോന്നിച്ചു പാക്കിയാൽ എനിക്കും ഇഷ്ടമില്ല. അതുചാരത്തിന്നീരുള്ള ആളിജാത്യത്തിന്നീരോയോ തള്ളിക്കൊണ്ട് പരന്നിട്ട് ചെയ്യുന്ന പാപഗ്രിലുമാരോടൊന്നിച്ചു ദ്രോഹിക്കുന്നതും ആംക്ഷികളും ആതുംതന്നേ പാക്കിക്കയില്ല. കലശഗ്രാം തെക്കാണ്ണോ, വൃത്തിഗ്രാംകാണ്ണോ സജ്ജനത്തെ അറിയുന്ന സാധ്യങ്ങന്തോടുകൂടിയാണ് പാഫേണ്ടതു്; ആ പാപ്പാണ ദ്രോഹിക്കും. എന്നോട് ആ വൃഷപദ്മനാഭക്കും പരശ്രമ പരശ്രമ തെറിവാക്കുകൾ, അശ്വിക്കായ ആഗ്രഹിക്കുവാൻ അംബാനിരയെയെന്നപോലെ എന്നീരു മനസ്സിലെ വല്ലാതെ കടയുന്നു. ശ്രതിലധികമായ പ്ലാങ്കുറിലോകങ്ങളിലെങ്ങും വേരെയില്ല. ദരിദ്രനായിത്തീന്ന വന്ന് അവന്നീരു ശരൂവിന്നും ധനത്തെ ആഗ്രഹിച്ചു ജീവിക്കുന്നതിനേക്കാം മരണമാണു ശോഭനമായിട്ടുള്ളതു്.”

ദേവയാനിയുടെ ഇം വാക്കുകൾ കറിക്കു കൊഞ്ചുക്കര നന്ന ചെയ്യു. മകൾ പരശ്രമത്തെല്ലാം കേട്ട മരററാനം വിചാരിക്കുവാൻ കഴിവില്ലോതായ ശ്രീകുന്നു ക്രൂധനതോടുകൂടി വുഷപദ്മനാഭവിൽ മുമ്പിൽ ചെന്ന.

ശ്രീകുർ—“പുഷ്പപ്രംഭാജാവേ, അധ്യാത്മത്തിന്റെ ഫലം ഉച്ചസ്ഥാനം അനുഭവപ്പെടുകയില്ലെങ്കിലും, തുണ്ടണ അതു തർക്കത്താവിനെ കലഞ്ഞൊടെ നശിപ്പിക്കാതിരിക്കും. തന്നിൽത്തന്നെന്നേയാ തന്റെ ഭാജ്യാധ്യാത്മികളിലോ എന്നേതാരം ചെയ്യും അധ്യാത്മവും ഫലിക്കുന്നെന്ന് ചെയ്യും. എൻ്റെ ശിഷ്യത്വാർഹി എന്നു ശ്രദ്ധാദിശ്വാസം തുണ്ടം ആ പുണ്യശ്രീലിപിനും ധർമ്മജ്ഞനനമായ കച്ചെന്ന ബൈദ്യത്തുന്നാരായ നിങ്ങൾ കൊന്നില്ലെങ്കാണും അതു നിരവ രാധിരയ ഹിന്ദുക്കയും എൻ്റെ മക്കളെ ഉപദേശിക്കുമ്പോൾ ചെയ്യിരിക്കുന്നുണ്ട് തൊൻ ഭോഗൈ സ്വന്ധവർദ്ധനയും തുണ്ടിത്തന്നെ ഇതാ, വെടിത്തുപോകുന്നു. ശ്രൂ നാട്ടി ലാവട്ടേ, ഭവാനോടൊന്നിച്ചുവട്ടേ. തൊൻ ഇനിയെങ്കിലും കല്പം പാക്കുകയില്ല. തൊൻ ഒരു മിമ്രാവാദിശാഖ നും ഭവാൻ കുറ്റക്കുത്തും”.

പുഷ്പപ്രംഭൻ—“അധ്യാത്മം, മിമ്രാലുപാപമോ അവിടേ ഷ്ടൂഷ്ടതായി തൊൻ ഇത്തുവരെ കുറക്കിട്ടില്ല. ധർമ്മത്തിന്റെയും സത്യത്തിന്റെയും ശ്രിപ്പിടമായ അവിട്ടുന്നു ഇണ്ണുള്ളവനിൽ പ്രസാദിച്ചുവും! തെങ്ങെല്ലെങ്കിലും പോകുത്തും”. അങ്ങെനെ അവിട്ടുന്നു ചെയ്യുന്നതായാൽ തെങ്ങൾക്കും സമുദ്രത്തിൽ ചോന്ന റീഴ്കുങ്ഗേ ഉരുറാങ്ക ചെതുവുള്ളതും”.

ശ്രീകുർ—“നിങ്ങെല്ലം ചെന്ന സമുദ്രത്തിൽ വിന്നാലും, മററാവിടേക്കുകിലും കാടിപ്പോയാലും അതു തട്ടക്കുന്ന തിന്നവേണ്ടി എൻ്റെ വാസല്പ്പാജനമായ മക്കൾക്ക് അപ്രിയം ചെയ്യുവാൻ തൊൻ ശേഷതന്നും. എൻ്റെ ജീവിതം അവളിലാണ് കടിക്കൊള്ളുന്നതും”. അതു ദേവയാ

നിരയെവാൻ പ്രസാദിപ്പിക്കേണ്ടു. എന്നാൽ ഇന്ത്യൻ ബൃഹസ്പതിയെന്നംപാലെ ഞാൻ ഭർത്ത ദേഹംക്ഷുദ്ധകരനായി ശ്രവിടെ പാത്രമെങ്കാളുംാ!”

വുഷപത്രൻ—“അമ്പുംരാഗനായ എനിക്കേ ഭൂമിക്കിൽ എറുമാറും ധനമുണ്ടാണോ, അതു, കതിര്, പത്ര മുതലായവരും ഉംബല്ലുടെയുള്ളൂ ആ ധനം മുഴുവൻ അവിടുതെ വക്ക് തന്നുണ്ടാണോ.”

കുക്കൻ—“ഒല്ലേറുറ്റുന്നു ധനത്തിനെന്നല്ലോ എന്നാണോ അധിവൈദന്തക്കിൽ ആ തൊൻതെനു, ഭവാൻ ചെന്ന ഒരു വയാനിരയെ പ്രസാദിപ്പിക്കേണ്ടും ആജ്ഞാപിക്കേണ്ടും”.

അമ്പദൈ ചെങ്കുമ്പുംരാഗനായ വുഷപത്രൻ സമ്മതിച്ചു. ആ അമ്പുംരാഗനാടുക്കുടി ശ്രീകൃഷ്ണ ഭവയാനിരയെ ചെന്ന കണ്ണ വിവരശില്പം അറിയിച്ചുപ്പൂർണ്ണം അവർഖിപ്പിച്ചു പഠിത്തത്തു് ശ്രംഞ്ഞകയാണോ :—“അംഗ്രീ, രാജാവിന്നും ധനത്തിനെന്നല്ലോ അവിടുന്നും അധിവൈദന്തിയാണോ എനിക്കേ നേരിട്ടിരുവാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ലോ. അതു രാജാവുതന്നെ എന്നാട്ടു.പറയുന്നോ.”

വുഷപത്രൻ—“ഹേ, ഭവയാനി, ഭവതിയുടെ ആഗ്രഹം എത്രെന്നായാലും അതു എത്രും അതു എത്ര ഭ്രംഭമായിരുന്നാലും ഞാൻ നിവർത്തിപ്പിച്ചുകൊള്ളുംാ.”

ഭവയാനി—“ആയിരം കണ്ണകമാരോടുകൂടി ശമ്മിജ്ജുഡെ ദാസികയായി കിട്ടുന്നെന്നാണോ എന്നും ആവർഖി എന്നും അച്ചും പഠിച്ചും പഠിച്ചും എന്നും നിജും വരഞ്ഞാണോ.”

ശ്രീ കേട്ട ഉടനെ വുഷപത്രർജാവു ധാരിയെ വിളി

ചു, ശമ്മിപ്പുവര തുടക്കിംഗാം വരുന്നതിനം, അവർ ഒരു വയാനിയുടെ ശ്രദ്ധിപ്പോലെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളുന്നതിനം ആരഞ്ഞതുപിച്ചു. ധാരിചേന്ന ശമ്മിപ്പുവരുടെ പാഠത്തു പിതു്:—

“ശമ്മിപ്പു, നീ നിഃന്തര ബന്ധുജനത്തിനു സുവം വരുത്തുക. ദേവയാനിയുടെ പ്രേരണയാൽ ത്രാക്കുമഹാഷി അദ്ദേഹത്തിനിന്നരു തും ശിഖ്യുരരൈയ്യും വെടിഞ്ഞു പോകാം എന്ന് തുടങ്ങുന്നു. ഏടോ, പുണ്യശ്രീലേ, നീ ചേന്ന് ആ ദേവയാനിയുടെ അഭിമതമേതോ അതിനുണ്ട് പ്രവർത്തിക്കുക.”

ശമ്മിപ്പു—“അവളുടെ ശ്രദ്ധമെങ്ങനെയോ അങ്ങനെ തൊൻ ചെയ്യുകൊള്ളാം: ദേർധാനി ചറ്റത്തിട്ടു ത്രാക്കുൻ എന്ന വിളിക്കുന്നവകിൽ തൊൻ ഇതാ പുരപ്പുട്ടുനു. എന്നർ ദോഷംകൊണ്ട് അവർ നാടവിട്ടു പോകേണ്ടു.”

ശമ്മിപ്പു അദ്ദേഹത്തിനു കാരായിരം കരുക്കമാരോ ടക്കടി ചപ്പുകൾിൽ കുറരി ദേവയാനിയുടെ മുഖിൽചെന്നു.

ശമ്മിപ്പു—“ആയിരം കന്ധകക്കളുാട്ടക്കടി തൊൻ ശ്രദ്ധ വേ തിയുടെ ഭാസിപ്പും പരിചാരിക്കുമായിത്തിന്തിനിരിക്കുന്നു. വേതിയുടെ അച്ചൻ നിയോഗിക്കുന്നിട്ടു തൊൻ വേ തിയുടെ തീടുട വന്നുകൊള്ളാം.”

ദേവയാനി—“അന്ത്യംരാട്ട് ഇന്നും അന്ത്യംരേ പുക്കളിലും വല്ലതും കിട്ടിയതു വാങ്ങിത്തിനുന്നവൻറു മകളാണു തൊൻ എകിൽ, സമ്പ്രാഡം സ്ത്രീക്കപ്പുട്ടുന്നവൻറു മകളായ നീ എന്നർ ഭാസിയാകുന്നതു് എന്തെന്തേ?”

ശമ്മിപ്പു—“ആയിരം ബന്ധുജനത്തിനു് എങ്കുണ്ടെങ്കുണ്ടും സുവം നൽകിയേ കഴിയു. അതുകൊണ്ടു,

വെതിയുടെ പിതാവു് കല്ലിക്കേന്നെന്തു് വെതിഃയാടാ
നിച്ചു വന്നുകൊള്ളും.”

ഈങ്ങനെ മുഖപംപ്പുത്തിയായ ശമ്മിഷ്യു തന്റെ ദാ
സിയായിത്തിന്നുപൂർണ്ണം, ഈനി രാജധാനിയിലേപ്പു താൻ
വന്നുകൊള്ളുമെന്ന ഭേദയാണി അംഗരെ അറിയിച്ചു. ട
നീൻ അംഗരെ മഹ തായ ജനാനവും വില്പ്പാവലവുമു
ണ്ണെന്ന് അവർ സമ്മതിക്കയും ചെയ്തു. മകളുടെ വാക്കു
അക്കു സ്വത്തുപൂജയിൽനിന്ന് ഭാനവ്-പൂജിതനായ മുകുന്ദ ഉ
കളേംടക്കുടി നശരത്തിലേപ്പു പേരയി.

2

പിന്നീട് വളരെ നാലു കഴിഞ്ഞതിൽപ്പിനെ, ഒരു
നാലു ഭേദയാണി കാരായിരും ഭാസികളോടും ശമ്മിഷ്യുഹോ
ടംകുടി ക്രീഡാവിനോദത്തിനായി മുൻപറഞ്ഞ വന്നതി
ൽതന്നെ പ്രശ്നവരിച്ചു. സ്പാദേറിയ ഫലങ്ങൾ ക്ഷേമിച്ചും
മയുരരണം കടിച്ചും അവശ്രദ്ധാവതം ചോന്ന് ആ കാട്ടിൽ
കളിച്ചു രസിച്ചു നടന്നു. അനും, യാതിരാജാവു വെട്ട
യാടിത്തള്ളും, ഭാദം വളരും വെള്ളം തെടിക്കൊണ്ടു് ആ
സമലത്തെന്ന വന്നുചോന്നു. ഭേദയാണിയേയും ശമ്മിഷ്യു
യേയും ആ കന്തുകാസമഹ്രൂദത്തെയും ലിപ്പാഭരണവില്ലെങ്കി
തകളായി കടിച്ചു രസിച്ചു കളിക്കേന്ന നിലയിൽ അങ്കുമം
അവിടെ കണ്ടു. സ്കീകർക്കിടയിൽ ശമ്മിഷ്യയാൽ പരി
ഞ്ചവിന്നയായി, അവശ്രേഷ്ഠകൊണ്ടു കാൽ തദ്ദോടിച്ചുകൊ
ണ്ടു, തുപ്പളണ്ണതാൽ അസ്വദശ്രയായും ഭേദയാണി പുഞ്ചി
പിക്കൊണ്ടുലാളായി. വിള്ളെന്നും. യാതാതി അവഞ്ചെട അടക്ക
ഉതു ചോന്നു് ഇങ്ങനെ ചോദിച്ചു്”

“കുരായിരം വീതം കള്ളുകകളാൽ പരിവാരിതരാക നിങ്ങളിലെവരും അരുരാണ്. നിങ്ങളുടെ കലവും പേരും അറിഞ്ഞാൽ കൊള്ളുമെന്നാണെന്തു്.”

ദേവയാഹി—“അല്ലേഡിയു രാജാരോ, തൊൻ പറയാം, കേട്ട കും! അസുരാചായ്ക്കായ ശ്രൂക്കുന്ന ഭോൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുമ്പോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ ഇകളാണ് തൊൻ. ഇവ താക്കേ, അസുരരാജാവായ മുഖപർവ്വതന്റെ മകൾ ഒരു മംഗളം ഉണ്ടാണ്. ഇവരിൽ തൊൻ ചെല്ലുന്നടഞ്ഞല്ലോ എന്നു തുടർന്നു വരുന്ന ഭാസിയുണ്ടാണെന്തു്.”

യയാതി—“ഒദ്ദേശ്യത്തിലും രാവണ്ണിനിയുമായ ഇം കള്ളുക വെതിയുടെ ഭാസിയായതു് എന്നുണ്ടോ? അതു് അബായുവാൻ എനിക്കു്. അതുഡിക്കും കൊള്ളുകമുണ്ടു്.”

ദേവയാഹി—“അല്ലേഡിയു രാജാവേ, വിശ്വിരൈ പിത്രുടരാ എത്തുക്കു അതിൽനിന്നു് ഒഴിഞ്ഞു കില്ലവാൻ കഴിക കില്ലു. ഇം അനഭവേധും വിധിവിധിതാംതന്നു. എന്നിനുണ്ടാണ് തൊൻ അതു വിസ്തുരിക്കുന്നതു്! തുച്ഛാലക്കാരം ഗിരീകാണ്ടും വാണിപ്രസാദം കലൻ വാഗ്രഹ്യവും കൊണ്ടും രാജാവിനെപ്പോലെ ശേഖരിക്കുന്ന ഭോൻ ആരാണോ? ഭോൻറെ പേരു എന്നതാണെന്നും, കലം എന്നതാണും, ഭവാൻ ആരക്കേപ്പുത്തുന്നാണെന്നും പറയാമോ?”

യയാതി—“സ്വന്മചയ്യും ശരിയായി അനശ്വിച്ചു, വേദം മുഴുവൻ ഗ്രഹിച്ചിട്ടുള്ള രാജപുത്രനായ യയാതി രാജാവാണ് തൊൻ.”

ദേവയാഹി—“ഭോൻ ഇം സമലത്തു എന്തു കായ്ക്കി നായിട്ടാണ് വന്നിരിക്കുന്നതു്? താമരപ്പു അരക്കാഡോ വേട്ടയാട്ടവാനോ?” .

യയാതി “നാംകാട്ടിനാണ് എന്ന് ഇല്ല വന്നതിൽ വന്ന തു്. ദാമദശനത്തിനും ബെഞ്ചും തിരഞ്ഞെക്കാണ്ട് നട ക്കുകയാണ് എന്ന്. ശ്രവിക്കുന്ന തീരുമ്പ് തീരുമ്പ് ദി ശ്രൂംക്കവാൻ ഭവി സമ്മതിച്ചുണ്ട്!”

ദേവയാനി _ “ദാസിയാം അംഗിഷ്ഠഃ അഭ്യു കാരായിരം കു റുക്കമാരോടുള്ളടക്കിയ എന്ന് ഭവാനും അധിനിധാനം. ഭവാനും ഏരേൻ്റു ഭർത്താവായി ഭവിച്ചുണ്ട്!”

യയാതി _ “അഹി, ദേവയാനി, ഭവതിയുടെ ഭർത്താവംകു വാൻ എന്ന് അംഗിരാളി. രാജാക്കന്നരു ഭവതിയുടെ പിതാവുമായുള്ള ചുച്ചുജ്ഞി പ്രേസ്തവാളു്.”

ദേവയാനി _ “ശ്രൂംമണതപം ക്ഷത്രിയത്പരിത്താട്ടം ക്ഷത്രി യതപം ശ്രൂംമണതപരിത്താട്ടം യോജിക്കും. ഭവാനും ഒ ശിഖിപ്പുത്രനായ ഔഷിധാണും. അതുകൊണ്ട് ഏരേന്ന പരിഗ്രാമിച്ചുണ്ട്.”

യയാതി _ “നാലുവർഷിങ്ങളും കുറേദേഹത്തിൽനിന്നും തന്നെ ധാരായതെക്കിലും, ഹാരോ വർഷിന്തിനുമുള്ള ധ മംഘും ശ്രദ്ധിയും ഭേദരു വേരായാണും. അവയിൽ ശ്രൂം മണ്ണും ഉൾക്കൊള്ളുണ്ട്.”

ദേവയാനി _ “എരേൻ്റു കൈ ഇന്നേവരേ മറേരതാരു പുഞ്ചിനം തൊട്ടിട്ടില്ല. അത്യുമായി ഭവാനാണും ഏ നേൻ കൈ പിടിച്ചുതു്. അതുകൊണ്ട് ഭവാനേ എന്ന് വരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഔഷിപ്പുത്രനം ഔഷിയുമായ ഭവാനും പി ടിച്ചുകഴിത്തെ എരേൻ്റും ഇല്ല കൈ വേരാരു പുഞ്ചിനു തൊട്ടിനാരുണ്ടോ?”

യയാതി _ “തിക്കൂവിഷവും കട്ടംകോപവുമുള്ള സപ്പംതെ കാളിം, ശയ്യതു ചടന്നുരിയുന്ന അശ്വിനിയക്കാളിം അട്ട

ആകുത്തവന്നുണ്ട് പ്രാഹമന്നുന്ന വിജയമാർ എപ്പോഴും കാരിക്കാണ്ടതാണ്?"

ദേവയാനി—“എന്തെക്കാണ്ടാണ്ടു്?”

യയാതി—“സപ്പുവും അഞ്ചലധവും കേരളത്തുഗതിൽ ഒരു അരുളുമാറ്റിനു കൊല്ലുന്നതിൽ. കൂടും ഉന്നതു സ്വർഘത്താണും നബല്ലിക്കണ്ടം. അതുകൊണ്ടാണ് അടക്കാത്തുകുട്ടിനു പ്രാഹമന്നു എന്നും പറഞ്ഞതു. ഈ സ്ഥിതിക്കു ഭവതിക്കു അച്ചുപ്പെട്ടു സമ്മതങ്കൂട്ടു. തെ ചുവന്നിക്കു പരിഗ്രഹിച്ചതുടും.”

ദേവയാനി—“ഞാൻ ശ്രദ്ധിക്കുന്നതുനുണ്ടെന്ന വരിച്ചുകഴിഞ്ഞെ ഭവാനം എങ്ങനു എണ്ണുന്നു അച്ചുപ്പെട്ടു തങ്ങാണെന്നും. ഇവ ഒരു കൈകൈകാണ്ടാലും! എങ്ങനു എണ്ണുന്നു അച്ചുപ്പെന്നും അത്മിക്കവാൻ ഭവാൻ യേപ്പുണ്ടെന്നും. അച്ചുപ്പെട്ടു തങ്ങേബാർ ഇഴുള്ളവഴി പരിഗ്രഹിക്കവാൻ മടിക്കയുമെന്നതും.”

ഈ തയ്യാറായ പറഞ്ഞതു ദേവയാനി അച്ചുപ്പെടെ തീടിക്കൊണ്ടു വരുവാനായി ധാരാരിയെ അയച്ചു. വന്തമാനമെല്ലാം അറിഞ്ഞ ശ്രീകൃഷ്ണ ഉടനേതെന്നു അവിടെ എത്തി. അതു മഹം സ്തിഖ്യ യയാതി നമ്മുളിച്ചു കൈ തീപ്പിനിനു.

ദേവയാനി—“അച്ചുപ്പെട്ടു, നഘ്യപ്പുതുനായ ഇവ രാജാവും ആപക്കാലട്ടുത്തിൽ എണ്ണുന്നു കൈ പടിക്കുകയാണും. ഇനി ഞാൻ മരംറാരാളെ വരികയെല്ലാം. എങ്ങനു ഇങ്ങു മത്തിനാം കൊച്ചുകേണ്ടെമ്മനു ഞാൻ ഇതാ തൊഴ്ത്തു കൊണ്ടു പ്രാത്മികഭനും.”

ശ്രീകൃഷ്ണ—“ധേ, നഘ്യാത്മജ, എണ്ണുന്നു പ്രിയപ്പുതി ഭവാനേ ഭന്താവായി വരിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ തങ്ങനു ഇവ എല്ലാം ചൗഞ്ഞയായി ഭവാനു കൈകൈകാഞ്ചുകു.”

യായാൽ “ഈ കൃത്യത്താൽ ജാതിയമ്മം തുടിക്കലൻഡണി ഞൊ വല്ല ശായമ്മമ്പും നേരിട്ടെങ്കിൽ അത് എന്ന ബാധിക്കുന്നതു്.”

മുകുന്ദൻ—“ആ അധികാർത്ഥ തോൻ അകററിക്കാളും, ഇംഗ്ലീഷ് അസ്പാസ്യൂമിണ്ടാക്കേണ്ട, പാപമേഡ്സാതെ ഭവാനേ തോൻ രക്ഷിക്കാം. ദേവയാ നിരൈ അമാധമ്മം പരിഗ്രഹിച്ച് അവളേണ്ടാനിച്ച് അളവില്ലാതെ സുഖം അനുഭവിക്കുക. മുഖപദ്ധതി യായ ശമ്മിപ്പും ഭവാൻ എംപ്പാഴിം ആദരിക്കുന്നും, എന്നാൽ കമിക്കലും അവളേ തുടക്കിടത്തുക്കുന്നതു്.”

ഇരുവും കേട്ട സംസ്കാരായ യായാൽ മുകുന്ദൻ പ്രം ക്ഷിണം ചെയ്തു, ദേവയാനിരൈ ശാഖസ്ഥാനത്വിയിപ്രകാരം പരിണയമിച്ചു. ആ മഹാഷ്ഠിയാൽ ദാതമായ വിത്തങ്ങളും ദം ദേവയാനിരൈയാഥംകൂടി ശമ്മിപ്പും യായാൽ സ്വന്തം രാജ്യാനിയി ലേഡ്യും തുടിക്കാണ്ടു യായാൽ സ്വന്തം രാജ്യാനിയി ലേഡ്യും പോക്കുവും ചെയ്തു.

32

മധ്യന്റുമുംപോലെ പ്രംശാലിക്കുന്ന തന്റെ നഗര ത്തിൽ പ്രംവരിച്ച യായാൽ ദേവയാനിരൈ അന്തിഫുര ത്തിലേക്കയച്ചു. അവളുടെ അനുഭതിയോടുകൂടിത്തന്നെ ശമ്മിപ്പും പ്രംതുകമൊരു മണിം നിമ്മിച്ചു് അതിൽ പാ ഫ്പിച്ചു. അവിടെ ആ മുഖപദ്ധതിക്കും ആ കന്ധകയുടെ തുടക്കയുള്ള കാരായിരും ഭാസിക്കുകയും അനുപാനങ്ങളും വ സൗഖ്യങ്ങളും ഒവണ്ടുമുംപോലെ നല്ലി ആദരിച്ചുവന്നു. ദേവയാ നിയും യായാതിയും ചേന്ന പരമാനന്ദം പൂണ്ടു ദേവതുല്യം ബഹുകാലം വിഹരിച്ചു. അതിൽ ദേവയാനി ശഭ്ദം ധരിക്കു

യും ഒരു ക്രമാദനേ പ്രസവിക്കും ചെയ്യു. ഇതു കണ്ണ പ്ലോറാ ശമ്പിഷ്ട തന്റെ സമിതിക്കുംതു് വിഷാദിച്ചുത്തട്ടാണ്.

“താൻ ഒരുക്കാലഭേദത്തും ചെയ്യവന്നതെങ്കും പ്രാപി ആക്കം എന്നിൽ തെന്തംവുണ്ടായിട്ടില്ല. എന്നെന്നു് സമിതി എ എതാൻം ദി താൻ എന്നാണ ചെയ്യേണ്ടതു്! എന്തുചെയ്യു ലാണു് എന്നെന്നു അഭിലാഷം സാധിക്കുക! ദേവയാനി പ്രസവിച്ചുകൂടിഞ്ഞു. കൊള്ളും! എന്നോ ശ്രീ ചെയ്യവനും വെരുതെന്നു. ആരു ദേവയാനി അനന്നു് എന്തുവനു ചെയ്യു വോ അങ്ങേവിധം താനും അങ്ങേവിന്തു വരിച്ചുബെന്നു സുഃ എതായാലും, രാജാവിൽനിന്നു പുത്രമെലം നേരുവനു മെന്നുതന്നു താൻ നിശ്ചയിച്ചു. ആ ധർമ്മാശ്വാവിനെ ശ്രദ്ധാഭ്യാസം രഹസ്യിൽ കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞതാൽ എന്നു ആഗ്രഹം നിവർത്തിപ്പിക്കാം.”

ശമ്പിഷ്ട ശ്രീപുരകാരം വിചുരിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നും തന്ത്രം യദ്യച്ചരയാ യായാതി അങ്ങശാക്വന്തത്തിൽ വരിക യും, അവിടെ ശമ്പിഷ്ടയെ കാണുകയും ചെയ്യു. അങ്ങുഹ തത്ത എക്കനാലി രഹസ്യിൽത്തന്ത്രം കണ്ണേത്തിയ ചാക്ക ഹാസിനിക്കായ ശമ്പിഷ്ട ആരു രാജാവിനെ കൈതൊഴുതു തന്നു് പ്രാത്മനരയെ അറിയിച്ചു.

ശമ്പിഷ്ട:—“ശ്രീരാഘവൻ, ചന്ദ്രൻ, വിജ്ഞൻ, യമൻ, വരണ്ണൻ എന്നിവരുടെയെന്നപോലെ ഭവാന്നുംയും ഗൃഹത്തിൽ സ്ഥിക്കുന്ന വന്ന കാണുവാൻ ആക്കംബാണു കഴിയുക ഇ അതുകൊണ്ട് എന്നു പരിനൃത്പിഡയപ്പുറി ഭവാനു സംശയമുണ്ടാക്കുന്നതല്ല. എന്നിക്കുള്ള ശ്രീലം, കുലം, അപം എന്നിവ ഭവാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളവതന്നുണ്ടാണു്. ആരു താൻ, ഭവാൻ എന്നു ഒരുക്കാലത്തു സഫലമാക്കിത്തുറു സമേഖനം പ്രാത്മിക്കുന്നു”.

അയാൽ:—“വേതി സൗഖ്യലില്ലോ തിക്കണ്ണവള്ളം അനിസ്തി തയ്യം ദൈത്യരാജക്കൂർജ്ജമാണെന്നു് എനിക്കീയാം. വേതിയുടെ സൗംഗംഗ്രത്തിൽ സൂചിത്തുനോളം പോലും കാറ്റുമുള്ളതായി ഞാൻ കാണുന്നില്ല. എന്നാൽ, ദേവയാനിന്മേയ ഞാൻം വരിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിൽ, വേതി കൈ കരിക്കലും ശ്രീക്കണ്ഠത്തുതെന്ന ശ്രൂക്കൾ പാണ്ടി കുണ്ട്”.

അമ്മിഷ്യ:—“കളിവാക്കകളിലും ശ്രീകളിലും വിവാഹകാലത്തിലും പ്രാണാഹ്നയത്തിലും സർവ്വധനാപദാരത്തിലും അസ്ത്രം പറയുന്നതു പാപമാകയില്ല”.

അയാൽ:—“സർവ്വഭൂതങ്ങൾക്കുപ്രാണാഹ്നയ രാജാവു് അസ്ത്രം പാണ്ടതാൽ നബിച്ചുപോകിം. അത്മനാശം നേരിട്ടാൽ പോലും ഞാൻ മിച്ചു വാക്കു പറകയില്ല”.

അമ്മിഷ്യ:—“സ്വന്തം ഭന്താവും സവിയുടെ ഭന്താവും കൈപോലെ തന്നെഹാണ്. വോൻ എന്നോടു സവിയെ വിവാഹം ചെയ്യേതോടക്കൂടി പ്രാണയും പരിഗ്രഹിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു”.

അയാൽ:—“ഈ വക വാദമെല്ലാം എന്തിനും വുമാ ചുറ്റുവിക്കുന്നും എന്നോടു് ആരു എന്നു ചോദിച്ചാലും അതു കൊടുക്കണമെന്നുള്ളതു് എന്നോ പ്രത്മാണം. ഞാൻ വേതിക്കു് എത്രാക അഭിഷ്യാ സാധിച്ചു തന്നേനുമെന്നാണു വേതി ചോദിക്കുന്നതു്?!”

അമ്മിഷ്യ:—“അല്ലേയാ, രാജാവോ, ഭായ്യ്, ഭാസൻ, ചുതൻ എന്നി മുവർ അടിമകളാണ്. അവക്കുള്ള ധനം അവരെ ഭരിക്കുന്നവന്നോ വകയുണ്ടു. ഞാൻ ദേവയാനിയുടെ ഭാസിയാണെല്ലാ. അവരുള്ള വോൻ വിവാഹം ചെ

ജീവിക്കാതെ ഞാൻ വോൺറ അടിംഗായിത്തിന്. ഈനി അവകളെയുന്നപൊലെ എന്നും കൈക്കണ്ണള്ളി
ണം. അധികംതിൽ കിന്ന എന്ന രക്ഷിച്ച ധമ്പതി
ൽ നിന്തയാലും! വോദനക്കാണ്ടു ഞാൻ സന്ദരബ്ദി
യായിത്തിന് ധമ്പന്റുംഖനത്തിന് അഫയാവട്ട്.”

അങ്ങനെയാവട്ടെന്നും യായാൽ സമ്മതിച്ചു, ഒ
മിഷ്യൂട്ട് അഡിലുഷ്യപ്രസംഗം ധമ്പനിലിക്കാത്തവന്നും
പ്രവർത്തിക്കാണും ചെയ്യു. യായാൽഇഷ്യായി അനുഭബായ തു
ച്ചാൽ ശമ്പിഷ്യ ഗംഗിനിയായി. ആ രാജക്കുരാഡിത്തനി
നു ജനിച്ചു. കുമാൻ തേവത്രല്ലോം രാജീവദേഹനുമാ
യി വിള്ളാം.

ഈ വർത്തമാനം കേട്ടപ്പോൾ ദേവയാനി ശമ്പിഷ്യ
കൈശരിച്ചതുനാ വിചാരിച്ചു ഭിംബാത്തയായിത്തിന്. ആ
ശുക്രപുത്രി! ശമ്പിഷ്യയെ ചെന്നകണ്ടു, “കാമന്ത്രിജ്ഞയാൽ
നി ഏതിനാണും ഈ പാപത്തിൽ കൈകുട്ടതു്” എന്ന
ചോദിച്ചു.

ശമ്പിഷ്യ:—“ധമ്മത്വവും വേദജ്ഞനമായ ക്ര മഹാക്ഷി
ശ്രവിട വരികയുണ്ടായി. ധമ്മഹിതമായ എൻ്റും ആ
ഗവാന്തെ നിവർത്തിപ്പിച്ചവാൻ ഞാൻ ആ വാദം നാട്ട
പ്രാത്മിച്ചു. അങ്ങനെയല്ലാതെ ഞാൻ അല്ലായമായ
കാമത്തിൽ എപ്പുട്ടുടില്ല. ഈ കട്ടിരെയും ആ ഔഷധിയു
ം നല്ലിയതു്.”

ദേവയാനി:—“ഈതു നി പറഞ്ഞതുപോലെയാണെങ്കിൽ
വളരെ നന്നായി. ആ മ്രാഹമന്നും ഇപ്പോൾ ഏവിട
യാണെന്നറിയാമോ? അഞ്ചുമുഹമ്മദിനും പേരെന്നെന്നും
ഗൊറുങ്ങേണ്ടും പറയാമോ ചു്?”

ശമ്മിഷ്ട:—“തപസ്സുകൊണ്ടും തേജസ്സുകൊണ്ടും നൃഞ്ഞെന
പ്രോലെ ശ്രാബിക്കുന്ന അക്കദ്വാരത്തെ കുണ്ടഃപൂർണ്ണം ഒന്നം
തന്നെ ചോദിക്കുവാൻ എന്ന് ശ്രദ്ധയായില്ല.”

ദേവയാനി:—“ഈതാണ വാന്മുഖേകിൽ എനിക്കു നിന്നു
ൽ കുറം ദേശ്യമില്ല. ഉത്തരമാത്രമനായ മ്പാമണ്ണനിൽ
നിന്നാണേല്ലോ നിന്നു ന നീനുമുണ്ടായതു.”

ശ്രൂതേന അവരിൽവരും സംസാരിച്ച സസ്തനാശം
പിരിഞ്ഞു. ശമ്മിഷ്ട പാശത്തു ശരിതന്നുണ്ടെങ്കിൽ ദേവ
യാനി വിശ്വസിച്ചു. ഹയാതിക്കു ദേവയാനിയിൽ ശ്രൂ
തേജും വിജ്ഞവിന്നും പ്രോലെ പ്രകാരിക്കുന്നീവരായി ഒരു
വെന്നും, തുമ്പിനുവെന്നും പ്രോലോചന്ത്രിയ രംഗ ചുത്രമാം ആ
നിച്ചു. ശമ്മിഷ്ടയിലുാവട്ടു, യയുതിക്കു ദ്രോഹി, അനാ, ഷൂഡ
എന്നിങ്ങെന മുൻ ക്രമാരാമാജണായി. അബന്ധാരായാർ
ദേവഭാനി യഹാതിയോചന്ത്രി ആ ഉദ്രാനത്തിൽ ചെല്ലു
കയുണ്ടായി. അപ്രോപ്പി അവിടെ സസ്തനാശം ക
ളിച്ചനടക്കുന്ന ദേവതുല്യരായ കട്ടിക്കുള്ള കണ്ടു, “അപഃത
ജസ്സുകൊണ്ടു ഭവാനം സദ്ഗാരായി ദോക്രമാനമാണെന്നേപ്പു
ലെ ശ്രാബിക്കുന്ന ശ്രവർ ആരാണ്” എന്ന യഹാതിദിശയുടും,
“നിങ്ങളുടെ പേരെന്നുനാം അപ്പുന്നാരെനും കുലദേവതനും
സത്യം പറയുമെങ്കിൽ അതു കേൾക്കുവാൻ എനിക്കു കുഴ
ത്രകമുണ്ട്” എന്ന ആ കട്ടിക്കുളാട്ടം ദേവയാനി മുഖത്രം
പ്രിത്യുകം ചോദിച്ചു. അപ്പുന്ന് ആരെനുണ്ടെങ്കിൽ, ചോദ്യത്തി
നു ആ കട്ടിക്കരി യഹാതിഡയ ചുണ്ടിക്കാണിക്കും, ശമ്മി
ഷ്ടയാണ് അമ്മയെനു പറകയും ചെയ്യുകൊണ്ടു, ശമ്മി
വിന്റെ സമീപത്തു വന്നവിനു. ദേവയാനിയുടെ മുഖിൽ
വെച്ച തന്റെ ആ മക്കുള ലാളിക്കുവാൻ യഹാതിക്കു

ഡെയൽ രണ്ടായില്ല. അപ്പേൻറ മുഴ ഭാവപ്പുകൾക്കണ്ട് ആ കട്ടികൾ കരാറ്റുകൊണ്ട് അമ്മയുടെ അടക്കാലേഴ്സ് പോയി. കട്ടികൾ സത്യം തുറന്നപറകയാൽ യാതാതിലും ജീതനായിത്തീസ്. രാജാവിന് ആ കൂദാരനാലിലുള്ള വാസല്യം ഭാവംകൊണ്ടിരുത്തു സത്യം ഗ്രഹിച്ച ദേവതയും നി ശമ്പിഷ്ടരെ വിജിച്ചും മുണ്ടെന ചോദിച്ചു.

“എനിക്ക് അധിനന്ദനയി. പാക്കന നീ മുണ്ടെന എനിക്ക് അപ്രിയം ചെയ്യുത്ത് മുത്തുകൊണ്ട്? എൻറെ ഭന്ധിൽ ആ അനുഭവയമ്മം ആചാരിക്കവാൻ നിന്തുക്കു ഭയ മില്ലേൻ.”

ശമ്പിഷ്ട—“എന്ന സന്നാർവ്വതിയാക്കിയതു നബംഗിയാ സന്നാർവ്വ ഏൻ പറഞ്ഞതു സത്യനാണ്. രാജംഗിയാണ ഷ്ടോ മുദ്രാവം. തൊൻ ന്യായത്തിലും സത്യത്തിലും ത നന്നാണ നില്ലുന്നതു്. അതുകൊണ്ട് എനിക്കു ഭയ തനിനു് അവകാശമില്ല. നീ ഭന്താവിനെ പ്രശ്നപ്പാരി ചരിച്ചുവോ, അപ്പേപ്പാർഡത്തനെ തൊൻ അതു ചെയ്യുക ഭിന്നം. എൻറെ സവിജ്ഞദ ഭന്താവു് എൻറെ ഭന്താവു തന്നെയെന്നാജ്ഞതു ധർമ്മസമ്മതമാണ്. എൻറെ ജേജ്ഞ തനിയം പ്രാഥമനക്കുംബിയുമായ നീ എനിക്കു പൂജ്യയും മാന്യയുമാണ്. എന്നാൽ എനിക്കു നിന്നെനക്കാളികും പൂജ്യനാണ്. നിന്നെന്നെയെന്നപോലെ എന്നെങ്ങും ഭരിക്കുന്ന മുഴ രാജംഗി.”

മുത്തു കെട്ടതിൽപ്പിനെ ശമ്പിഷ്ടയായി വാദം തു ടൈകയാവട്ടു, രാജാവിഡാന്ത് അവലൊതിപ്പേട്ടുകയാവട്ടു ചെയ്യുന്നതിനും ഓവയാനിക്കു കുമാരനായില്ല. “എനിക്ക് അപ്രിയം ചെയ്യുകൊണ്ട് മുനിക്കേൽ തൊൻ മുഴ നാട്ടിൽ

പാങ്കക്കില്ല” — എന്ന മാത്രം പറഞ്ഞാൽ, ഭൂവത്താൽ കണ്ണിലിൽ കളിച്ച ആ വരാംഗി പിത്രസൗഖ്യിയിലേപ്പാണ് ഒരു അഭ്യാസി. ശ്രദ്ധാന്വേഷണം സംഭ്രാന്തനാഡിത്തിന് രാജാവു സംസ്ഥാനം ചെയ്യുകൊണ്ട് ദേവയാനിയെ പിത്രിടൻ. തേരും രംഗത്തെക്ഷണമായും അന്ത്രത്തിലെനായും ചെല്ലുന്ന ആ ശ്രദ്ധ പുതി സാന്തപ്പം സ്ഥാതികളോടുകൂടി അന്നന്മീകരണ രാജാവിനേം ഒരപടി വല്ലതും പാക്കഡയാ, പിന്തിരിഞ്ഞുനേര, സൗകര്യപോലും ചെയ്തില്ല. ദേവയാനി നേരു ശ്രദ്ധൻറെ മുവിൽചെന്ന വന്തിച്ചുനിന്നു. അപേപ്പാട്ടില്ലോ യാതാതിയും അവിടെ എത്തി ആ മഹാഷ്ഠിയെ നൃസ്ത്വം ആശ്രിച്ചു.

ദേവയാനി—“ധന്മാന്തര അധികാരിക്കുന്ന. കാഞ്ഞംമല്ലാം കീഴ്മേലായി മാത്രത്തിരിക്കുന്ന. വുംപർവ്വപു ത്രിശായ ശമ്പിപ്പു എന്നുക്കാരി ദീതെന്നായി. ശ്രൂ നിക്ഷേപം യാതിരാജാവിൽനിന്ന് അവബംശം മുന്ന പുതിയ ശാഖായിട്ടുണ്ട്. ഭംഗായായ എനിക്കാവട്ട്, രണ്ട് പുത്രമാരാണുണ്ടായിട്ടുള്ളത്. ധന്മാന്തരനും വിവ്രാതനായ ശ്രൂ രാജാവും ശ്രദ്ധാനേര ഉണ്ടായെ അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്ന. അപ്പോൾ, തൊൻ അവിടുത്തെങ്കും സത്രം ധരിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞു.”

ശ്രദ്ധൻ—“രാജാക്കവ, ധന്മാന്തരനായ ഭവാൻ അധികാരം ചെയ്യു സിക്കുകകൊണ്ട് ഭംഗായമായ ജര ഭവാനെ ബാധിക്കട്ടു.”

ധന്യാനി—“അല്ലെന്നു മഹാശ്ശേഷം, ഏതെന്തുന്നുവും സന്താനപ്രാത്മന ചെയ്യുതുകൊണ്ട് തൊൻ മരറാനും കുത്താതെ എന്നു ധന്മാന്തരനെ അതു ചെയ്യുന്നാണുണ്ടായതും. സന്താനപ്രാത്മനചെയ്യുന്ന സ്രീക്കും അതു സാധിപ്പിച്ച

കൊടക്കാത്ത പുതിയൻ ഭൂമാഹസ്യാപാപത്തിൽ പതി ക്ഷേമന മുമ്മിവാദികൾ പറയുന്നു. പ്രാവിക്കവാൻ ദോഗ്രയായ സുരീരഹസ്യിൽ കാരാത്രയായി പ്രത്മിക്ക നേബാലി അവലെ ശൈക്കഹാളിയാനവർ പാവികളാണ്. ഈ ബുധയുടെത്തെ കാത്ത്, അധ്യമ്മത്തെ ദയപ്പെട്ട ഞാൻ ശമ്മിജ്ഞയ പ്രാവിച്ചുതു ശരിയാണ്.”

ശ്രൂതി—“ഭോൻ എനിക്കേ അധിനന്ദനയിരിക്കേ എന്തു ഏംബും എന്ന കാംട്ടാതിരുന്നതു്? എടു രാജാവു, ധമ്മത്തെ വാദിക്കുന്നവൻ വെക്കു കളിയാണ്.”

ശ്രൂതി—“ശ്രൂതിക്കുന്ന ശാപമേറ്റ യാതി തന്റെ ദയവുന്നു. കൈവിട്ടുപോയി. ജരയാൽ പീഡിതനായി തനിന്.

യാതി—“അവിടുന്ന എനിൽ പ്രസാദിച്ചാലും! ദയാവനത്തിലാവാട്ടു, ദേവയാനിയിലാവാട്ടു എനിക്കു തുഷ്ടിയുണ്ടായിട്ടില്ല. ഈ ജർ എന്ന ബാധിക്കാതെ രക്ഷി ചേണ്ടിമുണ്ട്.”

ശ്രൂതി—“എൻ്റെ വാക്ക് അസത്യരാകയില്ല. ഭോനെ ഇപ്പോൾ ജരബാധിച്ച കഴിഞ്ഞു. ശ്രൂതി, ഈ ജർ ഉ വാൻറെ ഇഷ്ടംപോലെ മററാരാളിൽ നാറാവുന്ന താണ്”

യാതി—“രാജ്യാവകാശിയും പുണ്യത്തിനും കീത്തിക്കം ഭാജവാമായ എൻ്റെ മകൻ എനിക്കു ദയവുന്നു തങ്ങളായാൽ അതിൽ അവിടുത്തെ അനഘതിയുണ്ടാകണം.”

ശ്രൂതി—“ഭോനെ ഇഷ്ടംപോലെ ഈ ജർജ്ജ മററാരാളിൽ പകരുന്നുകൊള്ളിക്കു. എന്ന യുണിച്ചുകൊണ്ട്

അങ്ങനെ ചെയ്യാൽ അതിൽ പ്രപരമാക്കില്ലോ. ഭവം നാഡേശവനം തന്റെ മകൻ രാജാവായും, അമുഖജീവിയും, കിർത്തിമാനായും വേശം.”

ര

ശ്രീകൃഷ്ണ അനന്തരാധാരകാണ്ടു സമാധാനിച്ച് അദ്ദേഹം രാജധാനിയിൽ വന്ന പുത്രമാരെയെല്ലാം വിളിച്ചു, ഒരു ഷൂപ്പത്രനായ യട്ടവിനോടു പറഞ്ഞതൊഴിയിൽ:

“വസ, ശ്രീകൃഷ്ണപരകാണ്ടു ജരഞ്ഞം നരഞ്ഞം പിടിച്ചു എൻ്റെ ശരീരം ശ്രൂതാ ചുക്കിച്ചുളിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. ശ്രീകൃഷ്ണ യൈശവനത്തിൽ തൃപ്തിയുണ്ടായിട്ടില്ലോത്തുവനാണെന്നു. എൻ്റെ പാപത്തിൽ ജരഞ്ഞാട്ടുട്ടി നീ എന്നുവാൻഡി നീ എൻ്റെ യൈശവനം എന്നിക്കു തരികെ. എന്നു കിരോകാലംകു ദി വിഷയസ്ഥാനം അനുഭവിക്കാണെന്നു. കാരാക്കിരം കൊല്ലും കു ശിശിട്ടു എൻ്റെ യൈശവനം തിരിച്ചു തന്നു, പാപവും ജരഞ്ഞും എന്നു എക്കുക്കാണേണ്ടക്കാം.”

യട്ട— “അംഗ്രീ, ജാജ്ഞു് എത്രയെത്രയോ ദേശങ്ങളിലുണ്ടു്. ഭോജനപാനന്നുവണ്ണിലെ അതു കെട്ടുക്കും. അങ്ങനെയു തു ജര എന്നിക്കു വേണ്ടും. ജര പിടിപ്പെട്ടുവൻ മീരു ന രഞ്ഞു ദേഹം ചുളിഞ്ഞു കൂറുമുണ്ടായി നിന്നുന്ന ഓന്നായിത്തിരിക്കും. അവൻ കാഞ്ഞനിൽപ്പിൾന്നുത്തിൽ അം ശൈത്യം യുവതികർക്കു് അപരഹാസ്യമാണു്. അതു കൊണ്ടു ജര എന്നിക്കു വേണ്ടും. എന്നൊക്കും മുഖ്യമേ റിയ വേറു മകാർം അവിട്ടതെങ്കും പലജമ്മാണ്ടുണ്ടോ. ശ്രീ ജര ഏകുക്കാളുള്ളവാൻ അവരോടു പറക്കുയാണു ന ശ്ശിയു്”.

യഹാതി— “നീ എംഗൾ ഒരുപ്പുള്ളായിരുന്നിട്ടും നി എൻ്റെ ദൈവനാ എന്തിക്കും തരാതിരുന്നതുകുണ്ടും നി എൻ്റെ മകൻ രാജുത്തമിന്ന് അവക്കാശികളുണ്ടാവേട്ടു.”
പിന്തിട്ടു, യഹാതി തൃപ്തിപൂഖ്യവിഭേദം തന്റെ ജീവാ നേരിലും ദൈവനാ തരുന്നതിന്ന് അവരുടെപ്പൂർവ്വിയായിരുന്നു അതു ഒരു കുറ്റം പറഞ്ഞതുതു തുണ്ടായാണ്:—

“കാമസുഖദത്തയും അപ്രതിബന്ധിതതയും ബുദ്ധിരഹതി ദേശം നാശപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടോ ജീരം എന്തിക്കും വേണും.”

യഹാതി— “നീ എംഗൾ ദിനങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കാണ്ടു ദീർഘം നിരുന്നു നിരുന്നു സന്താനങ്ങൾ ഒരുപ്പാഴിയാതെ നാശിച്ചു പോകം. ധർമ്മാചാരങ്ങൾ മുഖ്യമായി, താരമാരായി നടക്കുന്നവയും, മാംസഭക്ഷകളും നായ നീചമാരായാ, മുക്കു ദാരങ്ങാളു കാതിക്കുകയും മുഗപക്ഷികളും പ്രാപിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന പത്രപ്രായമാർബാധ ഫൈഫ് മാത്രം പാക്കുന്ന രാജുത്തത നീ ഭേദമാരാവേട്ടു.”

ഈ ശാപം കഴിഞ്ഞിട്ടു യഹാതി ശമ്പിഷ്ടാമദജനായ ദ്രോഗ്യവിഭേദം തന്റെ ജീരം-കൈക്കൊള്ളുവാൻ പറഞ്ഞു.

ദ്രോഗ്യ— “ജീരം ബാധിച്ചാൽ ഗജാശ്രദ്ധമാണെങ്കിലും സ്രീകു ഭേദം സംഖ്യയിച്ചു സുഖാനഭവത്തിനു കഴിയാതാകും.

വാക്കിടക്കയും ചെയ്യും. ആ ജീരം എന്തിക്കും വേണ്ടും.

യഹാതി— “എന്നാൽ, നിരുന്നു ആ ആഗ്രഹങ്ങൾ പാലു സാധിക്കാണ്ടില്ല. പല്ലക്ക്, തേരു മുതലായ വാഹനങ്ങളും, ആന, കതിര, ആട്, മാടു മുതലായ മുഗങ്ങളും ഇല്ലാതെ, മെള്ളുത്തിൽ സഞ്ചരിക്കുവാൻ ഏറ്റവും പൊതുതട്ടി മാത്രമുള്ള നാട്ടിൽ നീയും നിരുന്നു സന്താനങ്ങളും പാക്കണ്ടും.”

അമ്മിഷ്യുടെ രണ്ടാമത്തെ മകനായ അനന്തവും ഒരു തിയുടെ ജീവ ഏകബന്ധില്ല. ശിശ്രൂക്കാളിപ്പേരും അഞ്ചു ലഭ്യായി ഉണ്ടാനെന്നും, അണിങ്കാതുാദിക്രിയകൾ മുട്ടവും നന്നതിനും ഫോറുവാക്കുന്ന ജീവ തനിക്കാവല്ലുമില്ലെന്ന് ആ മകൻ പറഞ്ഞു.

യാതാതി— “നിഃന്ദ സന്താനം ഏഴവന്നെത്തു പ്രാപിച്ച ഉടൻ മരിച്ചുപോക്കേ. ശ്രൂതസ്ഥാത്താദികമ്മണ്ഡലേ, നം തുടാതെ നീ ഉഴിനു നടക്കമാറാകയും ചെയ്യേണ്ടു.”

ശ്രദ്ധകാരം അനന്തവിഭന്നാം ശാപിച്ചതിൽപ്പിനൊന്നു യാതി തന്നെ ഇളയമകനായ പൂര്വവിഃനാട് ജീവിക്കുന്ന ഏഴവന്നു തരാമോ എന്ന ചോദിച്ചു.

പൂര്വ— “അവിടുന്ന് പറയുംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ ഞാൻ തയ്യാറാണ്. അവിടുത്തെ പാപത്തെ ജരഞ്ഞു, ടക്കിടി ഞാൻ എറാക്കുവാനിക്കൊള്ളാം. അവിടുന്ന് എ നെൻ്റെ ഏഴവന്നെത്തു എടുത്തു കാമസുവദ്ധാളിപ്പും അ നഭവിച്ചാലും! ജീവാധിച്ച വാല്പന്നും വൈക്കാണ്ടു ഞാൻ അവിടുത്തെ ആരജനങ്ങളോലെ നടന്നുകൊള്ളാം.”

ഈ കേള്ക്കു യാതാതി അന്തുയികും സംപ്രീതനായി, “നിഃന്ദ രാജുത്തിലെ ജനങ്ങൾ സർവ്വസൗഖ്യരാഖ്യ എടുത്തു അദ്ദേഹം പൂര്വവിഭന്ന അനഗ്രഹിച്ചു. എന്നിട്ടും, ശ്രൂതനെ ധ്യാനിച്ചു് അദ്ദേഹം തന്നെ ജീവ പൂര്വവിൽ പ്രവേശിപ്പിക്കും ചെയ്യും.

പൂര്വവിഭന്നെ ഏഴവന്നെത്തെ വൈക്കാണ്ടു പ്രിതി ചേന്ന യാതാതി, കാമംപോലെയും കാലാപവോലെയും വിശയസുഖങ്ങൾ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടു യമ്മം പ്രിയക്കാരെ സോംതസാധനായി വർത്തിച്ചു. യജന്തനക്കാണ്ടു ദേവമാരു

ജും, ശ്രാവണത്താൽ ഫിന്റുക്കളേയും, അന്നമരഹത്താൽ തീന് രേയും, അലിഷ്ടാനത്താൽ ബ്രഹ്മണ്ഡരേയും, അന്നപാന ഞങ്ങാൽ പാനമരേയും, ധർമ്മത്താൽ പ്രജകളേയും അദ്ദേഹ, സന്ദേഹിപ്പിച്ച വന്നു. കാരിനം കൊല്ലും മൃദവൻ വിവിധങ്ങളും വിഷയസുവിജ്ഞാനം ധർമ്മം പിഴജ്ജാതെ അദ്ദേഹം അനഭവിച്ചു് ആനന്ദിക്ഷകയും ചെയ്യു. കാലതായപ്പേരിൽ അയാതി പുതിയിരുന്ന വിളിച്ചു് ശ്രദ്ധക്രമം പാതയാണ്—

നിന്നും ഒഴുവന്തെത്തുകാണ്ടു എന്നും ശ്രദ്ധനാളം കാമസുവാനഭവിജ്ഞാനം നേടിവന്നിരിക്കുന്നു. ഏന്നാൽ, കാമാനഭവംകാണ്ടു് കരിക്കലും കുറം അടങ്കുകയില്ലോ എന്നും ശ്രദ്ധപൂർണ്ണം അറിഞ്ഞു. ഹവിപ്പുകുണ്ടു് അണിഞ്ചു നന്തുംപാലു, കാരം കാരും ടേഡാഗംകാണ്ടു് വല്ലിക്കണ്ണു ചെയ്യുള്ളൂ. റണ്ടാംയാൽ ഭൂമി, കാഞ്ചനാ, കാമിറി, പത്ര ഏന്നിവ ഏതുയെത്തു കിട്ടിയാലും മനശ്ശും തുണ്ടികുകയില്ല. അതുകുണ്ടു്, ആ തുണ്ടിയെയാണു് ആ തുണ്ടായി അടക്കേണ്ടതു്. ഭംഗിലിക്കിട്ടു് ശ്രൂ കാമം കൈ വിട്ടവാൻ കഴിയുന്നില്ല; അവർ നശിച്ചുംല്ലോ നശിക്കാത്തതു താൻ കാമം. ശരിയായ സുവം തുണ്ടിയെ അകറിയാൽ മാത്രമേ കിട്ടുകയുള്ളൂ. കാരായിരം സംവശം എന്നും പിഷയസുവം അനഭവിച്ചുവന്നിട്ടും അതുജും കാരം ഏന്നിൽ വല്ലിക്കണ്ണു ചെയ്തിരിക്കുന്നതു്. അതുകുണ്ടു് എന്നും കാമത്തെ പരിത്രജിക്കുന്നു. ശ്രീ, പരമ്പരാന്തരിൽ മനസ്സു ചെലുത്തി, നിർദ്ദേശപരാം നിന്മമാനമായി കാട്ടിൽ ചെന്ന പാക്കവാനാണു എന്നും നിശ്ചയിച്ചതു്. ഏതൊ അജീവിയെയും മനസ്സുകൊണ്ടു വാക്കുകൊണ്ടു കുമ്മം കൊണ്ടു യിസ്സിക്കാതെയും, കാമദേപഷങ്ങളാൽ പീഡി

തന്നൊക്കെതെങ്ങും വർത്തിച്ചുവരുമ്പോൾ അന്തുതെന്ന ഒരു മുഹമ്മദിലീ ലഭി. ഉക്കേനേ, നിന്റെ അവസ്ഥയും ശിലാത്തുവൽ എന്ന് എറി റാവും സംസ്ഥാനായി. നിന്തു മെന്തേൽ നന്ദയണ്ടാവഴുട്ടു. നിന്റെ യൈവനം ഇതു തിരിച്ചു വാങ്ങിക്കൊള്ളുകു. ഈ രാജുത്തിനെന്ന അവകാശം നീങ്ങാണ്.”

യഹാതി രാജുത്തെങ്ങും യൈവനതേതെങ്ങും പുതിവിന്ന കൊട്ടല്ലെ, ജാഹൈ ടെക്കിവാങ്ങി തപസ്സിന്നാൽ കാട്ടിലേ ഷ്ടേ ഓറപ്പേട്ടു. അങ്ങളും നാട്ടകാർ ഒന്ന് ശുശ്രാക്കന്ന രാജും കൊട്ടക്കരാൻ ദിനത്തുവെന്നോ തോറിച്ചു.

നാട്ടകാർ:—“മുകുപപുത്രനായി ദേവയാനിക്കണ്ടാൽ അ വിട്ടതെന്തെ ജ്ഞാശ്വപുത്രൻ ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന പുതിവിന്നം രാജും കൊട്ടത്തത്തു എന്തുകൊണ്ടാണ്? യഥാ, തുമ്പൻ, ദ്രോഹി, അനു എന്നിനിത്തു പേരുടെ താഴെയാണെ പുത. ജ്ഞാശ്വ നാരിരിക്കു അനാജൻ രാജാവാക്കന്നതെങ്ങെന്നും?”

യഹാതി:—“ജ്ഞാശ്വപുത്രമാക്കി രാജും കൊട്ടക്കാത്തതു” എ ഗ്രൂപ്പാക്കാണു നിങ്ങളെ അറിയിക്കാറു. യഥാ എന്റെ അതും അവസ്ഥിക്കുവണ്ടായില്ല. അച്ചുനെ പ്രതികൂ ലിക്കന്നവനാരോ അവൻ? ടെക്കന്റു. മാതാപിതാക്കരി കഴു എപ്പോഴും ഹിതതേതെങ്ങും പത്രുതേതെങ്ങും ചെയ്യുന്ന വൻ മാത്രമേ മകനാക്കും. അതും യഥാവും, അവ നെ പിന്തുടന്ന് തുമ്പൻ, ദ്രോഹി, അനു എന്നിവരും എ നൊ നിന്തിച്ചിരിക്കുന്നു. പുതബാക്കടു ഞാൻ പാണ്ട തുപോലെ നടക്കുണ്ടായി. അവൻ തെള്ളവേദത്താട്ടു ടി എന്റെ ജര എറിക്കവാങ്ങി എന്റെ കാമിതാ നിറ വേരമ്പാക്കി. ശത്രു മാത്രമല്ലോ; പുതിവിന്ന രാജും കൊട്ട ക്കബാൻ ഡേരാത കാരണം കൂടിയിണ്ട്. എന്നിക്കു പ്രി

യം ചെയ്യുന്ന പുത്രരാക്കരാ അവനാണ് രാജുവകാരി എന്ന ത്രക്കരഹഷി വിധിക്കുണ്ടായിട്ടിണ്ട്. അതുകൊണ്ട് പുജവിനെ രാജാവംശവാന് നിങ്ങളെല്ലാവരം സമീക്ഷാത്മകരാണ്.”

നാട്ടകാർ:—“മാതാപിതാക്കരമാരക്കുടെ ദിതംപോലെ പ്രവർത്തിക്കുന്ന മുണ്ണസ്വന്നനായ പുത്രൻ കനിഞ്ഞുനായാൽ അതെന്നായും അവൻ ത്രാനംവേദ്യമാക്കുന്ന അപ്രകാശം. അവിടെത്തേപ്പേജ് പ്രിയം ചെയ്യുന്നതെന്നായാണ് രാജുവകാരി. മുതിൽ ത്രക്കവാക്കും ത്രടിയുള്ളതുകൊണ്ട് അതുകൂടുമുണ്ടാം വാദിക്കാവുന്നതല്ല.”

•പെണ്ണരമാരക്കേഡും ജാനപദവമാരക്കേഡും സ്ഥാനത്രപ്രകാരം യഥാത്മി തന്റെ മുഴുവൻ മകനായ പുത്രവിനെത്തന്നെന്ന കിരീടം ധരിപ്പിച്ചു. അതിൽപ്പിനെ യഹാതി വിപ്രപ്പിക്കുന്നും കൂടുതലിലേപ്പേജ് പോയി വാനപ്രസ്ഥവിധിപ്രകാരം ജീവിതയാരണാ ചെയ്യു. പുത്രവിൽക്കിനു പെണ്ണരവമാണും, യൃഥവിൽക്കിനു യാദവവമാണും, തൃശ്ശൂവിൽക്കിനു തവനമാണും, ദ്രോഹവിൽക്കിനു ഭോജനാാണും, അനന്തവിൽക്കിനു ഒറ്റപ്പും മാരക്കുണ്ടായി.

12. ഉത്തരയായാതി.

യഹാതി തന്റെ കനിഞ്ഞപുത്രനായ പുത്രവിനു രാജും കോട്ടക്കണ്ണം, അതു രാജുത്തിന്റെ അതിന്തിപ്പുദേശങ്ങൾ മുകളിൽ കൂടുതലായ പാപ്പിക്കേഡും ചെയ്യു, വന്നത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു മുള്ളിയങ്ങളെല്ലാം നിറുക്കിച്ചു മലമുള്ളങ്ങൾ മാറ്റും ക്ഷേമിച്ചു ശ്രോതരപദ്ധ്വിൽ ഏപ്പേട്ടു. മലമുള്ളങ്ങൾ പി

കു വെള്ളം മാത്രമും, പിന്നീട്. വായുമാത്രമും ക്ഷേഖുകൊണ്ട് അങ്ങനെന്നും അദ്ദേഹം പലകാലം തപസ്സ് ചെയ്തു. കുവിൽ, ആ പുണ്യക്കീർത്തിമാൻ ഭൂവാസം വെടിത്തോ സ്വപ്നത്തിലേപ്പു യാൻ. ദേവലോകത്തിൽ സുരമാർ, സാലുമാർ, ഉരുളുക്കർ, വസുകർമ്മ എന്നിവരാൽ പൂജിതന്നു തി ആ രാജേന്ദ്രൻ ബഹുകാലം നിവസിച്ചു. സുഖലാകം, സത്യലാകം, രഘുരാജലോർകം എന്നിവിടങ്ങളിലേപ്പും പുണ്ണിസുവാദത്താട്ടുടി അദ്ദേഹം വാൺ. ക്രാന്തി ദേവന്റെ നംബം യാതാതിയും തമ്മിൽ താഴേ കാണിച്ചുവിധം സംഭാഷി സാമുണ്ടായി.

ദേവന്റും:—“മുഖ പൂര ഭവാനിർ വാദംക്രാത്ത ഭക്ത ക്കാണ്ടി ജരഞ്ഞാട്ടുടി നിവസിച്ചതിൽപ്പുംനു ആ ജന തിരിച്ചവാണി ആ മകനു രാജും നിശ്ചേപാർഡം ഭവാൻ ഉപദേശിച്ചതു് എന്താണു്.”

യാതാതി:—“അമൃതാനലിക്കം ഗംഗാനലിക്കം ഉല്പുത്തിലുള്ള ദേശം മുഴുവൻ നിന്നും രജുത്തിൽ ഉംബപ്പുടം. അതിൽ നിന്നും രാജാവു്. അതിന്തിപ്രക്രിയയെല്ലാം ആ ധിപത്രമാണു നിന്നും അഗ്രജമാക്കുന്നതു്. ക്രൂയം ഒകവിട്ടു ക്ഷാമിലന്നായി നി വത്തിക്കുക. അതാണു് എറിവും ശ്രേഷ്ഠമായിട്ടുള്ളതു്. ഇങ്ങോടു ശകാരിച്ചാലും അങ്ങോടു് അതു ചെയ്യുതു്. ക്ഷാമത്തേനുടുക്കു പോവിക്കുന്ന വൻ തന്നെത്താൻ നശിക്കം. പരനു കർമ്മഭേദകമായ ശ്രീരംബക്കർ നിന്നിൽനിന്നു പൂരപ്പെടുത്തു്. ഭർത്താക്ക കൂളാൽ അന്നുനെ വെരുപ്പിക്കുന്നതുപാപമാണു്. തീക്കും വും പരഞ്ഞവും വാക്കശാംകൊണ്ടു പരഹ്യദയത്തെ തുല്യമാവൻ തന്നു മിവാത്തു പിശാച്ചിന്നെയാണു കുടി

“വെച്ചിടിക്കുന്നത്”. അവനെക്കാർ അതു അനുകരിക്കാൻ വേണായില്ല. ഭൂജുമാർ ചെയ്യുന്ന ശക്കാരത്തെ ക്ഷുദ്രയേ? എ സഹിക്കുന്ന സുചവിത്തെന എല്ലാടത്തും സജ്ജുന്ന പുജിക്കുന്നു. മുഖാംഗിനു പൂജാപ്രക്രിയ വാക്കുശരം അനുനിൽ താഴ്വേദ്യാർ അവൻ രാപ്പുകലബാഴിയാൽ ദുഃഖിക്കു. അതുകൊണ്ടു മം്മാ തുള്ളുന്ന ദുർഘാക്കകൾ ഒരിക്കലും പൂജാപ്രക്രിയയ്ക്കു. ഒരു, ദ്വോഹം, തൃംഗം, ഒരു ധൂഡാഷണം എന്നിവിവിഹാലെ ജീവിക്കലാക്കുന്നതെ വാൻ കരിക്കുവാൻ തങ്ങെ ചുവായില്ല. പ്രിയമായിട്ടല്ലോ അതുപരിപ്പാടിക്കുന്നതിനും കാനുമാ ഓരോയും പുജിക്കു. അതുകൊടുമൊന്തും കുന്നുകൊണ്ടു താച്ചിക്കുന്നതു്—എന്നിങ്ങനെന്നും എന്നും പുജ വിംഗാടു ചെയ്യു ഉപചിത്രം.”

ഇന്ത്രൻ:—“സർപ്പകമ്മൻകുന്നിനും വിശ്വാസ്യ ഭാവാൻ വിട്ടവിട്ടു കാട്ടിലെങ്കു പോകുഞ്ഞായില്ലോ. അനാം ചെയ്യു തപസ്സിൽ ഭോന്ന് തരുംരാടു തുല്യനാജീവനാം എന്നും ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നും.”

യഹാതി:—“അവനും, മനജ്ജും, ഗന്ധർവ്വനും, ജ്ഞാനിക ദി എന്നിവരിലാൽ തന്നെ തപസ്സാക്കാണ്ടും എന്നാടു തുല്യനാണില്ലോ.”

ഇന്ത്രൻ:—“സമരാദേശം ഉയന്നവരേണ്ടു താണവഴിയും അവരുടെ പ്രഭാവത്തെ കാക്കാതെ പുജിക്കുകൊണ്ടു ഭവാന്മ ഇവിടെയുംതും ജീവിതം അവശാനിച്ചിട്ടിക്കുന്നു. ഇം നിന്ദയാട്ടുടി പുന്നും കടങ്ങുകയാൽ ഇനി ഭോന്ന് താഴേ വിഴുക്.”

യഹാതി:—“സുംഗനും, മഹാന്തികൾ മുൻലായവരും അവ

മാനിച്ചുതുക്കാണ്ട് സ്പദ്ധ്യാക്കത്തിൽനിന്നും എന്ന് പത്രി ക്രേണ്ടിവനിരിക്കുന്നവെക്കിൽ, എന്ന് ചെന്നവീഴുന്നതു സജജ്ഞമല്ലെന്തിലായിരിക്കുന്നെന്ന് എന്നിക്കാരാഗ്ര യമുണ്ട്.”

ഇന്ത്രൻ: “ഭോഗ് സ്ത്രീകൾക്കിടയിൽത്തന്നുണ്ട് ചെന്നവീഴുക. അവിടെനിന്നും വീണ്ടും ഭോഗ് പ്രതിജ്ഞ കിട്ടുകയും ചെയ്യും. ഇപ്പോൾത്തെ അനറബവത്തെ ഒരു ത്രിക്കു കിലും ഓലിൽ ഭോഗ് സമന്മാനങ്ങളും ഉൽക്കുപ്പുനുംരായും അവന്നാനിക്കേൽത്തു്.”

ശ്രീരാമുഖം സദ്ഗാഹം കഴിഞ്ഞെ ഉടനെ അന്തിരംപെരും ശ്രീകന്ദ്രജലും പുണ്യജലാക്കരണത്തിനും യഥാത്മി വീണും തുടങ്ങി. ആതു് വീഴു ധർമ്മാക്ഷുകനായും അഷ്ടകരാജാംഖി കണ്ട് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞു്—

“സപദ്ധതജ്ജസ്സുകാണ്ട് അഗ്നിയേധപ്പോലെ വിജ്ഞാനായും വൃഥതയും ശ്രീരാമുഖാരമായ ഭോഗ് ആതു് എന്ത്? നീണ്ടപാന കരിക്കുന്നുകൊണ്ട് ശ്രീക്കൃഷ്ണിന്തെ അനുകാരത്തു നിന്നും ഒന്നുംവരുന്നായ സുജ്ജനൈപ്പോലെ ഭോഗ് വീഴുന്ന വഴുപ്പോ. അഗ്നിയേധപ്പോലേയും അക്കംബനപ്പോലേയും പ്രകാശിക്കുന്ന അപുരേയ പ്രഭാവനായ ഭോഗ് സുജ്ജപമ ത്രിത്തിനും പതിക്കുന്നതുകണ്ട് എന്നാണിതു് വീഴുന്നതെന്നാറി ഉംതെ തെങ്ങബൈല്ലുവരും സദേശം ദിതലായിത്തിന്തിരി ക്രുന്നും. ഭവംഗൾ ഇം പ്രതനത്തിനും മെത്രുവെന്നും തെങ്ങബാഡി ജീവിച്ചുവരും ചോദിച്ചുകൊള്ളുന്നും. ഭവംഗിനാട്ടു മുൻ കടനും ചേരുപ്പും ചെയ്യുവാൻ ശ്രദ്ധപരി ശ്രീരാമായി, ഭോഗ് തെങ്ങബൈല്ലാടോനും മിണ്ട്രത്തുകൊണ്ടു എന്ത് ശ്രീരാമുഖം ചോദിക്കുന്നതു്. കമനീയത്രുപനായ ഭോഗ്

അതാണ്? ഇം വിഴുവുള്ള കാരണമെന്താണ്? ഇന്ത്യയും നായ വോൻ പേടിക്കേണ്ടും. വിഷാദങ്മാഹങ്ങൾം കൈവിടക്ക. സജ്ജനമല്ലുതേതപ്രാപിച്ച വോനോടു വലബെവരിയായ ദേവഗ്രന്ഥപോലും കയക്കവാൻ കഴികയില്ല. സുഖം ക്ഷയിച്ച സത്തുകൾക്കു സത്തുകളെക്കാണ്ടു പ്രതിഷ്ഠ കിട്ടുന്നു. സ്ഥാവരജംഗമേശപരമാഭാണം സജ്ജനങ്ങൾം. അങ്ങെ നെയ്യുള്ള സത്തുകൾക്കിടയിലാണ് ഭവാൻ ഇപ്പോൾ വന്നിരിക്കുന്നതു്. തപിപ്പിക്കുന്നതിൽ അശ്വിയും, വഹിക്കുന്ന തിൽ ഭൂമിയും, പ്രകാശപ്പിക്കുന്നതിൽ സുഞ്ജനം പ്രഭവാസി രിക്കുന്നതുപോലെ സത്തുകളിൽ അതിമിയും പ്രഭവാണ്.”

യാതാഃ—“ന്മാശൻറു ഘതനം, ഘൃതവിശൻറു പ്രിതാവു മായ യാതാതിഖാണം ഞാൻ. സർവ്വ ഭൗതികഭേദങ്ങളും ഞാൻ അംവരാനിക്കുകക്കാണ്ടു, ഘണ്ടം ക്ഷയിച്ചു, സപഃപ്രാക തതിക്കിനും ഭാഗിച്ചു ഇതാ താഴേ വിഴുനും. കിങ്ങങ്ങളേ കാഡി എനിക്കു വയസ്സു തീരുന്നതുകൊണ്ടു ഞാൻ നിങ്ങെ ഒളിക്കുന്നില്ല. വിദ്രുക്കാണോ, തപസ്സുകൊണ്ടാണോ, ജന്മംകൊണ്ടാണോ വുലബനായിട്ടുള്ളവൻ ബ്രഹ്മണ്ണങ്ങൾ ഘൃജിച്ചാണ്.”

അംശുകൻ—“വയസ്സുകൊണ്ടു വുലബനായിട്ടുള്ള ഉൽക്കുംശ നാണെന്നും വോൻ പറയുന്നവയേല്ലോ. എന്നാൽ, വിദ്രുക്കാണോ, തപസ്സുകൊണ്ടാണോ മാത്രം പ്രവുലബനായവനാണെ പണിയിത്തുക്കും ഘൃജിയാണ്.”

യാതാഃ—“പുണ്യകർമ്മങ്ങൾക്കു പ്രതിക്രൂഢിക്കുള്ളതു പാപമാണ്. വണക്കമെല്ലാത്തവൻ പാപഭോക്തരിൽ പതിക്കുന്നു. സജ്ജനങ്ങൾം പാപം എത്തുക്കാതിരിക്കുവാൻ കമ്മാന്തരിലിക്കുള്ളായി വര്ത്തിക്കുന്നു. നമ്മുക്കു വളരെ ധനമുണ്ടായെങ്കാം. അതെല്ലാം വിക്രിയ

കമ്പിക്കുന്നുണ്ട് കൈവിട്ട് പോയെന്നും വരാം. ഇതറി ഞെന്തും, ആതുമഹദിതത്തിൽത്തെനു വർത്തിക്കുന്നവനാണോ അഥവാണു ഡിരൻ. തനിക്കുള്ള ധനങ്കൊണ്ട് യജതം ചെച്ചുണ്ടും, വിദ്രുണ്ടും വിനയവും ചേന്ന് മുല്ലിമാന്നരി റിക്കയും, വേദം ഗ്രഹിച്ച തപസ്സിൽ എപ്പുട്ടുകുഴും ചെയ്യുന്നവൻ മോഹധിനന്നായി സ്പർശത്തെ പ്രാപിക്കും. വലുതാലു ധനങ്കൊണ്ട് ഹഷ്ഠിക്കുന്നതും. വേദങ്ങൾനും അനന്തരകാരിയുള്ളായി ഭവിക്കുക. എത്രയെത്രേയായി വിവിധാവങ്ങളോടുകൂടിയതാണു ജീവലോകം. നാളുചേപ്പായിക്കാരം ദൈവാധിനമാണും. ദൈവയോഗം ബലവത്തരുളാണെന്നും മുല്ലിയാൽ ഗ്രഹിച്ചു ഡിരൻ, ആരവക വിവിധാവങ്ങളെ പ്രാപിക്കുവാൻ ശോഹിച്ചു നശിക്കുന്നില്ല. ജനങ്ങളിൽ സുവാദം ഭിവിദ്വാനാ നാശപ്പും, ദൈവമാണണ്ടാംനാതും. ആരു ദൈവങ്ങളാഗത്തെ അറിയുന്നവൻ സുവർത്തനതിൽ ഹഷ്ഠിക്കുവാട്ടു; എത്രതാനിലും ശോദിക്കുകയോ, വേദിക്കുകയോ, ഭയത്താൽ ശോഹിത നാകയോ ചെയ്യുന്നില്ല. ദൈവം നമ്മൾ എഴുതുട്ട വത്തിലാക്കുന്നവോ അതു നാം ആരുകുക്കുത്തെന്ന വേണും. സുവർദ്ധിവങ്ങൾം അനന്തരുങ്ങളാണെന്നനിജത്തിട്ടുള്ള എന്നിക്കുകും, അല്ലെങ്കും, അശുകും, എങ്ങനെന്നയാണു വിഷാദമുണ്ടാക്കുക!"

അശുകന്ന്—“ഭോന്ന് സുരലോകത്തുനിന്നു ഭൂമിയിൽ പതിക്കുവാൻ എന്നതാണു കാരണംഡി”

യയാതി—“ദരിദ്രനെ അവന്നു ചാച്ചുകൾക്കും വേഴ്ക്കാം ചണ്ണാതികളും കൈവിട്ട് കളയുന്നതുപോലെ പുണ്ണം ക്ഷയിച്ചുവന്നു ദേവയുറും ദേവന്മാരും പരിത്രജിക്കുന്നും”

അഷ്ടകൻ— “നൂറ്റലാകാത്തിൽ എങ്ങെന്നയാണ് ഘോഷിയമുണ്ടുക്കന്നതു്? ”

യയാത്രി— “ഭിഞ്ചുമായ കമ്മ്പേൽ അതും വർജ്ജിക്കേണിട്ടുവാൻ. അങ്ങെനെ ചെയ്യാത്തവൻ, ഈ ക്ഷീകരിക്കുന്നതാണ്. അഴിക്കേണിട്ടുവാൻ കഴുക്കുമ്പോൾ കുടക്കുന്നാക്കിം തീറാക്കായിത്തീരിം.”

അഷ്ടകൻ— “ഹപ്പേസ്, അതുനേരം എത്രതുകുണ്ടുണ്ടുവാൻ ഒരു ഘോഷിക്കുന്നതു് പ്രാപിക്ഷകു്?”

യയാത്രി— “ഹപ, ദമ, ശൈ, ദാനം, വിനയം, ആക്കിണ്ണം എന്നിവ സ്വർഗ്ഗതിലേപ്പിള്ളിയും ദ്രാവങ്ങളുണ്ടു്. അംബിക്കുന്നതിലുംകൊണ്ടു മററാനും കാണാതാക്കന്നവൻ നിശ്ചയമായും നശിക്കും. താനൊരു പണ്ഡിതനുണ്ടു് തന്നെത്തുന്ന് ഒന്നിച്ചു തന്നോ വിദ്യേക്കാണ്ടു് അന്നു തുടർന്നു കൈചുകുന്നവനും ഘോഷിക്കുന്നതു് പ്രതിജ്ഞ കിട്ടുകയില്ലു്. തന്നോ അതു വിശ്വപ്പംകൊണ്ടു് അവൻ മുഹമ്മദാക്കുന്നതു് പ്രാപിക്ഷയുണ്ടു്. അശിഖോ അം, ശൈം, അധ്യാത്മം, യജത്പ, എന്നീനാലും ശരിയായി അനാശ്വിച്ചുതു് അവ ഭൂമിപ്പാതുക്കും. എന്നാൽ, അവ അഭിമുന്നത്തിനുംവെണ്ടി അച്ചരിക്കുന്നകിൽ, ഭൂമി ഉള്ളവാക്കുകയും ചെയ്യും. മാനന്തവാൽ മതതന്നാക്കേണ്ടു്, അവനുണ്ടായത്താൽ തപ്പനാക്കുകയാ ചെയ്യുകയും. അങ്ങെന്നയുള്ളവൻ അതുലും പൂജ്യനുണ്ടു്. മനസ്സിനും അപ്രാപ്യവും പൂരാതനവുമായ അതുകൂടുമാണ് മുഹമ്മദ്. അതു മുഹമ്മദും പണ്ഡിതനും അറിയുന്നു. അതിലുണ്ടു് നിഷ്ഠേടം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതു് പരത്തില്ലും ശാന്തി കിട്ടും.”

അഷ്ടകൻ—“യമ്മം, ഒന്നശ്ശുജട്ട കാഴ്രാ നിലയിൽ കാഴ്രാ മട്ടിലാണെല്ലോ. പ്രധമചാരിയും ഗുഹഃസമന്വായും, വാനപ്രസമക്സരയും, സന്ദ്രഃപിയുംടങ്ങും ധമ്മം എടുത്ത താണ്?”

യഹാതി—“ഇരു ചൊല്ലിക്കൊട്ടക്കമന്നതു് അങ്ങനേതെന്ന ഗ്രഹിക്കുക, ഇരുവിന്നായി കർമ്മം ചെയ്യു, ഇരു ഉണ്ടം മുന്നുവെ ഉണ്ണൻാഴഗിപ്പിക്കുക, ഇരു കിടന്നതിൽപ്പിനുന്ന കിടന്നരഞ്ജക, അടഞ്ഞിയും തള്ളിയും വത്തിക്കുക, പി. അയവും വിദ്വക്ഷും വല്ലപ്പിക്കുക ഏറ്റനികുളത്തിൽ സ്പാല്പ്രായരിലനായള്ളുവന്നാണെ പ്രധമചാരി. ധമ്മകു ത്രഞ്ഞായും നേട്ടനു ധനാക്കാണ്ടു താഴവും ദാനവും ചെയ്യുക, അഗ്രതിക്കൈലെ ഉഞ്ചകു, പദ്ധതിക്കൈ, ബുലാൽ കൈ കടത്താതിരിക്കുക. ഇതെല്ലാഭാണു മുഹ സ്ഥയമ്മം. പരാത്രം ത്രിടാതെ സ്പന്നം വിശ്വംകൊണ്ടു. തന്നെ ജീവിക്കുക, പാപഘോഷിത്തനിന്നു. നിവർത്തിക്കുക, അന്ത്യക്ഷ്യം ദാരാവായിരിക്കുക, അന്ത്യരേ പീഡിപ്പിക്കുതിരിക്കുക, അന്ത്യാരത്തേയും അചാരത്തേയും നിശ്ചാരിക്കുക-എന്നിവ വാനപ്രസമയമ്മാണ്.” സർഖും അദി നേടി, ഇന്ത്രിയൈപ്പെല്ല നിഗ്രഹിച്ചു, സർവ്വത്തേയും വിട്ടുചെന്തു, വീച്ചകളിൽ പാക്കാതെ എന്നോനും ചെന്ന കിടന്നം, കാറ്റും നടന്നം, നാടു ചുററി നാലികൾ കുന്നവന്നാണെന്നിക്കു.

അഷ്ടകൻ—“എത്രവിധം മുനിമാരിണ്ടും അവക്കു ജീവി തക്കമം എങ്ങനെയാണു്?”

യഹാതി—“മുനിമാരിയും അരഞ്ഞവാസികളും ഗ്രാമവാസികളുണ്ടു്. ഗ്രാമവാസിയായ മുനി അരഞ്ഞത്തേയും, അര

സ്ന്യവാസി ഗ്രാമത്തേയും പിൻതള്ളിവിട്ടുണ്ട്. ഗ്രാമാച്ചിത്തം മായ എന്നെതാൽ വസ്തുവും അംഗീകരിക്കാത്തവനാണ് കാട്ടിൽ പാക്കുന്ന മുനി. നാട്ടിൽ വാഴുന്ന മുനിയാവട്ടേ, അംഗി. യേ ആത്രുയിക്കാംതെ, ജീവധാരണത്തിനു വേണ്ടുന്നുടന്നു തേതാളം മാത്രം ആധാരം കൂടിച്ചു ജീവിക്കുന്നു. ഇന്ത്രിയലോകത്തേ കീഴടക്കി, കാമസ്വബദ്ധങ്ങളെ വെന്ന് മോക്ഷമാർഹി ത്തിൽ സഞ്ചാരിക്കുന്ന മുനി സിലവിരുദ്ധ പ്രാപിക്കും. തപാസ്സുകൊണ്ട് ഉല്ലത്താമെലിഞ്ഞു അഥവിയും മാസവും ദശത വും ക്ഷമിച്ചു മുനി ഇഹലോകത്തെയെന്നപോലെ പരലോകത്തേയും വെള്ളവാൻ ശക്തനാണ്. കാമവുത്തന്മാർഡായ ഗ്രഹസ്ഥമാക്കിടക്കിൽ ഗ്രാമത്തിൽത്തുണ്ട്, വിടിപ്പുരാതനിയത്തേന്നും വാഴുന്ന മുനി അരസ്ന്യവാസിക്കുകാം നീതേയാണ്.”

ഈ മഹപടിക്കാശ്വരം, അശ്വകൻ യാതിഡോക്ക് ചോദിച്ചുതു തനിക്കു പരലോകത്തിൽ വല്ല സ്ഥാന വുമുണ്ടോ എന്നാണ്. അതെ ചോദ്യംതന്നെ, പ്രത്പദം, വസ്തു, വസ്തുമാൻ, ശിഖി എന്നിവരിൽനിന്നും പുരപ്പട്ടം. ആ നാലുപേക്ഷം പരലോകത്തിൽ പലപല സ്ഥാനങ്ങളും സഭനും യാത്രി പറത്തപ്പോൾ, തന്മാർക്കളുടെ ആ വക്ക് സ്ഥാനഭേദ്യാം സ്വീകരിക്കുകയെന്നും ഭൂമിയിൽ വീഴാതെ ദേവജലാക്കന്തെയ്യുതനും പോകുകയെന്നും അവർ അദ്ദേഹത്തോട്. അപേക്ഷിച്ചു. പ്രതിഗ്രഹം പ്രാഥമനവുത്തിയാണെന്നും, താൻ ഭാനം സ്വീകരിക്കയില്ലെന്നും, അന്ത്യക്ഷേക്കയല്ലാതെ, അന്ത്യരാട്ട യാച്ചിക്കുകയല്ലെന്നും, തന്റെ യഥാദാഹരണം, തന്റെ ഈ പതനം ദൈവങ്ങാഗത്താൽ നേ

രിട്ടാകയാൽ, ഇതു താൻ സഹിച്ചുകൊള്ളുമെന്നും യഥാ തി വാദികയാൽ, തങ്ങൾക്കുള്ളൂ സ്ഥാനങ്ങൾം ഹാരോത്തത രാധിക്കല്ലോതെ എല്ലാവരം ചേറ്റ് തന്നെ, തങ്ങൾ നരക ത്രിക്ക് വിശ്വകൊള്ളുമെന്നും അവർ പറഞ്ഞു. ഉടനേത നേ, അക്കാശത്തിൽ അഭ്യു പൊന്തേതകൾബാധി നില്ലു നാതുകണ്ട്. ആ രമണ്ണം ധർമ്മാത്മാക്കളുായും ആ അഭ്യു പേരേയും വധിച്ചുകൊണ്ട് ഫേല്ലോട്ടേജ്ജു യങ്കക്കയും അവർ പുണ്യലോകത്തെ പ്രാപിക്കയും ചെയ്യു.

14. വാതാവിസ്തൃദിനം

പണ്ട് ഇലപ്പലൻ എന്നാൽ ദൈത്യരംഭാധിക നാ. അവൻ മനിക്രഷ്ണരായിൽ, തന്നെ അനാജനായ വാതാവിയേപ്പട്ടി പാത്രവന്നു. ഒരനാൾ, ഒരു താപസ ശ്രൂമണനേകണ്ട് തനില്ലു് ശ്രദ്ധത്തല്ലനായ ഒരു പുതുനിശ്ചാകവാൻ വരും തുറന്നെമെന്ന പ്രാത്മിച്ചു. അങ്ങിനെ യോദ്ധവരം കൊടുക്കവാൻ ആ താപസൻ ഇഷ്ടപ്പെട്ടിപ്പി. അദ്ദേഹം ഇലപ്പലൻ ആ ശ്രൂമണൻറെ പേരിൽ തുലം നായിത്തിന്നുവന്നതനേയല്ലോ, അന്നമുതൽ ആ ദൈത്യൻ ശ്രൂമണന്നറന്നാവാക്കകയും ചെയ്യു. വലിയ മായാ വിഡാണ് ഇലപ്പലൻ. വാതാവിത്താവഴ്ക്ക്, ഇഷ്ടപ്പോലെ ആവം മാരവൻ കഴിവുള്ളവനമാണ്. ജ്ഞാജുന്ന അനാജ നെ ആട്ടാക്കി അരംതു പാകംചെയ്തു ശ്രൂമണരെ ഉണ്ടി. ചതു കിടക്കുന്നവനെ വിളിച്ചു ജീവിപ്പിക്കവാൻ ഇലപ്പലൻ ശക്തിയുണ്ട്. താൻ കൊല്ലുവാൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്ന വിപ്പന, ആട്ടാക്കിനിന്ന അനാജൻറെ മാസം ഉണ്ടിയതില്ലെന്നും

നാം ആ അനുജനെ ആ ദൈത്യൻ വിളിക്കും. ഉടനെയും താപി ആ പ്രാമണങ്ങൾ ഉദരം കീറി വെളിയിൽ വരികയും, അതോടുള്ളിട ആ പ്രാമണൻ മരിക്കയും ചെയ്യും. ത നേരം പ്രാത്മനപോലെ വരം തരാതികന്ന താപസ്ഥിനു, ത എൻ്റെ അനുജനെ ആടാക്കി അംഗീത്തു് ആ മാസം ഉഞ്ചിക്കു് തിൽപ്പിന്നേ, ഇലപലൻ വാതാവിയെ ഉറക്കു വിളിച്ചു. ആ വിളിക്കുട്ട മഹാമായനം ബലവാനം പ്രാമണങ്ങളേക്കും ശായ വാതാവി ആ പ്രാമണങ്ങൾ വയരു കീറി, പുണ്ണിരി ഔദാചരിക്കുടി വെളിയിലേപ്പേജു ചാടിനു. ഇങ്ങനെ ആ ഭിഷ്മാ ത്വാക്കരം ധീണ്ടം ധീണ്ടം ചെയ്യു പല വിപ്രമാരേയും കൊന്നാക്കാണ്ടവനു.

ഇക്കാലത്തു് ഒരു ദിവസം അംഗൂഢിഗ്രാവാൻ ദേശസ്ഥാനചെയ്യുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോമി, ഏതാനം പിത്രകൾമാണ് ഒരു കഴിയിൽ തല കീഴിയി തുടങ്ങിനിൽക്കുന്നതു കണ്ടു. ഇതിനു മേതുവെന്നുനു ചോദിച്ചുപ്പോമി, ആ പ്രാമാവാ ദിക്കം പറഞ്ഞത്തു് “നിന്നുക്കു സന്നാനമില്ലായ്ക്കാണ്ടുതന്നേ” എന്നാണ്.

പിത്രകൾ:—“നൈംദി നിന്നു പിത്രക്കളാണ്. അപേരുതിനുവേണ്ടി നൈംദി ഇംഗ്രേഷ്യർ ഗത്തത്തിൽ തുടങ്ങിക്കിടക്കുകയാണ്. നി നൈംദിക്കായി ഉത്തമമായ അപേരുതെ ജനിപ്പിച്ചാൽ, നൈംദി ഇംഗ്രേഷ്യർക്കായി മോചിച്ചു സർഗ്ഗതിയെ പ്രാപിക്കും.”

ദേജസ്പിയും സത്യധർമ്മപരായണനാമായ അംഗൂഢിനു ശുള്ള കേട്ടു, മനസ്സാവം അരക്കതുനും, വേണ്ടപോലെ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാമെന്നും പറഞ്ഞു് ആ പിത്രക്കളേ സമാപ്പണപ്പിച്ചു. അതിൽപ്പിനേ ആ മഹാക്ഷി പാലേയിട്ടും

അനേന്ദ്രിയാച്ചതിൽ തനിക്കു സന്നാനത്തെ ഉല്പാദിപ്പിക്കു
വാൻ സദ്ഗായായ ഒരു സ്ഥിരമായ കരിട്ടും കണ്ണില്ല. അ
സ്റ്റോർഡ്, ഫോക്കറ്റിലെ ഹാരോവ്‌കു സത്പങ്ങളിൽനിന്നും ന
ഡിന്റു അംഗങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുത്തു് അങ്കേരിയം ഒരു തമ
സ്ഥിരമായ തനിക്കായി നിന്നീച്ചു്, അപത്രാത്മം തുപ്പണ്ണുചേ
യ്യുന്ന വിദിംബരാജാവിനു കൊടുത്തു്. അങ്ങനെ വിദിംബക്കു
രിയായി ജനിച്ചു ആ സുഖം സൗഖ്യാമിനിയേക്കാർം ശ
രീരങ്ങാഭേദ്യാട്ടുട്ടി വളർന്നുവന്നു. തന്റെ മക്കളെ കണ്ണു
സത്രാഴ്ചായിത്തിന് വിദിംബൻ ഇം ശ്രൂഢാനന്നയെ വില്പ
നാക്കായി നിവേദിച്ചു്. അവക്കു ശ്രൂഢാനന്നർ കണ്ണുകൊ
ണ്ടാടി, “ഫോപാമുദ്ര”യെന്ന പേര് വിളിച്ചു്. ആ ശ്രൂഢാം
ഗി കമലിനിപോലേയും, അശ്വിശ്വിപോലേയും ഉത്തമത്ര
പസന്ധനയായി വളർന്നു. യെണ്ണവുന്നതെ പ്രാപിച്ചു് ആ
കല്പാണിയെ അലംകൃതകളായ കരന്നു കന്നുകകളിലും കൈ
നുട ഭാസികളിലും ഇഷ്ടംപോലെ സേവിച്ചുതുടങ്ങി. കന്നുശാ
തത്തിനേരയും ഭാസിശ്വരത്തിനേരയും മല്ലുത്തിൽ ആണ് ദേ
ജസ്സിനിയായ കന്നുക ആകാശത്തിൽ രോധിണിയെന്ന
പോലെ വിളിക്കി. ശീലാചാരലുണ്ട് തിക്കൽ ആ യുദ്ധ
ത്തിയേ, മഹാത്മാവായ വിദിംബനെ പേടിച്ചു യാതൊരു പുഞ്ച
നം വരിക്കവാനായി മുന്നിട്ടില്ല. സെംഗറ്റ് കൊണ്ട് അപ്പുര
സ്ഥിരനേക്കാർമാ മികച്ചു ആ സത്രവതിയായ കന്നുക ശീലാഗ്ര
ണംകൊണ്ട് പിറ്റജനത്തേയും സപജനത്തേയും സദനാശി
സ്ഥിച്ചുവന്നു. യെണ്ണവന്മുള്ളുന്നയായ മക്കളുക്കണ്ട്, ഇവക്കു
ആക്കാണു കൊടുക്കേണ്ടതെന്ന വിചാരം വിദിംബനിൽ വ
ളർന്നതുടങ്ങി.

ഫോപാമുദ്ര ശാഹിസ്ഥ്രത്തിനു യോഗ്യയായിയെന്നും

എങ്കിൽ അഗ്നിപുരം അവിടെ വന്ന വിദ്ധിക്രാജാവി കൈണ്ട് മക്കളെ തനിക്കു തിരാണമെന്ന് അത്ഭിച്ചു. ഇതുകൂടുതലും, രാജാവിന്നു മനസ്സു കെട്ടകയാണെ ചെയ്യുന്നത്. മഹാശിഖിടക അത്മനയെ തള്ളിവാൻ കൊള്ളിവാൻ വിദ്ധി നിർണ്ണാം, രാജാവിന്നു മനസ്സു കെട്ടകയാണെ ചെയ്യുന്നത്. മഹാശിഖിടക അത്മനയെ തള്ളിവാൻ കൊള്ളിവാൻ വിദ്ധി നിർണ്ണാം, ശാഖനായില്ല. അങ്കുമം തന്റെ ഭാന്തുക്കൾ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നതെന്നതിനെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചു. വിഞ്ഞ വാനായ ഇംഗ്ലീഷ് മഹാശിഖിടക ശാപാശിയിൽ ദഹിപ്പിക്കുമെന്ന ഭരം രാജാവിന്നുണ്ട്. അതുകൊണ്ട് രാജാവും രാജാവിയും വലിയ ടുഡിവത്തിൽ കുട്ടിപ്പുണ്ടായി. അങ്കുമം ശിലാപാമുദ്രതനെ അവിടെ വന്ന അപ്പുടെനക്കണ്ട്, താൻ നിമിത്തം ആരം സകടപ്പെട്ടുകുത്തുന്നും, ആത്മരക്ഷണവും ഉണ്ടി, തന്നെ അഗ്നിപുരം കൊടുക്കുകയാണെ നല്ലെന്നും അഭിച്ചു. ഒട്ടവിൽ വിദ്ധി അങ്ങിനെന്നും ചെയ്യു. വിധിപ്പും കൂടുതലും ഭായ്യായി ഗ്രഹിച്ചതിൽപ്പുണ്ടി എന്നു, അഗ്നിപുരം ആ രാജക്കന്ത്രക്കയെക്കാണ്ട്, ദംനീയ ഔദ്ധിം ദഹാർജ്ജൈഡ്മായ വസ്ത്രാരേണ്ടുകെളു അഴിപ്പിച്ചുവെ പ്പിച്ചു മരവുണ്ടിയും മാനേഖാലും ധരിപ്പിച്ചു. അപ്രകാരം ഭന്തു തുല്യമായ പ്രതാചാരങ്ങളോടുകൂടി ആ ആയതലോചന ഭന്താവിനെ പിന്തുടർബു. ആശിസ്തവത്തമായ അഗ്നിപുരംഗാ വാനാവട്ടം, വിവാഹാനന്തരം, ഗംഗാദപാരത്തിൽ ചെന്ന് അനുത്തലയായ പത്തിരേണ്ടുകൂടി ഉഗ്രതപദ്ധ്യിൽ ദൃശ്യപ്പെട്ടു. പരസ്യരം പ്രീതിയോടുകൂടിത്തുനാണാണ് ആ ദാവ തികർ വത്തിച്ചു വന്നതു. പല കാലം കഴിഞ്ഞതിൽപ്പുണ്ടി എന്നു, കുടാം അഗ്നിപുരം തപദ്ധ്യു, പരിചരണം, ശ്രേഷ്ഠം, ദമം, ശ്രീ, സൈംഗംഡ്രം എന്നിവയായ വിളങ്ങുന്ന ശിലാപാമുദ്ര ആളുവായാൽ കണ്ട് അപത്രാത്മം

അവൻ്തെ പ്രാപിക്കവാനായി അരികെ വിളിച്ചു. അപ്പോൾ, നാണിച്ചും കൈകൂപ്പിയും നിന്മ കൊണ്ട് പ്രണയപ്പും ആ ഭാഡിനി പറഞ്ഞു:—

“നില്ലുംശയം, അപ്ത്രത്തിനാകിട്ടാണ തേനാവു ഭാങ്ഗോ പരിഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നതു’. എനിക്കു വോനിലുള്ള പോലെ, വോന്ന് എനിലും പ്രിയമുണ്ടാക്കണം. എൻ്റെ പിതൃഗ്രഹത്തിൽ, ആ പ്രാസാദത്തിൽ എങ്ങിനെന്നുള്ള ത സ്ഥിതിൽ എന്ന കിടന്നിടന്നവോ, അത്തരം ശയ്യയിൽ വെച്ചുവേണം വോൻ എന്ന പ്രംഖിക്കവാൻ. വോൻ ഭൂമണ്ഡലം പുജ്യമാലുങ്ങളം ചാത്തുകയും, എന്ന ദിവ്യാ രംഗങ്ങൾം അണിയുകയും ചെയ്യുകാണ്ടായിരിക്കണം നാം തമിൽ ചേരേണ്ടതെന്നാണ് എൻ്റെ ആരം. അങ്ങിനെ ഒപ്പാതെ, മരവുരിയും കംഷായവസ്രൂപവും ധരിച്ചുകൊണ്ട് ഉ വാനെ പ്രാപിക്കവാൻ എനിക്കു ഇഷ്ടമില്ല. താപസ്നാചി തമായ ഈ വേഷത്തെ നാം അന്ത്രഭൂമാക്കുന്നതു’.

അംഗൂർജ്ജൻ:— “എഡോ, കല്യാണി എനിക്കാവട്ട, നിന്ന കംബാവട്ട, നിന്റെ പിതാവിന്നാളിൽപ്പുതുപോലെ ധനമി ഫ്ലോ”

ഡോപാമുറു:— “അല്ലേയോ, തഴപാധന, തപസ്സുകൊണ്ട് വോൻ ഇംഗ്ലാന്റാണല്ലോ. ഈ ജീവഡോകത്തിൽ കാണാനു എത്തോടെ ധനവും കരേക്കുന്നാംകൊണ്ട് ഉണ്ടാക്കുവാൻ വോന്നു കഴിവുണ്ട്.”

അംഗൂർജ്ജൻ:— “നീ പറഞ്ഞതു ശരിതനുണ്ടാണോ: എന്നാൽ, എൻ്റെ തപസ്സിൽ ഒരു ഭാഗം ഈ അല്പവിഷയത്തിനായി ചെലവാക്കുവാൻ എനിക്കു ഇഷ്ടമില്ല.

തപസ്സിന ക്ഷയം തട്ടാത്തതായ വഴി വല്ലതും ഭവരെയും ബന്ധകിൽ അതു പറയുകളും”

ലോപാമുദ്ര:—“എൻറീ ആത്മകാലം ഈനി അല്ലെങ്കിൽ എന്നും ഒരു ശ്രദ്ധിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഞാൻ പാണ്ഠതുപോലെയല്ലാതെ ഒരു റാഡി റിതികിൽ ഭവാനെ പ്രാപിക്കുവാൻ എന്നിക്കു വയ്ക്കു. എന്നാൽ ഭവാനെ ധന്തതിനു കരിക്കലും ലോപമുണ്ടാക്കുവാൻ ഞാൻ ഇടവരുത്തുകയില്ല. ഭവാൻ എങ്ങിനെയെങ്കിലും എൻറീ കാമം സാധിപ്പിച്ചു തരണം.”

അഗസ്ത്യർന്ന്:—“എടോ, സുഭഗേ, ഈ കാമം നിന്റെ ഉ നല്ലിൽ ദ്രുഡത്തമായിരിക്കുന്നബന്ധകിൽ അതു ഞാൻ സാധിപ്പിച്ചേണ്ടാം. അതിലേക്കു ഞാൻ ഇതാ പോകുന്നു. ആരാവിടാതെ നി ഇവിടെ ഇരുന്ന കൊള്ളുക.”

അനന്തരം, ധനം യാചിക്കുവാൻ വേണ്ടി അഗസ്ത്യർന്ന് അവിടേന്നിനു പോയി. അദ്ദേഹം ആല്പം ചെന്നതു പ്രപോത്തമനായ ശ്രൂതപച്ച്ചാവിന്റെ മുമ്പിലുണ്ട്. അഗസ്ത്യർന്ന് വരുന്നബന്ധനാറിന്നു അമാത്രക്കാരോടുള്ളിട്ടി തന്റെ രാജുത്തിന്റെ അതിന്തിവരു ചെന്ന രാജാവു ആ മഹാഷ്ഠിയെ എതിരെന്ന കൂട്ടിക്കൊണ്ടുവന്ന വിഡിപോലെ സർക്കൾ രംഗത്തിൽപ്പുണ്ടെന്നു, കൈകൂട്ടിനിന്നുകൊണ്ട് ആഗമനകാരണം അംഗപദ്ധിച്ചു.

അഗസ്ത്യർന്ന്:—“വിത്താത്മിയായിട്ടാണ ഞാൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നത്. മരോന്തു കാഞ്ഞത്തിനും ദോഷം പറ്റാത്തവന്നും, കഴിയുംപോലെയുള്ള പണം ഭവാൻ എന്നിക്കു തന്നെക്കു.”

ഉന്നെൻ, ശ്രൂതപദ്ധ്യാവു തന്റെ രാജുത്തിലെ വരവു ചെലവു കണക്ക് ആ മഹാപിഡിയുടെ മുമ്പിൽവെച്ചു, വേണ്ടു നേന്നടങ്ങേണ്ടാളും ധനത്തിനു ആജ്ഞാപിക്കാമെന്നു ഉണ്ടാണെങ്കിൽ ആ. ആ കണക്കു നോക്കിയാൽ ആയവും പ്രയവും സമ്മാ അഭിക്ഷണനുള്ള കണ്ടു, താൻ പണം എടുത്താൽ, അതിൽ നിന്നു പ്രജകൾക്കു ദ്രോധമുണ്ടാക്കാമെന്നു കരതി അഗസ്ത്യർ നു മരാറാറിടങ്ങേണ്ടും ചെല്ലുവാനായി വുരുപ്പുട്ട്. അദ്ദേഹം അദ്ദേഹത്തെ ശ്രൂതപദ്ധ്യാവു പിന്തുടന്ന്. അവർ നേരെ ചെന്ന മുധ്യന്റെ രാജാവിനെക്കണ്ടു. ശ്രൂതപദ്ധ്യാവിൽ നിന്നും കുറം കുറയാത്ത ക്ഷേത്രങ്ങളുടുടി ആ രാജാവു അഗസ്ത്യനു എതിരെന്നു പൂജിച്ചു. ആ മുന്നിനും നോക്കിയതിൽ, ആ രാജുത്തിലും ആയ പ്രയങ്കം തുല്യമായിട്ടുണ്ടും അനന്തരം ആ രാജാക്കാനും മാറ്റുന്നതുടി അഗസ്ത്യനും ധനാസ്ഥിരം, പുരക്കിസ്വത്തുനാമായ ത്രസ്തസ്വവി നേരുകൊണ്ടുവരാൻ ചെന്നു. അവിടേയും വരവു ചിലവുകൾ കുറപ്പോലെയാണിക്കുന്നത്. കടവിൽ, ആ മുന്നു രാജാക്കന്മാരുടുകൂടി അലോചിച്ചു മുമ്പിൽവെച്ചു വിത്തവാനാണ് ഇലപലൻ എന്നും, വിത്തത്തിനായി ആ ഭാനവദ്ദോഷം അത്മിച്ചാൽ മഹമുണ്ടാക്കാമെന്നും മഹാപിഡിയോടു പറഞ്ഞു. അതു സമ്മതിച്ചു് അവരെല്ലാവാങ്ങളുടുടി ഇലപലൻറെ വാദ്ധിടത്തിലേണ്ടും പോയി. ആ ഭദ്രത്രുന്ന് അമാത്യമാരോടുടീ ഇവരെ എതിരെന്നു സ്വന്നുഹത്തിലേണ്ടും കൂട്ടിക്കൊണ്ടോപോയി സജ്ജിച്ചിച്ചു. തങ്ങൾക്കു ട്രജിക്കവാനായി, ഇലപലൻ സ്വന്നതും അവരജനത്തെന്നു ആടക്കി അഗസ്ത്യ പാകംചെയ്യുന്നതിനിന്നുണ്ടോപോരും രാജാക്കന്മാർ മനസ്സുകൈട്ടു വിഷ്ണുന്നരായിത്തീന്നു. ഇതുകണ്ട് അഗസ്ത്യൻും, ആരും

വിഷാദിക്കൈത്തെന്നും ആ മാംസം മൃച്ചവൻ. താൻ തിന്നുകൊള്ളാമെന്നും പറത്തു രാജാക്കന്നുരെ ആദ്യപസിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ട്, ആ മഹാഷി ഭോജനക്കാലത്തു് അഗ്രാസനത്തിൽക്കെണ്ണാണിതിചെയ്യു. ഒരദശത്രുഗ്രനായ ഇലപലനാവങ്കു, പുഞ്ചിപിങ്ങുട്ടുട്ടി അഗ്രാസു് പ്രസം ഭോജനപദാത്മാർഥ വിളവിക്കാട്ടക്കൈയും, വാതാപിശുട മാംസം മൃച്ചവൻ ആ ഉറുതപസ്പി തിന്നാ തീക്കുകയും ചെയ്യു. അതു കഴിഞ്ഞു ഉടഞ്ഞ, ദാനവൻ തന്റെ അംബജനെ പതിവുപോരാ വിളിച്ചു. അങ്ങും മേഘഗജ്ഞനംപോലെ ദേഹരണഭൂപ്രതാട്ടുട്ടി അഗ്രാസു് റനിൽനിന്ന് ഒരു അദ്യാവായു പുറതേപ്പുംപോയി. ഇലപലൻ വാതാപിക്കൈ വിണ്ണം വിണ്ണം വിളിക്കുന്നതു കേട്ട്, താൻ ഉദ്ദേശ്യത്തിൽ ദഹിപ്പിച്ചു കളിഞ്ഞു ആ ദൈത്യനും ഇനി പീണങ്ങനെയാണി. ജീവിച്ചുവരിക്കെന്നു് അഗ്രാസു് റൻ ചോദിച്ചു. ഇങ്ങനെ, തന്റെ അംബജൻ നാരിചുപോയതുനിന്നേ ചുഡിവിതനായു. ദൈത്യൻ അമാത്രമാണുടാട്ടുട്ടി തൊഴുതുനിന്നുകൊണ്ട് ആ മഹാമുനിഡിയാട്ട് ആ ഗമനകാരണം അങ്ങേപ്പിച്ചു.

അഗ്രാസു് റൻ — “പുജോ, അസുര, നീ വിത്തവാന്നാരിൽ വെച്ചു മികച്ചവാനാണെന്ന് ഞങ്ങൾഡിയാം. പ്രയതിലധികം ആയമില്ലാത്ത ഇംഗ്രേജുക്കുക്കും, ഇവ ദോകാർ എന്നിക്കും പണ്ണങ്ങവണ്ണിക്കിരിക്കുന്നു. മരുറത്തുകായ്ക്കുന്നും ദോഷം പററാത്തവിധി, ശക്തിപോലെ നീ ഞങ്ങൾക്കു ധനം തരിക്കു”

ഇലപലൻ — “വോന്മാക്കി തങ്കവാൻ എന്നിക്കു ശൈത്യിച്ചുള്ള ധനം എത്രയെന്നു വോൻതന്നെ കല്പിച്ചാലും.”

അഗ്രാസു് റൻ — “ഈ കാരോരാജാവിന്നും പതിനായിരുവീ

തശ പദ്ധതികളിൽ പതിനായിരംവിതം പൊന്നം നി കൊടുക്കണം. അതിൽ ഇരട്ടിയാണ് എനിക്കു വേണ്ടതു്. അതിനു പുറമേ ഒരു പൊന്നയങ്ങളും, മനോജവം കൂടിയ രണ്ടു കത്തിരകളിൽ എനിക്കു വേണ്ടം.”

ഈതുകെട്ട് ബെഡ്യൂഗാം നന്നാവ്യമായിരെകിലും, ഗത്യുന്നരമില്ലാതെ, മനിഞ്ചുടെ അലിലാഷംപാലെത്താന പ്രവർത്തിച്ചു. ധനംകിട്ടായതിൽപ്പീനേ അഗസ്റ്റ് 20 സ്വന്തം ആത്മഹത്യിലേക്കും, രാജാക്കന്നാർ അവരവരുടെ പുരത്തിലേള്ളും പോയി. ആത്മഹത്യിൽ ചെന്ന ലോപാമുദ്ദും ദട കാമം മഴുവൻ സാഡിപ്പിച്ചു കൊടുത്തു്.

ലോപാമുദ്ദു — “ഭവാനേ, എൻ്റെ കാംക്ഷിതം പോലെ തന്നേ വോൺ പ്രവർത്തിച്ചുവെല്ലോ. ഈനി എനിക്കുള്ള കാമം വിഞ്ഞഭേറിയ ഒരു സ്വന്താനം ഉണ്ടാക്കേണ്ടെന്നും നാണ്.”

അഗസ്റ്റ് 20 — എഡ്വാ; ശോഭനേ, നിജൻ്റെ നടപടിയാൽ തൊന്ത് സ്ഥാപിച്ചായിരിക്കുന്നു. അപത്രത്തിന്റെ കാഞ്ഞത്തിൽ പ്രത്യേകമൊന്നു ചിന്തിക്കേണ്ടതുണ്ട്. നിന്നു ഏതുമകൾ വേണ്ടം കാരായിരും പുതുനാർ വേണ്ട മോട്ട് അമുവാ ആ പുതുനാരിൽ പത്തുപേക്ഷണള്ളു ഇണ്ണു കൈവരിക്കിൽ തികഞ്ഞുകൊണ്ട് ആ കുമതിൽ നൂറു കുകൾം മതിയോട്ട് ആ നൂറുക്കളിൽ പത്തുപുത്തുപേക്ഷണള്ളു ഇണ്ണു കാരോക്കരിക്കുന്നു പത്തുപുതുനാരാണോ വേണ്ടതു്? ആയിരും പുതുനാക്കണ്ടു ഇണ്ണു മഴുവൻ തികഞ്ഞു കേരുമക്കുന്നുകൊണ്ട് നിന്നുകു തൃപ്പിയുണ്ടാക്കുമോ?”

ലോപാമുദ്ദു — “ആയിരും പുതുനാക്കണ്ടു തുല്യനായ ഒരു പു

അൻ എനിക്കു മതി. കയപാട് ഭസ്തുവന്നാനങ്ങളേക്കാൽ നല്ലതു വിദ്യാനായ കോര സർവ്വത്രനാണ്.”

അങ്ങനെന്നയാവഴ്ച എന്ന മുനി സ്ഥിരതിച്ചു. ദേശവി നോട് തുല്യമായ സൗഖ്യവീല്പും ആദിയും ചേന്ന് ആ ഭു തു ധമാകാലം ഗംബി രായി. അതില്ലിനെന്ന അഗസ്ത്യൻ റോയ്ക്കേ വിട്ട് ‘വനത്തിലപ്പെട്ടെ പോയി. എഴുകൊല്ലും മുഴ വൻ ഗംധരിച്ചിട്ട് സപ്രഭാവത്താൽ ഉജ്ജപ്പലിക്കുന്ന മ ഹാകവിയായ ദ്രവ്യസ്തവിംഗ ലോപാമുട്ട പ്രസവിച്ചു. ആ കുട്ടി ബാല്യത്തിൽത്തന്നെന്ന തേജസ്വിയും തപസ്വിയും വേദ ജ്ഞനമായി വളരും. ആ ചെരുപ്പുത്തിൽത്തന്നേ ദ്രവ്യസ്ത് ത നീ.അപ്പുനെ അനേപഷിച്ചു കാട്ടിലപ്പെട്ടെ പോയി. അപ്പു നോടൊരുമിച്ചു പാത്രം അപ്പുനേരവേണ്ടി, വിനക്കെക്കുകൾ ചുട്ടുകൊണ്ടെ വരിക്കിയാൽ ആ കുട്ടിക്കും ഉല്ലമ്മവാഹൻ എന്ന പേരുണ്ടായി. സത്താനലാഭത്താൽ അഗസ്ത്യൻറെ പിതൃശശിക്കു മോക്ഷം കിട്ടി. അന്നമുതൽ അഗസ്ത്യൻറുമും ലോകപ്രസിദ്ധമായിത്തീർന്നു.

15. സമുദ്രപാനം

കുതയുഗത്തിൽ കാലങ്കയന്നാർ എന്ന പേരായി പരമാണ്ഡണമാരും യുദ്ധക്രമ്മങ്ങാങ്ങമായ കയ കൂട്ടം ഓലാര പെത്രുമാർ ഉണ്ടായിരുന്നു. അവർ വുതുനെ ആളുയിച്ചു കൊണ്ട് ഇന്ത്രാദിവേമാരേ ആകുമിച്ചു. അപ്പോൾ, ഒരു തന്നെക്കാനല്ലാതെ നിലയില്ലെന്ന കയതി, അതിനു വഴി യൈന്തനനിഘ്വാൻ ദേവാഖാർ വിഹിന്നുനേരു മുമ്പാകു ചെന്നു.

ബുദ്ധാവു— “ദേവമാരു നിങ്ങളിടെ കാക്ഷിതമെന്തെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. മുത്രനെക്കലാല്ലുവാൻഈ ഉപായം ഞാൻ പറഞ്ഞതരാം. ദധിചനുനു വിവ്യാതനായി ഉഭാരഹതിയായ ഒരു മഹാശിഖണ്ട്. നിങ്ങളെല്ലാവരും തുടക്കത്തോടെ ചെന്ന് അംഗീകാരത്തെ കണ്ട് വരും എന്ന ചികിവിന്! നിങ്ങൾ ചോദിക്കുന്നതു ആ ധർമ്മത്വാവു സൗലിതനായി നൽകും. വിജയകാംക്ഷികളായ നിങ്ങൾ ഒല്ലാവരും ചെന്ന തെരുപ്പോക്കുഡിത്തതിനു ആ മുനി ദ്രാഢ് സ്വന്തം അസ്ഥികൾ തുവാനായി അത്യംഗിക്കുന്നും. ആ മഹാശിഖണ്ട് സ്വന്തം ശരീരത്തെ വെടിഞ്ഞു അംഗികൾ നിങ്ങൾക്ക് തുണം. ആ അസ്ഥികൾക്കാണ്ട് മഹാശ്വരവും, സൗദിവവും, ശ്രദ്ധാർവ്വവും, ഷട്കോനവും, ഭീമനിസ്വനവുമായ വഴിം നിങ്ങൾ നിന്മിക്കുക. ഇതുന്ന് ആ വഴിത്താൽ മുത്രനെക്കലാല്ലും.”

ഉടനേ ദേവനാർ നാരായണനേ പുരസ്കാരിച്ചുക്കാണ്ട് ദധിചാഗ്രഹത്തിലേജ്ജു പോയി. സഹസ്രതീതിരത്തിൽ നാനാ വൃക്ഷലതാദികളാൽ ആവൃതമായി, സാമഗ്രാനംപോലെ മുരുളുന്ന വണ്ണിനങ്ങളാൽ. ആക്ഷംലമായി കോകിലനാ ദത്താൽ മനോജതമായി, മഹിഷം, വരാഹം, ഏണം മുതലായ കൂറങ്ങളാൽ വ്യാളുംഗം വെടിഞ്ഞു നിബന്ധാധിം സഞ്ചാരങ്ങാഗ്രമായി ശബ്ദാശ്വലത്തിൽനിന്നും മദംസ്രവിക്കുന്ന വാരണങ്ങൾ ഹസ്തിനികളേണ്ടക്കൂട്ടി സരസ്സുകളിൽ. ഇങ്ങി തുടക്കത്തോടെ ക്രീഡിക്കുന്ന ഭേദാഷ്ടത്താൽ ശബ്ദാധിം നമായി, മരംകൂറങ്ങൾ മുഹകളിൽ കളിച്ചുകിടക്കുമാണ് സിംഹവ്യാളുങ്ങളിൽ നിന്നും ഭേദാഗസ്തജ്ജനം മാറ്റാം.

ലിക്കണ്ണളിന്നതായി ആ അതശ്ശുമം സുശ്രോഢിനവും മനോ രഹവായി സ്ഥിരിച്ചെഴുന്നു. സ്പർശ്ചത്രല്ലുമായ ആ അത ശ്രമത്തിൽ, ശ്രീകാർപ്പിതാധിനന്ദനപോലെ, ജാജപല്ല മാനമായ വച്ചുണ്ടാക്കുന്ന സൃഷ്ടിസന്നിദ്ദേശമായ ഭൂതിയേഖാടംകൂടി വിളഞ്ഞുന്ന ദീപമരഹണ്ടിയേ ദേവമാർക്ക കണ്ട്, അദ്ദേഹ തന്ത കമ്പിട്ടെതാഴുതു വരപ്പാത്മന ചെയ്യു. അതിൽപ്പറ മസരുള്ളതായ ദയീചൻ, ദേവമാരകുട ഹിതത്തിനാവേ ണ്ഡി സ്പന്നം ശരീരത്തെത്തന്നെ വെടിയുവാൻ താൻ സന്നദ്ധനാശനും പറഞ്ഞു അപ്പോൾത്തന്നെ പ്രാണത്രാ ഗാ ചെയ്യു. മുതനായ ആ മഹാപുഞ്ചക്കുൻറെ അസ്ഥിക ഒളിപ്പാം ഏട്ടാള്ളും ദീപത്തു ദേവമാർക്ക ത്രപ്പാവിനെ ഏല്പിച്ചു. തെപ്പാം ശൂവംശ് ആ അസ്ഥികമിക്കൊണ്ട് ഉറുത്രുപമായ വജ്രം നിന്മിച്ചുതു. അതു ദേവേന്റും കൊട്ടക്ഷണപാർബം ത്രപ്പാ വു ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞു.

“അപ്പേയോ, ദേവേന്റു, ഈ ശ്രേഷ്ഠവജ്രങ്ങകാണ്ട് ഉഗ്രനായ സുരാരിയെ ഭോക്ക് സ്നേഹിക്കിച്ചുകൊള്ളുക. പിന്നു, ശത്രുഭാധയെയാഴിഞ്ഞു സ്പജനത്തോടകൂടി ത്രിലിവ തന്ത പരിപാലിച്ചുകൊണ്ട് ഭോന്ന സ്പർശത്തിൽ സസ്യ വം വാഴാം.”

വജ്രസില്പിയാൽ, വിജയം നേടിക്കഴിഞ്ഞുവെന്നറച്ചു പ്രഹ്ലാഡായി ദേവമാർക്ക തിരിച്ചുവന്നു. ഉടനേതന്നെ വജ്ര പാണി സുരഗണ്യത്തോടകൂടി ഭദ്രത്രുമാരോട് ഏതിരിക്കു. ആ യുധാംഭ ഉയൽത്തി, കൊട്ടക്ഷമകിക്കേണ്ടകൂടിയ വന്മലകൾ പോലെ നില്ക്കുന്ന മഹാ കായന്മാരായ കാലക്കേയന്മാരാൽ തുട്ടത്തോടെ സംരക്ഷിതനായി ആകാശവും ഭൂമിയും അടച്ചു നില്ക്കുന്ന ഘുത്രുൻ ദേവമാരെ തകഞ്ഞു. അങ്ങനെ ദേവമാ

കൂടും ഭാഗവതാക്ഷം തമിൽ ലോകത്തെ സംഗ്രഹിച്ചുമാറ്റ് അതിലേഡാരമായ യുദ്ധത്താണി. മുഖ്യവീരനാർ വെട്ടി വാൻ കാങ്ങിക്കൊഴും, ശരൂരാരിരത്തിൽ പ്രയോഗിക്കുന്നു ആം, അംഗങ്ങൾ അരക്കുങ്കൊഴുമുള്ള വധ്യർന്നിസ്പന്നങ്ങൾ പലമട്ടിൽ ഇടകലന്നയൻ്തോ, പനയിൽനിന്നു കായകക്കുള്ളന്നപോലെ ആകാശത്തിൽ നിന്നു ശിരസ്സുകൾ വീണ്ടത്ര ഒരി. പൊൻചട്ടയണിഞ്ഞു ഇരുന്നുലയ്യേന്തിയും കാലക്കുകയും, കാട്ടുതീയെരിയുന്ന പത്രത്തുകളുംനോപാലെ ദേവ മാരോടു എതിരുത്തു. അഭിമാനത്തോടെ പാതയുടെ അവാന്മാബുദ്ധവാനാങ്കെ കൈയുക്കു താങ്കിനില്ലെന്നു വരും തേ ദേവമാർ പേടിച്ചേണ്ടി. തന്റെ തുടക്കാർ തിരായി പായുന്നതും, പുതുനു ശക്തിവല്പിക്കുന്നതും കണ്ട് സംഭവിക്കുമ്പോൾ കാലക്കുകയും കണ്ടുപെടിച്ചു വിറയ്യും ചെയ്യും ദേവന്റെ ശ്രൂതി നും നാരാധാരനും ശരണം പ്രാപിച്ചു. സംഭവിച്ച അവയായ ശക്തിനെ സന്നാതനനായ വിജ്ഞു കണ്ട് സ്വന്തംതെ ജീവി അവജ്ഞന്തിയിൽക്കൂട്ടും ബലം വളർത്തി. വിജ്ഞവാൽ ഇന്ത്യൻ രക്ഷിതനായതുകണ്ട് ഉടനെ സർവ്വദേവമാരം, സർവ്വദുഷ്ടികളും അവരവക്കുള്ള തേജസ്സും അവനുമാരി പ്രവേശിപ്പിച്ചു. അതോടുകൂടി ഇന്ത്യൻ മഹാബലനായിത്തിന്നു.

ദേവന്റെ ബലം വല്പിച്ചുതുക്കണ്ട് പുതുനു മഹാശ്വലാരമായ ശബ്ദത്തോടുകൂടി ഗജിച്ചു. ആ ഭാരണ അലപ്പും ധാരി ആകാശവും കൂടിയിപ്പോയി. പുതുന്റെ ശബ്ദംകുട്ടി, പേടിച്ചും മനസ്സുഭിന്നതു ശക്തി ആ അസുരന്റെ വധത്തിനായി സകല്പിച്ചു വജ്രത്തെ കൈയിൽ നിന്നുവിട്ടു. വജ്രം എറരുതോടുകൂടി, പണ്ട് വിജ്ഞുകരത്തിൽനിന്നു

മുச്തമായ മരഗരഹാബേലം പോലെ അതു പൊന്നാലുണ്ടി . ഒരു ദിവസം കൂടിയിൽക്കിട്ടു വിട്ടു. ഡൈനീക്കുന്നതുനായ് ഇന്ത്യൻ വജ്രത്തെ കൈകിൽക്കിന്നു വിട്ടതാവട്ടു വുതുനു ചത്തുവിനു താപട്ടു അറിയാതെ പൊഴുയിൽക്കു മുങ്ങവാനായി കാടി. അ പ്ലോബി, ദേവന്മാർ ശക്രനെ തട്ടുത്തു അവിടെനടന്ന മഹാ കാച്ചിത്തക്കാരിച്ചു കീത്തിച്ചു സാന്തപ്പം ചെയ്തു. അതിൽ പ്ലീനു, വുതുവധിന്താൽ ആത്മരായ മരി ഭാവവന്മാരെ കൊന്നൊട്ടുകുളവാൻ സുഖമുക്ക് ആയാസം വേണ്ടിവന്നു സ്ഥി. അവഗ്രേഷിച്ചു ദേവതുമാർ ഭീതരായി, യഥാദ്വാപം, നക്ഷത്രം നിരിഞ്ഞു അതിനും ആഴവും കാണാതെ മഹാ സമുദ്രത്തിൽ മുങ്ഗിയെയാളിച്ചു. അവിടെ പാത്രക്കാണ്ട് അവർ ഗ്രേലോക്കുനാശത്തിനുള്ള ഉപാധനത്തപ്പറ്റി മതിച്ചു തുടങ്ങി. അവരിൽ ചില മതിമാരു കാരോഹാം ഉപാധനപ്പാടി ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു. കാലയേശാഗംകൊണ്ട് അ വഴം ബുദ്ധി അതിജീവനായ്ക്കാണു തിന്നുന്നു.

“ആദ്യമായി വിദ്യാശാലവും തവോദയാഗവുമുള്ളവ നേരും നാലിപ്പിക്കേണ്ടതു്. ലോകങ്ങളെ ധരിക്കേന്നതു തപസ്സാണു്. തപസ്സിനെ നാലിപ്പിച്ചാൽ ലോകം ശേഷി കായാലു. ധമ്മജനന്മാരും തപസ്പികളുമായി ചിലൾ ലോക തതിലുണ്ട്. അവരെ നാം ഉടൻ കൊന്നൊട്ടുക്കണം. അ വർ നാലിച്ചാൽ ലോകവും നാലിച്ചു.

ഈദൈനവായാണു് ആ ബുദ്ധിമുഖിന്മാർ സദനാധിപ്പി റ്റാ ലോകനാശനത്തിനു ഉപാധനക്കുള്ളവിട്ടിച്ചുതു്. ഈ തീ മംഗലത്താട്ടുട്ടി ലോകലോലാക്കലമായ സാഗരഭൂത്യാ തതിൽ കടികൊണ്ട് കാലകേരയമാർ ലോകത്തെ കുടുക്കുവാ നു കൈനെ കൂ. പുണ്യക്കേരമുള്ളിലും, ആഗ്രഹങ്ങളിലുംവാഴുന്ന

മുനിക്കളെ അവർ രാത്രിക്കാടം ചെന്ന ആലുവായി ക്ഷേദ്ധ തുടങ്ങി. ആ ദ്രാത്മാക്കൾ വസിപ്പാഗ്രഹത്തിൽ കടന്ന എററിതെത്താന്തിനു റോഴ് തപസ്വികളേയും, ചുവന്നാഗ്രഹ ത്തിൽ നിന്നു മഹാമുലാശനങ്ങാരായ ഞുര മുനിക്കളേയും, രേപൊജാഗ്രഹത്തിൽ ചെന്ന അവിടെ കാറഡം വെച്ചും മാത്രം ഭജിച്ചുകൊണ്ടവാഴുന്ന നിയത്രുത്തമാരായ ഇത്തപ്പേ ബ്രഹ്മചാരികളേയും തിന്നു. രാത്രിക്കാടം ഈ വക്രേഖയുടെ ത്രാത്തിൽ ഏതെങ്കിലും പകൽനേരത്തു കടലിൽചെന്ന കളിക്കുകയുമാണു അവർ ചെയ്യുവന്നത്. സ്പന്തം കൈയ്യു കാൽ മത്തമാക്കം മുത്തുമുസ്തകമാരായ ആ കാലക്കേയുമാർ ഇങ്ങനെ വളരെ വളരെ വിപ്രമാരെ കൊന്നതുടങ്ങി. എ നാൽ, ആ ഒദ്ദേശ്യമാരാ മനസ്സുരാക്കം കണ്ണടത്തിലില്ല. നേരം പുലന്ന് നോക്കുവോമി, നിയതാഹരണത്താൽ കീഴുമാരായ മഹാഷ്ഠികൾ ചത്തുവിശേഷിക്കുന്നതുമാത്രം കാണാം. മാംസദ്ധോ, അധിരമോ, മജജയോ, അസ്ഥികളും ഇല്ല, തത്താപസശരിരാധ്യങ്ങൾം ശംഖിൻ്റുട്ടമെന്നപോലെ കുമി തിൽ ചിതറിക്കിടക്കുന്നതു കാണായി വന്നു. കലംങ്ങളും, ശ്രൂവങ്ങളും, അഗ്നിശമാഗ്രാമങ്ങളും ആ ഒദ്ദേശ്യമാർ ഉടച്ച ചിതറിക്കുന്നതു. കാലക്കേയുഡയത്താൽ പീഡിതമായ ലോകം സ്പാല്പ്യായവും യജേതാസവകുംയും നാളുമായി തീരാനിക്കുസാധമായിത്തീന്ന്. ലോകക്കൂദയംകണ്ട ഭീതരായ ഇന്ന ഷ്യർ ആത്മരക്ഷയ്യായി നാനാദേഹങ്ങളിലേല്ലെല്ലും കാടിത്തു ണ്ണി. ചിലർ ഗ്രഹകളിൽ കളിക്കാം, ചിലർ ചോലകളിൽ ചാടകാം, ചിലർ പേടികൊണ്ടതനും മരിക്കാം ചെയ്യും. മുരുമാരായ ചില വില്പാളിവിരുമാർ നിംബയരായി വളരാ പ്രയതിച്ചുകൊണ്ട് ഒദ്ദേശ്യമാരെ തിരഞ്ഞെ നോക്കിയെ

കിലും മൂലം നേടിയില്ല. കടലിൽ കളിച്ച പാക്കന അ സുരന്നാരെ വെരുതെ അങ്ങനെപ്പിച്ചുനടന്ന അവരും ഒരു വിൽ നശിക്കുന്നുണ്ട് ചെയ്യുതു്. ഈ ലോകക്കൂട്ടം കണ്ണ ദിവാത്തരായ ദേവന്മാർ കൗമിച്ച ചേൻ മന്ത്രിച്ചതിൽപ്പുണ്ടോ, അജനം വിഭവും ശരണ്യനമായ നാരാധനാദേവനേ ശരണം പ്രാപിച്ചു. അപരാജിതനം, വൈക്കണ്ണവാസിയുമായ ഉദ്ഘൂദനനെ നമ്മുഖിച്ച ദേവന്മാർ ഉണ്ടതിച്ചതാവിതു്:

“പ്രഭോ, അവിടന്നാണ് ജഗത്തിന്റെ സ്ഥാപ്തിസ്ഥിതി സംധാരകത്താവു്. സ്ഥാവരങ്ങളും ജനഗമങ്ങളും അടങ്കിയ ഈ വിശ്വത്തെ അവിടന്നാണ് സ്ഥാപ്തിച്ചിരിക്കുന്നതു്. പഞ്ച സമുദ്രത്തിൽ മുടിപ്പോയ ഈ ടുമിരെ ജഗത്തിനാവേണ്ടി വരാധാരപിയായിത്തിന്റെ ഉല്ലരിച്ചതു പുജ്ജേരകഷണ നായ ഭവാനാണപ്പോ. ആദിബൈദ്യനം മഹാവിഞ്ചിനമായ ഹിരണ്യകൾിപ്പവിനെ നബിംഹമുത്തിയായി • അവതരിച്ചുകൊന്നതു പുരഞ്ചോതമനായ അവിടന്നതനെനാ. സംഖ്യക്കും അവയ്യും മഹാബൈദ്യനമായ ബലിരെ വാനന്ത്രപിയായിച്ചേന്ന ലോകക്കൂട്ടത്തിനായി അവിടന്ന് അടക്കിവിടക്കുണ്ടായി. ജംഡനനു വിശ്രൂതനായി, മഹാധനംബർന്നായ അസുരൻ യജത്തും ക്രൂരതയോടെ കലകിത്തുടങ്ങിയപ്പോൾ അവനെ കൊന്നതും അവിടന്നാണ്. ഇങ്ങിനെ അവിടന്ന ചെയ്തിട്ടുള്ള മഹാകമ്മണ്ണമിംഗു കൈയും കണക്കമില്ല. ഭയാന്തരാധന എന്നും കഴുതാനും അവിടന്നാണ് ഒരോ ഗതി: ഈപ്പോൾ അവിടന്ന ലോകവിതാന്മം ചെയ്യേണ്ടുന്നതു എന്നും ഉണ്ടതിക്കാം. ലോകങ്ങളും, ദേവന്മാരേശ്വരം, ഇന്ത്രനേശ്വരം ഈ മഹാഭയ

ന്തിൽനിന്ന് അവിട്ടന രക്ഷിച്ചാലോ! സുരനാർ, നരനാർ, തിന്റെക്കരി, സ്ഥാവരങ്ങൾ എന്നിങ്ങിങ്ങനെയുള്ള ചതുവീഡി പ്രജകളിൽ അവിട്ടതെത്തു പ്രസാദത്താലാണ് ജീവിക്കുന്നതു്. ദേവമാരാവട്ടു, ഭൂമിയിൽനിന്നുള്ള യവു കവുങ്ങങ്ങളെക്കാണ് എല്ലിക്കുന്നു. ലോകങ്ങളും പരലും ആഗ്രഹിച്ച കൊണ്ടാണ് കൂടിയുന്നതു്. അവിട്ടതെത്തു പ്രസാദത്താൽ നിംബയം സുരക്ഷിതമായി ലോകങ്ങൾ വത്തിക്കുന്നു. ഈ പ്രോഫിതാ അത്യുഗ്രദയത്തിലുണ്ട് ലോകം കട്ടണിയിരിക്കുന്നതു്. ആരോ ചിലർ വന്ന മ്രാഹണരെ രാത്രികാലത്തു കൊന്നതുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വിപ്രനാശത്താൽ ഭൂമിക്കുയും ണ്ണാകം! ഭൂമിക്കണ്ണാകം ആ ക്ഷയം സ്വപ്നത്തെയും ബാധിക്കും. ജഗത്പതിയായ അവിട്ടതെത്തു രക്ഷയിൽ നിലനിഷ്ടിനു ഇഷ്ട ലോകങ്ങൾ നശിച്ചപോകാതിരിക്കുവാൻ അവിട്ടന പ്രസാദിക്കുന്നു”.

വിജ്ഞ— “ദേവമാർ, പ്രജാക്കുയത്തിനു ഇപ്പോഴാണ് ഹിരിക്കുന്ന കാരണം ഏറ്റിക്കുറിയാം. ഭൂമി നിക്കി നിങ്ങൾ ആത്മ കേട്ടുകൊള്ളുക. കാലങ്കയമാർ എന്ന വിവ്യാതമാരായി പരമദാത്തനമാരായ ഒരു തുടക്കാര എണ്ണ്. അവർ വുത്രനെ ആഗ്രഹിച്ചു, ലോകങ്ങളെ മത്രിക്കുവുന്നായി. ആ വുത്രനെ ഇതുന്ന കൊല്ലുകയാൽ, ആ കാലങ്കയമാർ ജീവിതരക്ഷിപ്പുവേണ്ടി ഓലാരസമിദ്ധത്തിനുള്ളിൽ കളിച്ച പാത്രവകനു. അവരാണ് ലോകനാശത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച രാത്രികാലങ്ങളിൽ വന്ന മനിക്കണ്ണ കൊല്ലുന്നതു്. അവർ കടലിൽ വാഴുന്നുടന്നു കൂലം കാലം അവരെ നശിപ്പിക്കുവാൻ ആക്ഷം വയ്ക്കു. ആ ഭൂമം സമുദ്രം വററിക്കുവാനാണ് നിങ്ങൾ വഴി നോക്കു

ണ്ടതു്. അതു ചെയ്യാതെ, കാലക്രേയമാരെ കൊല്ലു വാൻ കഴികയില്ല. കടൽ വററിക്കുന്നതിനു ശേഷതനായി അഗ്രസുപ്രജ്ഞാതെ മറ്റാൽമില്ല.”

വിജ്ഞവിന്റെ ഈ അങ്ഗളപ്പാടു കെട്ട ദേവമാർ ഉടെ ഒന്ന് അഗ്രസുപ്രാശുമത്തിലേജ്ഞേ പോയി. ദേവമാരാൽ അവുതന്നായ പിതാമഹരെപ്പേബലെ താപസനാർ ചുഴിനു കൊണ്ട് എഴുന്നാൽക്കൂന്ന മഹാതേജസ്പിധായ അഗ്രസുപ്രജ്ഞാനു എന്ന ദേവമാർ കണ്ടു.

സുരാമാർ— “അല്ലേഡു, താപക്സന്ധു, നമ്മിഷനാൽ സന്തോഷമായ ലോകങ്ങൾക്കു ഭവാനാണപ്പോ അങ്ങം കൊടുത്തതു്. ആ ലോകക്കണ്ടക്കെന്ന സ്വപ്നപ്പുകത്തിലെ സ്വപ്നഭ്രംശപ്പുങ്ങലിൽനിന്നു വോൻ ഭ്രംശനാക്കിത്തിന്തി. ഓ സ്ത്രീക്കാടു കോപിച്ചു വളരുന്നയൻ തുടങ്ങിയ പാർത്തശ്രൂഷനായ വിന്യുൻ വോന്റെ വാക്കേക്കട്ടാണു, പിന്നീട് വളരാതായതു്. അനും, സുമ്പുമാർത്തേതെ വിരോധിച്ചുകൊണ്ടിരു വിന്യുഭേദവത്തിൽനിന്റെ വളർച്ചയാൽ ലോകം തമസ്സിൽ അഴുകയും, പ്രജകൾ മുത്തുപീഡിതരാകയും ചെയ്യുപ്പോം അതിൽനിന്നു നിവൃത്തിയുണ്ടായതു വോൻ നാമനായി നില്ലിയാലാണു്. ദേഹത്തരായ ഏന്നെല്ലാം അതിൽനിന്നു നിവൃത്തിയുണ്ടായതു വോൻ തന്നെയാണു ഗതി. മുൻവിതരായ ഏന്നെല്ലാം വരദനായ വോന്നാടു വരദാനത്തിനും കി അത്മിച്ചുകൊള്ളുന്നും.”

അഗ്രസുപ്രജ്ഞൻ— ദേവമാരേ, നിങ്ങൾ എന്തു കായ്ക്കുന്നും ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു്? നിങ്ങൾക്കു രോണ്ടുനു വരും എന്താണു്?

ദേവമാർ— “സമുദ്രത്തിൽ വാഴുന്ന കാലക്രേയമാരെ

കൊല്ലേണ്ടതിൽപ്പെട്ടു സമുദ്രത്തിലെ വെള്ളം മുഴുവൻ വരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതിനും ഭവാന്ത്യാതെ ഉറ്റാ തും രേഖയില്ല.”

അഗസ്ത്യർ— “ലോകമഹാസുവത്തിനുംവേണ്ടി ഭവാനു തട കാംക്ഷിതംപോലെ ഞാൻ പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം.”

സമുദ്രം കടിച്ചു വരിക്കുവാനായി അദ്ദോപ്പാർമ്മതനുന്ന അഗസ്ത്യർ പുരപ്പേട്ടു. സുലുതനാരായ ദേവമാരം, ത പസ്തിഭന്നാരായ ഔഷികളിൽ, ഉരഗഗണ്യത്തം യക്ഷകി സുജയമാരം മാശ്യത്തം ഇം മഹാത്മതം കാണുവാൻ അഗസ്ത്യരനു പിന്തുടന്നു. ഭീമനിഃസ്പന്ദനത്താട്ടുടി കല്ലോ ചങ്ങളാൽ തുളിയും, കാററാൽ ഇളക്കിയും, റംകളാൽ ഹസിച്ചുകൊണ്ട് നാനാജീവികളാൽ ആക്ഷലമായ സമുദ്രത്തിനുരികെ അവരെല്ലാവരും എറ്റതി.

അഗസ്ത്യർ— “ഞാൻ ഇതാ, ലോകധിതത്തിനുവേണ്ടി സമുദ്രത്തെ കടിച്ചു വരിക്കുവാൻ പോകുന്നു. നിങ്ങൾ കും അനാശ്വര്യമായുള്ളതു് ഉടൻ ചെയ്യുകൊള്ളുകും.”

ശ്രദ്ധമാറ്റം പറഞ്ഞു് ആ ഔഷിഭവാൻ സർവ്വത്തം കാണേ കൂലനായി സമുദ്രജലത്തെ നിറ്റേശം കടിച്ചു വരിച്ചു. അഗസ്ത്യർ സമുദ്രപാനം ചെയ്യുന്നതു കണ്ട് വിസ്തിരായ ഇന്റാലിവേവമാർ ആ മനിയെ സ്ത്രിച്ചുതുടങ്ങി.

“ലോകങ്ങൾക്കു ഗ്രാതാവും വിധാതാവും ലോകഭാവ നന്നമാണു ഭവാൻ. ഭവാൻറെ പ്രസാദത്താൽ അമരനാരം ഇം ഇം ജഗത്താം നാശത്തെ പ്രാവിക്കുന്നില്ലു്.”

ഈപ്രകാരം ദേവമാർ സ്ത്രിക്കവേ, ഗന്ധത്താർ വീണാഗാനം ചെയ്യാവേ, ദിവ്യപ്ലശ്ചുണ്ണാർ. ചൊരിഞ്ഞെകുണ്ടിരിക്കുവേ, അഗസ്ത്യർ സമുദ്രത്തെ നിർജ്ജലമാക്കി വി

എ. സമുദ്രത്തിൽ നിരോധിഞ്ഞതു കണ്ട് സദ്ഗുഹ്യരായ ദേവ നാർ തിവ്യവരായയണ്ഡാം ധരിച്ചു, തീനതവെടിഞ്ഞ ഒരു തൃനാരെ കൊന്നാട്ടക്കി. മഹാബലനാരായ സുരന്മാൻ എ രക്ഷയുടെ താങ്ങവാൻ അഴപ്പാർഥം ആ അസുരന്മാക്കു കഴിഞ്ഞില്ല. മഹാത്മാക്കളായ മഹാന്മീകളുടെ തപസ്സാൽ ദശഭാരം ആ ദാനവന്മാർ, കഴിയുന്നുടന്നേതാളം യതിച്ചു നോക്കീടും, സുരന്മാർ ഹതരാകയേ ചെയ്തുള്ളൂ. വിവിധകാ ഖുന്നട്ടുപ്പണണ്ഡാം ധരിച്ചു നിലയിൽ ചത്തുവിണ്ട കിടക്ക ന ആ അസുരന്മാർ പുറ്റിറിഞ്ഞ കൊന്നമരംപോലെ ദോ ഭിച്ചു. കാലേയന്മാരിൽ അഴപ്പാർഥം മരിക്കാതെ അവക്കണ്ണി ആവർ ഭൂമി പിളന്റെ പാതാളത്തിലേപ്പു പാതന്നപോയി. ശത്രുക്കൾ മുഴുവൻ മുടിഞ്ഞതിൽപ്പിനേ, ആ മനിപുംഗവ എന ദേവന്മാർ പീണ്ടു വീണ്ടും സൃതിച്ചു.

“ഭോഗൻ! പ്രസാദത്താൽ പ്രജകൾ മഹാസുഖം എടുക്കിരിക്കുന്നു. ത്രുഹിക്രമനാരായ കാലേയന്മാർ ഭ വാന്നു തേജസ്സാൽ നശിച്ചുപോയി. ലോകരക്ഷകന്ന യ ഭവാൻ ഇനി ഈ സമുദ്രത്തെ നിറയ്ക്കുന്നു. ഭവാൻ ക ടിരുച്ചടക്കത്തെ വെള്ളം മുഴുവൻ ഇനി വിട്ടുകൊടുക്കുക.”

അഹസ്യം— “ആ വെള്ളം മുഴുവൻ തൊൻ ദഹിപ്പിച്ചു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. സമുദ്രപൂരണത്തിനു നിങ്ങൾ വേറു വഴി നോക്കിക്കൊള്ളുവിൻ.”

ഈ കേട്ട വിഷണം വിസ്തിതമായ ദേവന്മാർ മ നിക്കേളാട്ടം മരംളളവരോട്ടംകൂടി അഗ്നിപ്പുരനു നാശിപ്പി ആ അനാജതവാനി അവരവരുടെ സ്ഥാനത്തെപ്പു തിരിച്ചു പോയി. സമുദ്രപൂരണത്തിനു വഴിയൊന്നും കാണാതെ, കട്ടവിൽ, ദേവന്മാർ വിസ്തുവാടക്കൂടി മഞ്ഞിച്ചു പിതാമഹ എന ചെന്നകണ്ടു കായ്ക്കുന്നതിനു.

പിതാമഹൻ _ "കാലം കുറാ ചെന്നതിൽപ്പിനോ, ജന്മ നികളുടെ കാരണത്താൽ ധർമ്മരാജാവായ ഭഗവിനാമ നാൽ സമ്മദിം മുൻപോലെ നിരുത്യം. ഇപ്പോൾ നിങ്ങളെല്ലാവരും പോഴിക്കാളിവിൻ?"

പിതാമഹവചനം കേട്ട്, കാലയോഗത്തെ പ്രതിക്രിയ ചെക്കത്താണെന്നു കരഞ്ഞി ദേവമാർ മുമലോകത്തിൽ നിന്നു തിരിച്ചുപോയി.

16. സമൃദ്ധവർണ്ണം.

പണ്ട് ഇക്കുപാകിവംഗരത്തിൽ ത്രാവസശംഖ്യവും ബുലവീഡ്യും തിക്കണ്ണ പ്രതാപവാനായി സംഗരൻ എന്നാൽ രാജാവുണ്ടായി. യേധവയമ്മരേജും താലജിംഗ നാരേജും കീഴ്ക്കി ആ പാതമിവൻ സ്വരാജ്യത്തെ പാലി ആവന്ന. വൈദികയന്നം ഏരോബ്യേയന്നം പേരായി ത്രാവയും വരെയും റണ്ട് ഭായ്യുമാർ ആ രാജാവിന്നാണ്. അപുരുതായ സംഗരൻ ഈ പതിക്കണ്ണാട്ടക്കി കൈലുണ്ടായിരുന്നതിൽ ചെന്ന പാതകാമനായി മഹാതപ്പല്ലിൽ എപ്പോട്ടു. മഹത്തായ തദ്ദോഷാഗ്രന്ഥത്താട്ടക്കിയ ആ രാജാവു ത്രിനേ ഗ്രം, ത്രിപുരാന്തകഗ്രം, പിനാകിഡ്യം, ശ്രൂലപാണിഡ്യം, ഉദ്ഗ്രശം, ബഹുത്രപം, ഉമാപതിഡ്യമാരു രേഖരനെ പ്രതുക്ഷപ്പെട്ടതി. ഇംഗ്ലാന്റനായ ശ്രീവരൈ കണ്ണ ഭായ്യുമാരോട്ടക്കി സംഗ്രഹിച്ചു ആ വരദങ്കാട് പുത്രാ നത്തിനായി പ്രാതമിച്ചു.

ശ്രീവൻ _ "നീ എന്നാട് വരം ചോദിച്ചു മുന്നുത്തംകൊണ്ട്, നിരുന്നു കൈ ഭായ്യുമിൽ ശ്രൂണമാരും മഹാഗം്ധിത

മാങ്ങമായ അധിവക്തിനായിരും പുതുമാങ്ങണ്ടായി വരും. എന്നാൽ, അവരെല്ലാവരും കൂടുതേതാട നബിച്ചുപോകും. മറ്റൊരു ഭാഷ്യയിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്ന വംശധരന്മായി ഒരു പുതുൻ ജനിക്കും.”

ഈതും പറഞ്ഞ ശിവൻ അവിടെ മരഞ്ഞലോപാഡി. സഹാൻ വരസിലിഡിക്കാട്ടുട്ടി സ്വപ്നരത്തിൽ വന്നുചൂണ്ടുന്നു. യമാകാലം, ആ കമലലോചനകളായ ശശ്രമ്പിക്കുന്ന മാറ്റം ദൈവദിശയിൽ ഗംഗിനികളായി. ദൈവദിശ പെറാതു് ഒരു പുരുഷന്റെ ദൈവാവജ്ഞ, ദൈവത്രിപിയായ ഒരു ക്ഷമാരഹത പ്രസവിച്ചു. ദൈവദിശയിൽനിന്നുണ്ടായ ആ പുരുഷ കണ്ടു് അതെടുത്തുകളിലുംവാൻ സഹാൻ ഒരു ദി. അഴിപ്പാർ ആകാശത്തിൽനിന്നും ഗംഗിന്തിനുപന്തിൽ അശാരീരിവാക്കു കേൾക്കായിവനാ:—

“രാജാവേ, ഈ സാഹസം അതു്. തനിക്കണ്ടായ പുതുമാരെ താൻതനു കളയുതു്. ഈ പുരുഷ മരിച്ചു അതിലെ കരക്കൾ മുഴുവൻ ഏടുത്തു വോൻ സുക്കൂപ്പിക്കുന്നും. ഓരോ ക്ഷയവും ചുട്ടുള്ള നെയ്ക്കടങ്ങളിലുണ്ടു് ദൈവം കേൾക്കുന്നതു്. എന്നാൽ, വോന് അധിവക്തിനായിരും മക്കളും കിട്ടും. ഈ ക്രമത്തിൽ വോനു പുതുമാങ്ങണ്ടാക്കമുന്നാണു മഹാദേവൻ അങ്ങളിലിക്കുന്നതു്. അതു വോൻ തന്റെ കടക്കാനുതു്.”

ഈ ആകാശവാണിയായ സഹാൻ ആ പുരുഷ കീറി അതിലെ ബീജങ്ങൾ കുന്നാനുയാഡി വേറൊരു വേബാരേയക്കുന്നതു് അവയോരം കാരോ നെയ്ക്കടങ്ങളിലാക്കി പുതുരക്കണ്ടതു് പുതുമാങ്ങണ്ടായി കാരോ ധാത്രിബയ എല്ലിച്ചു. കാലം കുറഞ്ഞതിൽപ്പിനു ആ കാരോ ബീജത്തിൽനിന്നുംഉണ്ടായി

നിസ്തൂലതേജസ്സോടുകൂടി മഹാബലമാരായി അദപതിനായിരം പുത്രരാർ ജനിച്ചു. ആക്കാശത്തിൽപ്പോലും സഖ്യ റിക്ഷവാൻ കൈപ്പുള്ളി ക്രൂരകമ്മകളൊരു അരു ഫ്ലോറമാർ സംഘവലത്തായി അമരരാർ ഉംഗ്രേഖ്യങ്ങളുള്ള സമ്പ്രദായം കവാസികളേയും ധിക്കരിച്ചുകൊണ്ട് കാരോനം ചെയ്തുട്ട ഞി. ദേവമാർ, ഗന്ധർമ്മാർ, രാക്ഷസമാർ മുതലായ സമ്പ്രക്ഷം സമരരാലികളായ ഈ ത്രിമാരു വലിയ ബാധയായിത്തീർന്നു. മനബുദ്ധികളായ സഗരപുത്രരാർ ആകുമിച്ചു കൊല്ലുകയാൽ ലോകവാസികൾ സമ്പ്രദാവനാരോടുകൂടി മുമാവിനെ ശരണം പ്രാപിച്ചു. അപ്പോൾ ലോകപിതാമഹൻ പരഞ്ഞതു് ഈഞ്ചിനെയാണ്:—

“ദേവമാരേ, ദിനങ്ങൾ വന്നവഴിച്ചതനെ ലോകവാസികളേണ്ടുകൂടി മടങ്ങിപ്പോയിക്കൊള്ളുവിൻ! സപ്രതം കമ്മംകാണ്ടുതന്നെ സാഹരമാക്കു അധികം വൈകാതെ മഹാഭേദരമായ വിനാശം ഉണ്ടാക്കുമെന്ന് അറിഞ്ഞുകൊള്ളുക.”

ഈ കേട്ട് ആശപസിച്ചു് അവരെല്ലാവരം തിരിച്ചുപോയി. അതിൽപ്പുണ്ടെന്നു, ചില കാലം കഴിഞ്ഞിട്ടു വീണ്ടും വാനായ സഗരരാജാവു് ആശപദ്മയത്തിനായി തീക്ഷ്ണകെ കൊണ്ടു. അങ്കുഹത്തിനോടു അല്ലോ സപ്രതം പുത്രരാർക്കു പരിരക്ഷിതമായി ഭൂമിയിലെങ്ങും ചുറിന്തു. നിജാലവും ഫ്ലോറൽനവുമായിക്കിടക്കുന്ന സമുദ്രഭാഗത്തു ചെന്നപ്പോൾ ആരു അപേതതെ കാണ്ടാതായി. സാഹരമാർ പാടപെട്ട രക്ഷിച്ചുവന്ന ആപോം പെട്ടെന്ന മരഞ്ഞപോകയാൽ, അതിനെ ആരോഹിച്ചുകൊണ്ട് പോരെ നാറിഞ്ഞു. അവർ സപ്രദാത്തിൽ തിരിച്ചു വന്ന് അക്കാ

ഞം അപ്പുനെ അറിയിച്ചു. സഹരനാവട്ടേ, സർവ്വദിക്കിലും ചെന്ന കതിരരയെ തിരഞ്ഞവൻ മക്കളെ നിയോഗിച്ചു. ഭൂമി മഴുവൻ ചുറ്റിനടന്നിട്ടും അവർ കതിരരയെ കണിക്കു. സമ ദ്രം, ചനം, പീപം, നദി, പർത്തം, മുഹ എന്നിവിടങ്ങളിൽ ലെല്ലാം അവർ ചെന്നാനോക്കി; അപ്പേതെന്നേയാ അപ്പേട ത്താവിനേന്നോ കാണാതെ വെട്ട കൈയ്യോടെ അവക്ക് മ ട്രൈവരോൺഡിവനം. കതിരയേക്കുടാതെ മക്കൾ വന്നതു കണ്ണ രാജാവു ക്രോധമുർച്ചിതനായി.

“മക്കളേ, കതിരയേക്കുടാതെ നിങ്ങളാൽ ഇങ്ങോട്ടു കയറുത്തു്. വീണ്ടും ചെന്ന കതിരരയെ തിരഞ്ഞവിൻ! യജ്ഞിയായ അപ്പേതെന്നേക്കുടാതെ നിങ്ങൾ ഇങ്ക് വരോണു്!”

പിത്രനിയോഗപ്രകാരം സാഗരമാർ പിങ്ഗന്യും കതിരരയെ തെരഞ്ഞു നടന്നു. ഭൂമി മഴുവൻ അനേപാഷിച്ച തിഞ്ച്ചിനേ അവർ ആ സാഗരപ്രദേശത്തു വന്നത്തി. അവിടെ കരിട്ടു് ഭൂമി പിളന്തിരിക്കുന്നതു് ആ വീരന്മാർ കണ്ട്. ഉടനേ അവർ ആ ബിലവന്തെ കഴിച്ച താഴു് വാൻ തുടങ്ങി. മൺബേട്ടി മുതലായവക്കാണ്ട് ആ സാഗരമാർ ഒരുമിച്ച യതിച്ചു് ആ സമുദ്രത്തെ ചുറ്റും തുരക്കുകയാൽ, നാഗരാഖ്യസഭത്തുനാൽ മറ്റ വിവിധജീവികളും നാശമേരു് ആത്തരായി മറയിട്ടു്. പ്രാണികൾ തുടും ആളിര പുമാണി അംഗങ്ങൾാം മറിന്തൈ നശിച്ചപോയി. ഇങ്ങനെ ബുള്ളകാലം കഴിഞ്ഞതിഞ്ച്ചിനേ, സാഗരമാർ ഭൂമിതുറന്ന പാതാളത്തിൽ എള്ളുകളും അവിടെ ഇഴഞ്ചാറക്കാണിലു. യി മേഞ്ഞുനടക്കുന്ന നിലയിൽ അവക്കെ കതിരരയെ കാണുകയും ചെയ്യു. അവിടെത്തന്നെ, ഉജ്ജ്വലിക്കുന്ന അഞ്ചി ചെപ്പോലെ, തേജസ്സുക്കാണ്ട് വിളങ്ങുന്ന മഹാത്മായ ക

പിലങ്ങയും അവർ കണ്ട്. കതിരയെ കണ്ടപ്പോഴീങ്ങും അവർ സദനാഷ്ടത്താൽ കോമിയിൻകൊണ്ട്. അവു കാലഘോഭിതമാർ മഹാത്രജസ്പിയായ കപിലനെ അന്നുട റിച്ചുകൊണ്ട് കതിരയെ പിടിക്കുട്ടവാൻ തുല്യരായി കാടിയ ടത്തു. മുനിസത്തമനായ കപിലൻ ഇതുകണ്ട് കേവിച്ച് വിക്രതനേതുനായി തന്റെ തേരജ്ഞൻ ആ സാഹരണാഹിൽ പ്രയോഗിച്ചു. അതിൽപ്പെട്ടു. ആ മദ്ദൈലബികൾ തുടങ്ങേണ്ട ഒരിച്ചുപോയി. മഹാതപസ്പിയായ നാരദൻ, സഗര്യുതമാർ സ്നേഹിതരായിപ്പായതു കണ്ട്, അക്കായ്യും സഗരരാജാവിനോട് ചെന്ന പറഞ്ഞു. മുനിമുഖത്തിൽനിന്ന് ഈ ഇഴ. ഒലാരവാക്കും കേട്ടപ്പോരു ഒരു മുദ്രയും നാരജ്ഞ സഹരൻ നിയോജിതനായി നിന്നുപോയി. പിന്നീട്, ഒരു വാക്കുത്തേരയോത്ത് ആ രാജാവും ആശ്രപ്പിച്ചു. തുടനേ, അദ്ദേഹം തന്റെ പെശത്രനായ അശ്രൂഹനെ വിളിച്ചു മേം ലിൽ ചെങ്ഗുണ്ടനും അറിയിച്ചു. സഗരനു ശൈഖ്യവും ലുണഭായ അസമജ്ഞന്നുണ്ടും പുത്രനാണ് അംഗരുടും എൻ പിതാവും. പെശരമാടുടെ കട്ടികളെപിടിച്ചു, ആ മുത്തു കളിടുടെ അരശേഷരായ പിതാക്കമാർ കരഞ്ഞാനു വകുവെ കാശതെ, കഴുത്തു ഏകകി പുഴയിൽ കഴുകി വിടുന്നത് ആ സമജ്ഞന്നുണ്ടും പതിവായ വിദ്വാന്മായിത്തീർന്ന്. ഇഴ ഷേഖരക്കുത്തുത്താൽ ഭയശ്രോകാത്തരായ പെശരമാർ രാജു വിനെന്ന മുമ്പിൽചെന്ന സകടം ഉണ്ടിച്ചു:—

“മഹാരാജാവേ, ശരതുഡേശ തീത്ത് അവിടുന്ന എന്നും വേണ്ടുംപോലെ രക്ഷിച്ച വരുന്നാണെല്ലോ. അവിടു തന്ത പുത്രനായ അസമജ്ഞന്നും കുന്നിട്ടുകൊണ്ടിരി കഴിന്ന ഷേഖരഭയത്തിൽ നിന്നുള്ളടക്കിയും എന്നും അവിടുന്ന തന്നെ രക്ഷിക്കണമെ!”

തന്റെ പുത്രൻ ക്രൂക്കമ്മംകേട്ട് സഹാൻ ഞെട്ടിപ്പോയി. തൽക്ക്ഷൗം അഥാതുന്നാരെ വിളിച്ച് ഇന്തി എന്ന ആജ്ഞത്വാപിച്ചു:—

എൻറൊ പുത്രനായ അബുഖാജ്യല്ലിനെ ഉടക്ക ഇം പുരത്തിൽനിന്നു നാട്ട് കടത്തണം. എന്നിക്കു പ്രിയം ചെയ്യുന്നെന്നു നിങ്ങൾ കരത്തുനാശണക്കിൽ, ഇക്കായ്മാണം ശ്രീഹ്രി: നടത്തേണ്ടതു്.

ഹാജാജന്തപോലെ സച്ചിവമാർ പ്രവർത്തിച്ചു. അങ്ങി എന്ന അബുഖാജ്യല്ലി നാട്ടക്കുന്ന പോകയും ചെയ്യു. അതു കൊണ്ടാണ്, ഇപ്പോൾ തന്റെ കാഞ്ഞണ്ടിനു പെണ്ണറുന്ന യ അംത്രജാനെ സഹാനു വിളിക്കേണ്ടിവന്നതു്. വില്ലു ശ്രിയായ അംത്രമാനോട്ട് സാഹാൻ ധാരണത്താവിത്തു്:—

“ഉണ്ണി, ഹാജസ്പികളായ എൻറൊ അദ്ദൈതിനായി ഒരു ക്രസ്തി എന്നിക്കുക്കുവണ്ടി കപില ഭത്ജല്ലിൽപ്പെട്ടു ദ വിച്ചു:പായിപ്പിക്കുന്നു. ധമ്മാക്കണ്ടത്തിനും പെണ്ണർഹിത തതിന്റുംവണ്ടി നിബന്ധാ അച്ചുനേയും എന്നിക്കു വെടിക്കയ ണ്ടിവനു. എൻറൊ പുത്രനാർ മുതരാക്കുകൊണ്ടു, നിബന്ധാ അച്ചുനേനു പരിത്രജിക്കുകൊണ്ടു, അംപ്രകാര കിട്ടാജ്ജുകൊണ്ടു എന്നിക്കു വലുതായ സന്താപമുണ്ട്. മക്കനു, ഭിക്ഷ സന്തഷ്ടനും, യജനവിശ്ളേഷത്താൽ മോഹിതനമായ എൻറൊ, നീ ചെന്ന കത്തിരാഖുകൊണ്ടവനു്, ഇം നഗരത്തിൽനിന്ന് ഉല്ലഭപ്പീക്കുക.”

തന്റെ പിതാമഹൻറൊ ഭിക്ഷം കണ്ടു് അംത്രമാൻ അനന്താപദ്ധത്താട പൂബപ്പെട്ടു, ഭൂമിപിളിന്ന് കിടക്കണ്ടു തു ചെന്നെത്തി. ആ പിളപ്പിൽക്കൂടി ആ കമാൻ ദാമ ദ്രാന്തിംഗം. കടന്നുപ്പോൾ മഹാത്മാവായ കപിലങ്ങ

ജും, യജ്ഞാശ്രദ്ധത്തും കണ്ട്. പുരാണമുനിഗ്രന്ഥം തേജോ
രാഖിയുമായ കപിലരെ അംഗ്രഹിച്ച ഭൂമിയിൽ ശ്രീരാമസുന്ദര
ചു നമ്മുടിച്ചു താൻ വന്നകായ്യും ഉണ്ടതിച്ചു. ആ രാജ
കമാരനിൽ സംപ്രീതനായ കപിലൻ താൻ വരദനാബന്ന
നു പറഞ്ഞു, തന്റെ ആ അഭ്യാസമിച്ചെ സാന്തപ്പനം
ചെയ്തു. യജ്ഞത്തിനാവേണി അശ്രദ്ധത്തും, പിത്രകർണ്ണ
കു വിത്രുലിയേയും—ശ്രാവിനെ രണ്ട് വരമാണ് അംഗ്രഹി
മാൻ വരിച്ചതു്.

കപിലൻ— “അനധികാരി നിന്നു മംഗലമുണ്ടാക്കുണ്ട്.
നി പ്രാത്മിച്ചതു താൻ താം. ആശയം, ധർമ്മവും, സ
ത്രവും നിന്നിൽ ഉറച്ചുനില്ലെന്നുണ്ട്. നിന്നാൽ സഹ
രന്ന കൃതാത്മകാരിത്തിന്. നിന്നാൽ നിന്റെ പിതാ
വു, രഥിയായിത്തന്നെ പുത്രവാനായിരിക്കുന്നു. നിന്റെ
പ്രഭാവത്താൽ സാഗരമാർ സ്വന്ത്രത്തെ പ്രാപിക്കും.
നിന്റെ പെണ്ണന്നു സാഗരമാരക്കെ വിത്രുലിക്കായി മ
ഹശ്വരരെ സന്ദേശിപ്പിപ്പിച്ചു ഗംഗയെ സ്വന്ത്രത്തിൽ
നിന്നു ഭൂമിയിൽ വരുത്തും. ഉണ്ണി നി യജ്ഞാശ്രദ്ധത്തെ
കൊണ്ടുപോയി, മഹാത്മാവായ സഗരൻ നടത്തുന്ന
യജ്ഞത്തെ പൂർത്തിയാക്കിക്കൊള്ളുക. നിന്നു ത്രം ഭ
വിക്കരുണ്ടു്.”

മഹാതേജസ്പിധായ കപിലൻ അനബജ്ഞത്രപ്രകാ
രം അംഗ്രഹിച്ച അശ്രദ്ധത്താട്ടക്കൂടി സഗരന്റെ യജ്ഞവാ
ട്ടത്തിലേജ്ജു പോയി. അവിടെ ഏതെങ്കിയ തുടങ്ങ അംഗ്രഹി
മാൻ, തന്റെ പിതാമഹന്റെ കാല്ലുകൾവിശേഷം വദിക്കു
ഡു, തന്റെ മുഖ്യാവിൽ മുകൾക്കില്ലെന്ന പിതാമഹനോ
ടു സാഗരമാരക്കെ നാശഭേദപ്പുറാവിയും മഹംതാൻ കണ്ണ
ത്രം കേട്ടതുമെല്ലാം പറഞ്ഞു് അശ്രദ്ധത്തെ കൊണ്ടുവന്നു യ

ജനവാടത്തിൽ നിരത്തിയിരിക്കുന്നവെന്ന് ഉണ്ടാക്കി കണ്ണും ചെയ്യു. ഈ മഹാകമ്മാർക്ക് സത്രപ്പിക്കായ സഗരൻ തന്റെ പെശറുന്ന അഭിനന്ദിച്ചതില്ലിരുന്നു, താൻ തുടങ്ങിയിരിക്കുന്ന യജത്തേതു പൂർത്തിയാക്കി. വാഞ്ചാലയമായ സമുദ്രത്തു സഗരൻ തന്റെ പുത്രനായി കല്പിക്കുകക്കൊണ്ട്, അതിനും സാഗരമെന്ന പേരുണ്ടായി. പിന്നീട് പലകാലം നാട്വാണതില്ലിരുന്ന രാജ്യഭാരം തന്റെ പെശറുന്ന ഏല്പിച്ചു സഗരൻ സ്വർഖത്തെ പ്രാപിച്ചു. ധർമ്മത്വാവായ അംഗത്വമാണ് സുഗരമേഖലയായ ഭൂമിയെ തന്റെ പിതാമഹൻ്റെപും ലൈപ്പും തന്റെ പരിപാലിച്ചുവെന്നു. അംഗത്വമാണും ലൈപ്പും ഒപ്പായി ധർമ്മജനക്കായിരിക്കുന്ന ഫോറഡാശങ്കതെ കരിച്ചുകൊടു ഭർഖവസ്ത്രപ്പന്നായിത്തിന് ലൈപ്പും അവക്കും സർഗ്ഗതിജ്ഞബാക്കവാൻ കരക്കി, ഗംഗാവതരംഗത്തിനു തീരുമായി പ്രയതിക്കുമ്പാം. എന്നാൽ, ആ പരിശുമം നില്ക്കുലമായതേയുള്ളൂ. ലൈപ്പും പുത്രനായി ശ്രീമാനും, അനന്തരകുന്നം, സത്രുവാദിയും, ധർമ്മപരായണമായി, വിവ്യാതനായ ഭഗവത്മൻ ജനിച്ചു. പുത്രൻ രാജ്യം കൊടുത്തു ലൈപ്പും കാട്ടിലേജ്ജു പോകുമും അവിടെവെച്ചു തപോധനാഗത്താൽ, ധമാകാലം സ്വർഖത്തിലേജ്ജു ഉയരക്കുമും ചെയ്യു.

മഹാവില്ലാളിയും, മഹാരമഗമായ ശ്രീഹമചക്രവർത്തി സർജനത്തിനും കണ്ണും കരളിം കളിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് വാണം വെന്നു. തന്റെ പിതൃക്കരി കവിലന്നാൽ നശിച്ചതും, അവർ സ്വർഖത്തെ പ്രാപിക്കുവാൻ കഴിയാതെ കിടക്കുന്നതും ആമുഖം

യാബാളി കേട്ട്. ആ ഭോരസംഭവത്തേയും ഒരിവ തതാൽ മനസ്സുകൂടിയ അദ്ദേഹം രാജുഭാരം മന്ത്രിയെ എല്ലിച്ചു, തപസ്സുകൊണ്ട് പാപംതിന്റും ഗംഗയെ ആരാധിച്ച വാനായി ഹിമവാനിലേജ്ഞു പോയി. ധ്യാത്രക്കളാൽ അല്ലം മീതങ്ങളാൽ വിവിധാകാരങ്ങളോടും, കാരോറിളുകിക്കൊണ്ട് ചുറം നിരണമേഘങ്ങളോടുള്ളിയ പല കൊടുമട്ടികളിലും, ആരകൾ, വള്ളിക്കടിലുകൾ, അടിവാരങ്ങൾ എന്നിവയും സിംഹവ്യാപ്രങ്ങൾനിന്നും മുഹകളിലും, വിചിത്രാംഗങ്ങളോടും മധുരസപരങ്ങളോടുള്ളിയ നാനാപക്ഷികളാൽ ആകുലമായ താമരപ്പുജ്ഞകളിലും ചേന്ന ഹിമാലയപർവ്വതം ഭഗവിന്മാൻ കണ്ട്. കിന്നരമാർ, അപ്പാസ്സുകൾ, വില്ലോയർമാർ മുതലായവർ ആ മഹാഗിരിയെ സൈവിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. ഉത്തരാജ്യമാണ് കൊന്ധുകൾക്കാണ്ട് വന്മരങ്ങളെ കുതിവിച്ചിരുന്നു നാതും, നാനാരത്നങ്ങൾ ചിതറിക്കിടക്കുന്നതും, നാവിൽനിന്നും വിഷാശി പുറപ്പെട്ടുന്ന സപ്പംങ്ങൾ ഇഴഞ്ഞുനാതും അവിടെ കാണാം. ചിഡലം കനകസകാരമായും, ചിലേഡം രജതസന്ധിമൊയ്യും, ചിലേഡം അഞ്ചുനാലുമൊയ്യും കിടക്കുന്ന ആ ഹിമവാൻ ചർമ്മത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ശ്രീരമൻ ഭോരതപസ്സിൽ എല്ലപ്പുകൂടി. കായ കിഴങ്ങുകളിലും മാത്രം ക്രഷിച്ചുകൊണ്ട് കാരായിരം. വസ്തരം തപസ്സു ചെയ്തിരുന്നിനേന്ന്, മഹാനദിയായ ഗംഗയെ മുതൽ മതിയായി അദ്ദേഹത്തിനു കാണായിവനു.

ഗംഗ— “അപ്പേഡയാ, നാരങ്ങുപ്പുനായ മഹാരാജാവേ, തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതെന്നാണ് ഇവിടെനിന്നും അവാണ് എന്നാണ് കിട്ടുണ്ടതു്? ഭവാൻ പരഞ്ഞുപോലെ ഞാൻ ചെയ്യേംകാളിയാം.”

ഗേറിമെൻ—“വരദേ, എന്നുറ പിതാമഹമാർ യജതാദേ തെത അനേപാഷിച്ചു നടക്കവോൽ അവരെ കപിലൻ നശിപ്പിക്കയുണ്ടായി. മഹാത്മാക്ഷല്ലായ അവധിനാ യിരു സാഗരമാർ കപിലഭദ്രവന്മാർ ദഹിച്ചുവോയിരി കഴന്. ഇങ്ങനെ നഷ്ടരായിത്തീന് അവക്ഷ്, സപ്രദീ പ്രാപ്തിയുണ്ടായിട്ടില്ല. സാഗരമാക്ഷ് അവക്ഷട ശരീര തെത മഹാനദിയായ വേതി ചെന്ന നന്ദിനാതുവരെ ഗതി കിട്ടുകയില്ല. സഗരാത്മജമാരായ എന്നുറ പി ത്രക്ഷലൈ മഹാഭാഗ്യരായ വേതി സപ്രദീതിലേപക്ഷ്യം. അങ്ങനെ ചെയ്യുവാൻ അവക്ഷുദ്ധവണി ഞാൻ വേതി യോടു പ്രാത്മിച്ചുകൊള്ളുന്നു.”

ഗംഗ—“ഭവാൻ പരഞ്ഞതത്തുവോലെ ഞാൻ നിസ്സുംശയം പ്രവർത്തിച്ചുകൊള്ളാം. എന്നാൽ, ആകാശത്തിൽനിന്നു നും ഞാൻ ക്രമിയിൽ ചാട്ടുവാഴുള്ള ആ ഉച്ചക്ക്, മദ്ദേ ശ്വാസായ കീലകമ്പുന്നല്ലാതെ, ഈ ത്രിലോകങ്ങളിൽ മരാക്കം താങ്കവാൻ വയ്ക്കു. അതുകൊണ്ടു, ഭവാൻ ആ വരദനായ ഹരനെ തപസ്സുകൊണ്ടു സദനാഷിപ്പിക്കുക. ക്രമിയിൽ ചാട്ടുന്ന എന്ന ആ ഭേദവേവൻ ശരിസ്സുകൊണ്ടു താങ്കും. പിത്രക്ഷമാക്ക മിതം ചെയ്യുവാൻ കാമി കഴനു ഭവാനെ ആ വിശ്വയമേരുള്ളും അനന്തരാധികം കാണും ചെയ്യും.”

ഉടനേ, ഭഗവിനു കൈലുംസത്തിൽ ചെന്ന, കാലും ഉറുതപ്പല്ലു ചെയ്യുതിൽപ്പിണ്ണ ശക്രനെ പ്രസാ ദിപ്പിച്ചു, പിത്രക്ഷലൈ സപ്രദീതിലേപ്പു ഉയര്ത്തുവാൻഡി, ഗംഗയെ ധരിക്കുണ്ണമെന്ന വരപ്രാത്മക ചെയ്യു. ശ്രദ്ധ ഭേദവനാക്കുട്ടിയും പ്രിയംതനനെയന്നിണ്ടും, ആ കാലാഞ്ചിൽനിന്നു വീഴുന്ന ദിവ്യാജ്ഞം പുണ്യായായ ഗംഗ

യെ താൻ ത്രിശ്ശിക്കാള്ളാമെന്ന സമ്മതിച്ചു മഹാദേവൻ
ഭഗീരമനൈ അഞ്ചപസിപ്പിച്ചു. അനന്തരം ശിവൻ നാന്
സ്രൂജിക്കു ഡിന്തു ലോറമാരായ പരിചാരകമാരോട്ടുടെ
ഹിമാലയത്തിൽ ചെന്നതിന്, ഇനി ശൈലപരാജപുത്രിയും
യ ഗർബ്ബയും വിളിച്ചുകൊള്ളുകയെന്നും ആ ശ്രേഷ്ഠന്റെ ത
ശേഷിപ്പോർ താൻ ധരിക്കവാൻ തയ്യാറായി നില്ലുന്ന
വെന്നും ഭഗീരമനോടു പറഞ്ഞു. കമ്പിട്ടി തൊഴുതുക്കാൻ
ആ രാജാവു ഗംഗയെ സ്ഥരിച്ചു ഉടനേ, പുണ്ണജലത്താൽ
മുമായ ആ നദി, തന്നെ ധരിക്കവാൻ കുങ്ങി നില്ലുന്ന
ഈ ശാസനന്നു നോക്കിക്കാണ്ടു ഭൂമിയിലേപ്പു ചൂടി. ദ
ഗഞ്ചുട വീഴു കാണവാൻവേണ്ടി ദേവമാരം, മഹാഷ്ടികളും
നാഗയക്ഷഗസ്യസ്ത്രമായം അവിടെ വന്നാകുടി. മീൻ, മു
ല മുതലായ ജന്മക്കണ്ണോടും വരുച്ചുക്കണ്ണോടുകൂടി ഹി
വരുപുത്രിയും, അകാശമേഖലയുമായ ഗംഗ മത്തുമാലാ
നൃപാലെ ശിവൻറെ നീററിമേൽ വീണു. അവിടെനു
നു മുന്നായി പിരിഞ്ഞു, ഇട്ടുടിട പരന്നും വളർത്തും;
ടറിയുംകാണ്ടു, നരചേപ്പുലയണിഞ്ഞു, ലോറമാദേത്താടു
ടി ഉന്നതയെപ്പോലെ ആ മഹാനദി കഴുകി. ഭൂമിയി
വീണു ഉടനേ ഗംഗ ഭഗീരമനൈ നോക്കി “ഭവാനവേണ
ഭൂമിയെ പ്രാപിച്ചിരിക്കുന്ന താൻ, ഇനി കഴുകി ചെണ്ടു
തായ മാർപ്പം ഭവാൻതന്നെ കാണിച്ചുതരിക്കു” എന്നു ച
ന്തു. ഭഗീരമനാവട്ടു, സഗരമാരാടെ ശരീരങ്ങൾക്കു
സ്രൂജലത്താൽ നന്ദിയേണ്ടതിലേപ്പു² അവ കിടക്കണ്ണു
തേരുപ്പു നടക്കാണ്ടു. ഗംഗയെ താങ്ങിയതിൽപ്പിനേ
ലോകവന്ദ്രതായ ശിവൻ ദേവമാരോടൊന്നിച്ചു കൈ
സന്തത്യേ പോയി. ഗംഗയോട്ടുടി ഭഗീരമൻ സം
ത്തിൽ ചെന്നു ആ വരണ്ണാലയത്തെ നിറച്ചു, പിതുക്ക
ക്കായി ഉടക്കുത്തിയ ചെയ്തു പുന്നമുന്നോടമനായി വിളം
അനു മുതൽ ഭഗീരമപുത്രിയായിത്തീർന്ന ഗംഗയേ ഭാഗ
മിരയനു പേരുണ്ടായി.

